A. HAILEY
J. CASTLE

ZBOR PRIMEJDIOS

EDITURA ALBATROS

Banciu Gheorghe

Coperta de RADU DUMA

ARTHUR HAILEY
ȘI JOHN CASTLE

ZBOR PRIMEJDIOS

traducere de
PETRE—GRIGORE C. ANÁSTASIS

EDITURA ALBATROS • 1973
BUCUREȘTI

JOHN CASTLE and ARTHUR HAILEY

FLIGHT INTO DANGER

PAN BOOKS Ltd LONDON

Deşi societăţile de navigaţie aeriană folosesc pentru echipajele lor în toate calculele timpul universal Greenwich (Greenwich Mean Time) în cursul unei călătorii de peste 1500 mile de la Winnipeg la Toronto se utilizează trei timpuri locale diferite: un timp pentru zona centrală, un alt timp în regiunea muntoasă şi, în fine un al treilea timp în zona Pacificului. Ori această corectare a ceasului, care constă în darea lui înapoi, de două ori, cu cîte o oră, ar produce confuzii în ceea ce priveşte timpul, în povestirea care urmează. De aceea s-a folosit peste tot un singur timp standard.

În sfîrşit, deşi poate nici nu mai era nevoie să adăugăm, vom sublinia totuşi că toate întîmplările, liniile de navigaţie aeriană cît şi persoanele menţionate sînt pe de-a-ntregul fictive.

INDICATORUL RUTEI DE ZBOR

Capitolul I
2205—0045

Ploaia se vedea căzînd necontenit, pieziş în lumina orbitoare a farurilor taxiului care se apropia în plină viteză de aeroportul Winnipeg, iar la o curbă a şoselei asfaltate frînele protestară scrîşnind şi maşina se opri vibrînd ca un resort, chiar în faţa puternicelor becuri de neon ale clădirii aeroportului, la intrarea călătorilor. Singurul pasager al maşinii sări afară cu repeziciune şi, după ce vîrî cîteva bancnote în mîna şoferului, îşi înşfăcă valiza de voiaj cu cele cîteva lucruri necesare pentru o noapte şi se grăbi spre uşile batante ale intrării.

Ajuns înăuntru, căldura şi luminile din holul cel mare îl năuciră, făcîndu-l să se oprească o clipă. După ce-şi lăsă în jos gulerul pardesiului ud de ploaie şi aruncă o privire la ceasul mare aflat pe perete, chiar în faţa lui, o porni mai mult alergînd, spre ghişeul companiei Cross-Canada, a cărei poartă de acces stătea ca o barieră într-un colţ, unde în acel moment nu se mai afla decît un funcţionar al societăţii ce se uita într-un prospect. Tocmai cînd cetăţeanul ajunse la ghişeu, funcţionarul ridică un mic microfon de pe birou şi, făcîndu-i printr-o mişcare a sprîncenelor semn noului venit să tacă, începu să anunţe pe un ton egal, măsurat :

— Zborul 98. Zborul 98. Avionul care zboară direct, fără escală, pînă la Vancouver, cu legături pentru Victoria, Seattle, şi Honolulu, decolează imediat pe pista numărul patru. Rugăm toţi pasagerii pentru zborul 98 să se ducă la ieşirea numărul patru. Fumatul interzis pînă după decolare.

Mai mulţi oameni se ridicară de pe fotoliile din sala de aşteptare, alţii încetară să mai răsfoiască plictisiţi publicaţiile de pe un stand de ziare şi reviste şi se îndreptară

plini de recunoștință spre ieșire. Omul cu pardesiu tocmai deschisese gura să spună ceva, cînd fu pur și simplu înghiontit la o parte de o femeie în vîrstă care începu aproape să se bîlbîie cuprinsă de tulburare.

— Tinere, îngăimă ea, n-a sosit avionul de la Montreal, zborul 63 ?

— Nu doamnă, îi răspunse liniștit funcționarul. Este încă pe drum... (apoi după ce-și consultă foaia de hîrtie de dinainte) are o întîrziere de aproximativ treizeci și șapte de minute.

— Vai, ce mă fac ! Aranjasem cu nepoata mea să...

— Ascultați-mă, zise atunci repede omul cu pardesiu, mai aveți vreun loc pentru zborul 98 pentru Vancouver ?

Funcționarul societății aeriene scutură din cap.

— Îmi pare rău, domnule. Nici unul ! V-ați rezervat bilet prin agenția noastră ?

— N-am avut timp. Am venit direct la aeroport sperînd să găsesc vreun loc la care a renunțat cineva.

Omul lovi înciudat cu palma în ghișeu.

— Știu că vă mai rămîne uneori cîte unul.

— Este adevărat, domnule. Dar cu meciul acesta important, care are loc mîine la Vancouver, toate avioanele sînt pline. Toate biletele pentru zborurile companiei noastre au fost reținute cu anticipație... și mă cam îndoiesc că veți putea pleca într-acolo mai devreme de mîine după-masă.

Auzind acestea, omul blestemă înăbușit, își lăsă jos valiza și își împinse cu vîrful degetelor spre ceafă pălăria de fetru, de pe care picura apa.

— Afurisit ghinion. Și culmea că trebuie neapărat să fiu la Vancouver pînă mîine la prînz, cel tîrziu !

— Nu fiți așa de nepoliticos, izbucni atunci țîfnoasă doamna în vîrstă. De ce mă întrerupeți ? Vorbeam eu ! Acuma tinere, ascultă-mă cu atenție. Nepoata mea aduce cu ea...

— Numai un moment, stimată doamnă, interveni brusc funcționarul.

Se aplecă peste ghișeu și atinse ușor, cu creionul mîneca omului.

— Știți, nu prea ar trebui să vă spun dar...

— Da, ce anume ?

— Nemaipomenit ! izbucni atunci bătrîna doamnă.

— Mai există un avion special care vine de la Toronto. Merge spre coastă tot pentru meci. După cîte știu mai aveau cîteva locuri libere pe cînd se îndreptau încoace. Poate puneți mîna pe vreunul din ele !

— Minunat ! exclamă omul cu pardesiu luîndu-și valiza. Și credeți că mai am vreo șansă ?

— Nu strică să încercați.

— Unde să întreb ? Cui să mă adresez ?

Agentul surîse și-i arătă în partea opusă.

— Mergeți acolo. La agenția „The Maple Leaf Air Charter"[1]. Dar să nu mă dați de gol. Eu nu v-am spus nimic !

— E scandalos ! izbucni plină de năduf bătrîna doamnă. Află tinere că nepoata mea...

— Vă mulțumesc mult de tot ! zise omul.

Apoi se îndreptă în grabă spre un ghișeu mai mic, unde era arborată emblema cu frunza de arțar a companiei aeriene menționate, în spatele căruia se afla un alt funcționar, purtînd un costum de culoare mai închisă și nu uniforma elegantă a agenției Cross Canada Airlines. Funcționarul scria de zor, ridică ochii la noul venit, se opri din scris, rămase cu creionul în aer, examinîndu-l cu toată atenția, și-i spuse cu politețe.

— Domnul ?

— Mă întreb dacă mă puteți ajuta. Mai aveți din întîmplare vreun loc liber pentru avionul spre Vancouver ?

— Vancouver ? Să văd.

Creionul se deplasă cu repeziciune în josul unei liste de pasageri. Apoi funcționarul zise :

— Mda, unul singur. Avionul pleacă imediat fiindcă este în întîrziere.

— Minunat, minunat. Ați putea să mi-l dați mie ?

Funcționarul căută un carnet cu bilete.

— Numele dumneavoastră ?

— George Spencer.

---

[1] Agenția de transporturi aeriene „Frunza de arțar". Acest arbore este simbolul național al Canadei și frunza lui, de culoare roșie, pe un fond alb încadrat de două benzi roșii paralele se află pe drapelul țării. (N.T.)

Talonul fu repede completat cu datele zborului.

— Şaizeci şi cinci de dolari, domnule, numai pentru o călătorie dus. Vă mulţumesc. Mă bucur că v-am putut servi. Aveţi bagaje, domnule ?

— Numai o valiză. O iau in mînă.

Într-o clipă valiza fu cîntărită şi cu eticheta lipită.

— Gata, domnule. Biletul vă foloseşte şi la îmbarcare. Mergeţi la ieşirea numărul trei şi întrebaţi de zborul 714. Vă rog grăbiţi-vă, domnule, avionul e gata de plecare.

Spencer dădu afirmativ din cap, se întoarse spre ghişeul societăţii Cross-Canada şi făcu un semn de izbîndă cu degetul mare îndreptat în sus la care funcţionarul companiei de navigaţie aeriană schiţă un zîmbet complice de înţelegere peste umărul doamnei. Apoi Spencer o luă grăbit spre ieşirea indicată. Afară, aerul răcoros al nopţii vibra de vuietul motoarelor avioanelor. Ca pe orice aerodrom cu mare trafic după căderea întunericului, şi aici părea să domnească un talmeş-balmeş absolut, deşi de fapt totul se desfăşura conform unui program strict, fără nici o abatere. Un funcţionar îl îndrumă, spunîndu-i să traverseze peronul inundat de lumină care lucea în ploaie, şi-i arătă un avion gata de plecare, al cărui fuselaj părea o săgeată argintie în revărsarea lămpilor cu incandescenţă. Nişte oameni se pregăteau să dea la o parte scara mobilă pentru urcarea în avion. Sărind peste băltoace Spencer ajunse lîngă ei, le dădu jumătatea detaşabilă a biletului şi urcă scările cu paşi elastici în timp ce o pală de vînt era cît pe ce să-i zboare pălăria din cap. Dădu buzna în avion şi se opri pe loc să-şi tragă sufletul. O stewardesă, îmbrăcată într-un impermiabil, se apropie de el, îi zîmbi şi închise bine uşa. Şi, în vreme ce fata se îndeletnicea cu asta, el simţi cum motoarele pornesc.

— Mi-am pierdut condiţia fizică, zise el ca un fel de scuză.

— Bine aţi venit, domnule. Sîntem bucuroşi să vă avem la bord.

— Mare noroc că am ajuns aici.

— Aveţi un loc liber în faţă, îi răspunse fata.

Spencer îşi scoase pardesiul şi pălăria şi porni pe interval pînă la locul indicat. O dată ajuns, îşi îndesă

pardesiul, cu oarecare greutate în spațiul liber din plasa de bagaje și-i spuse pasagerului de alături care se uita la el :

— Neîncăpătoare plase, domnule. De ce nu le-or face mai mari ?

Apoi își vîrî și valiza sub locul rezervat și se lăsă să cadă mulțumit pe scaunul primitor.

— Bună seara, se auzi vocea vioaie a stewardesei care se adresa pasagerilor prin microfon. Compania noastră, The Maple Leaf Air Charter, urează tuturor pasagerilor bun venit la bordul avionului. Vă dorim o călătorie plăcută. Vă rugăm să vă puneți centura de siguranță. Peste cîteva clipe decolăm.

În vreme ce Spencer se căznea cu sistemul de prindere al centurii de siguranță, omul de alături mormăi :

— Iată și cîteva cuvinte menite să te desmeticească ! Nu le citești prea des ! spuse el și-i făcu un semn discret spre un mic anunț de pe spatele scaunului din față : VESTA DE SALVARE SE AFLĂ SUB SCAUNUL DV.

Spencer se mulțumi să rîdă :

— Dacă nu prindeam căruța asta eram un om distrus.

— Ah. Mă prind că sînteți microbist ?

— Microbist ? spuse el și își reaminti că se afla într-un avion special care transporta suporteri pentru un meci. Eu ? Nicidecum ! replică el cu oarecare grabă. Nici nu m-am gîndit la meci. Nu mi-e îndemînă să vă spun, dar trebuie să recunosc că merg la Vancouver pentru niște afaceri. Mi-ar place desigur să văd și meciul, dar mă tem că-mi va fi cu neputință.

Cel de alături îi spuse confidențial, cu voce mai scăzută, atît cît îngăduia zgomotul tot mai puternic al motoarelor.

— N-aș spune asta cu glas tare, dacă aș fi în locul dumneavoastră. Avionul e înțesat cu năbădăioși care merg la Vancouver numai cu un singur gînd : să-și susțină echipa din toate puterile și să-i huiduiască pe adversari. Și n-are să vă fie moale dacă or să audă că vorbiți cu ușurință despre meciul ăla al lor.

Spencer rîse din nou și se ridică puțin de pe scaun pentru a arunca o privire în jurul cabinei tixite de pasageri. Se vedea limpede că cei mai mulți făceau parte din tagma gălăgioșilor suporteri, deși în fond erau niște

oameni cumsecade, care călătoreau mînaţi de o singură dorinţă : echipa adversă să piardă, iar a lor să cîştige. Chiar la dreapta lui, stăteau un bărbat şi o femeie cu nasurile vîrîte în paginile pline de ştiri senzaţionale ale unor reviste ilustrate de sport. În spatele lor, patru suporteri îşi turnau whisky în nişte păhărele de carton şi se pregăteau să-şi petreacă toată noaptea ciondănindu-se asupra meritelor diferiţilor jucători. O frîntură de conversaţie ajunse pînă la el ca un zvon venit de pe terenul de joc.

— Haggerty ? Haggerty ? Mai scuteşte-mă cu ăsta. Nici nu face parte din aceeaşi divizie cu Trăznetul. Dacă vrei, uite îţi zic eu un jucător care...

În spatele celor patru amatori de băutură se puteau vedea şi alţi suporteri care-şi susţineau culorile formaţiei favorite : majoritatea oameni zdraveni, rumeni la faţă, puşi să încheie acum meciul care abia urma să se joace la Vancouver.

Spencer se întoarse spre cel de alături. Învăţat să observe amănuntele, remarcă costumul sobru, croit de mîna unui croitor priceput, dar acum boţit de-a binelea, o cravată care nu se asorta, o faţă ridată, un păr cărunt şi un anumit aer de siguranţă şi autoritate. „Mutra unui om dintr-o bucată“ se gîndi Spencer. În spatele lui luminile albastre de pe marginea pistei de decolare începură să alunece pe lîngă ei, în vreme ce avionul porni să ruleze.

— S-ar putea să par un eretic, intră iar Spencer în vorbă, dar trebuie să vă mărturisesc că voiajez pe coastă pentru o vînzare şi unde mai puneţi că e şi una foarte importantă.

Vecinul îi arătă din politeţe oarecare interes.

— Ce vindeţi ?

— Autocamioane. O mulţime de autocamioane.

— Autocamioane ? Credeam că pe astea le vînd agenţii locali.

— Aşa se întîmplă. Eu sînt chemat numai pentru vînzări în stil mare, de la treizeci pînă la o sută de autocamioane. Agenţii locali nu mă prea au la inimă, fiindcă, zic ei, uite isteţul de la centrul cu vînzări mai deocheate. O vînzare are şi părţile ei dificile. Totuşi e un mod convenabil de a-ţi cîştiga existenţa.

Spencer își căută țigările, dar se opri brusc :

— Ah ! Am uitat că fumatul este oprit ! N-am decolat încă. Nu-i așa ?

— Chiar dacă am decolat, zburăm încă foarte jos. Și cu o viteză foarte mică.

— Tot una-i.

Spencer își întinse picioarele în față. Apoi continuă :

— Tii, ce obosit mă simt ! Am avut una din acele zile nenorocite care te dau gata. Înțelegeți ce vreau să spun ?

— Cred că da.

— Mai întîi, acest individ cu care tratez a spus că-i plac autocamioanele unei firme rivale. Apoi, după ce-am încheiat tranzacția ca la carte și mi-am închipuit că pot termina afacerea printr-o cină în seara asta, iar mîine noapte să fiu acasă cu soția și copiii, am primit o telegramă să las totul baltă și să fiu în Vancouver pînă mîine la prînz. Un ditamai contractul e pe cale să se ducă de rîpă și încă repede de tot. Așa că „Babanul" trebuie să meargă acolo și să salveze situația.

Spencer suspină, apoi își scoase pieptul înainte, făcînd haz de propria lui încredere în sine.

— Ei, dacă doriți patruzeci sau cincizeci de autocamioane, azi vă fac o reducere bună. Ce-ați spune să conduceți un parc de mașini ?

Omul de lîngă el rîse. Apoi zise :

— Îmi pare rău. Nu prea știu ce să fac cu atîtea. E puțin cam departe de domeniul meu de activitate.

— La ce domeniu de activitate vă referiți ?

— Medicină.

— Sînteți doctor ?

— Da, doctor. Și prin urmare de nici un folos cuiva care vinde autocamioane. Nu-mi pot permite să-mi cumpăr nici măcar unul, dar mite patruzeci ! Fotbalul e singurul lux pe care mi-l pot îngădui și pentru asta aș călători oriunde, însă numai cînd mai am și eu puțin timp. Iată rostul călătoriei mele din noaptea asta.

Sprijinindu-se de rezemătoarea pentru cap, Spencer continuă :

— Îmi pare bine că sîntem tovarăși de călătorie, domnule doctor. Dacă n-am să pot dormi, o să-mi prescrieți un sedativ.

În timp ce vorbea, motoarele bubuiră ambalate la maximum și întregul aparat începu să vibreze chinuindu-se să pornească deși avea roțile blocate de frîne. Doctorul îi strigă lui Spencer la ureche :

— Un sedativ nu folosește la nimic în vacarmul acesta. N-am putut înțelege niciodată de ce trebuie să facă atîta zgomot înainte de decolare.

Spencer dădu aprobativ din cap și apoi, după cîteva secunde, cînd zgomotul scăzu îndestul pentru a se face auzit fără dificultate, zise :

— Este rularea obișnuită a motoarelor. Se face întotdeauna înainte de decolarea avionului. Fiecare motor are două magnetouri, unul de rezervă pentru cazul în care celălalt s-ar gripa în timpul zborului. La acest rulaj de probă fiecărui motor i se dă pe rînd turația maximă și fiecare magnetou este încercat separat. Numai cînd pilotul e mulțumit de rulajul lor avionul poate să decoleze. Companiile aeriene de navigație sînt prudente în această privință, slavă lui Dumnezeu !

— Vorbiți ca un cunoscător.

— Nu chiar. Am pilotat avioane de vînătoare în timpul războiului, dar acum am mai îmbătrînit. Cred că am cam uitat mai tot ce știam.

— Am pornit, comentă doctorul în timp ce zgomotul motoarelor luă o notă mai joasă.

Simțind că sînt puternic împinși în rezemătorile scaunelor, pricepură că avionul își mărea viteza de-a lungul pistei de decolare ; aproape imediat o zguduitură ușoară indică clar că se aflau în aer și motoarele își reduseră zgomotul care deveni un vuiet egal. Avionul se înălța pieptiș și Spencer privea atent luminile aeroportului care se vedeau peste marginile aripilor cum rămîneau treptat în urmă.

— Acum puteți să vă desfaceți centurile de siguranță, anunță vocea din interfon. Cine dorește poate fuma.

— Nu-mi pare rău niciodată cînd se termină decolarea asta, mormăi doctorul desfăcîndu-și centura și luînd țigara care i se oferise. Mulțumesc. Apropo, mă numesc Baird, Bruno Baird.

— Încîntat de cunoştinţă, domnule doctor. Numele meu e Spencer, George Spencer de la Fullbright Motor Company.

O vreme cei doi bărbaţi rămaseră cufundaţi în tăcere, privind distraţi fumul ţigărilor care se ridica încet în cabină pînă cînd era prins de curentul sistemului de aer condiţionat care-l absorbea. Pe Spencer îl bîntuiau gînduri sumbre. Trebuia să aibă un fel de explicaţie, se gîndea el, cînd avea să se înapoieze la biroul central al firmei. Deşi înainte de a chema taxiul care avea să-l ducă la aeroport îi dăduse agentului local de la Winnipeg, prin telefon, lămuririle necesare, pentru a-i arăta situaţia, el îşi dădea bine seama că trebuia s-o ţină morţiş aşa pînă la capăt. Trebuia neapărat să dea lovitura la Vancouver ca să justifice toată această zarvă. Şi n-ar fi fost o idee rea să folosească întreaga afacere ca o pîrghie pentru a-şi mai sălta puţin salariul cînd avea să se înapoieze. Sau, şi mai bine, să fie promovat pe un post mai mare. Pe cel de director al departamentului vînzărilor, post despre care bătrînul îi vorbise adesea, dar de care nu reuşise niciodată să se apropie. Atunci şi Mary şi el, împreună cu Bossie şi micuţa Kit ar putea să scape de casa pe care o aveau şi să se mute în Parkway Heights. Ori să-şi plătească toate datoriile : pentru noul rezervor de apă, taxele şcolare ale copiilor, ratele de asigurare pentru bătrîneţe, ratele frigiderului sau costul spitalizării din perioada cînd Mary fusese însărcinată. Dar nu se puteau face deodată şi una şi alta — şi mutarea şi plata datoriilor ; nici vorbă să le facă pe ambele în acelaşi timp chiar şi cu salariul unui director.

Doctorul Baird încercă să se hotărască dacă să adoarmă sau să profite de această excelentă ocazie pentru a pune mîna şi a citi ultima ediţie a Jurnalului Poştei Britanice, nu se putu decide pentru nici una din aceste alternative şi se trezi în schimb gîndindu-se la micul lui cabinet medical dintr-un orăşel fără importanţă pe care-l părăsise pentru cîteva zile. „Mă întreb cum se va descurca Evans“, se gîndi el. „Un flăcău care promite, dar tare necopt. Sper tare mult să-şi aducă aminte că doamna Lowrie are nevoie de sirop expectorant obişnuit şi nu de medicamentele acelea aiurite pe care le cere întruna. Doris are să-l

ţină pe tînărul Evans pe drumul cel bun. Soţiile medicilor se pricep de minune la treaba asta. Aşa şi trebuie să fie. E un lucru pe care Lewis ar trebui să-l înveţe la vremea potrivită : să-şi găsească o soţie adevărată". Apoi doctorul se lăsă furat de somn, pînă cînd ţigara îl fripse la degete şi-l făcu să se trezească brusc.

Perechea de pe scaunele de dincolo de interval era încă adîncită în citirea ziarelor sportive. A-l descrie pe Joe Greer însemna s-o descrii pe Hazel Greer : o pereche greu de imaginat. Amîndoi aveau un ten trandafiriu şi ochii limpezi şi scrutători ai celor trăiţi în aer liber şi amîndoi erau adînciţi în ziarele tipărite cu rînduri înghesuite ca şi cum misterele întregului univers acolo le-ar fi fost dezvăluite.

— Ceva dulce ? o întrebă Joe cînd stewardesa trecu pe lîngă ei cu o tavă cu dulciuri.

— Mmhî, îi răspunse Hazel.

Şi apoi cele două capete castanii se aplecară iar asupra lecturii preferate, în vreme ce fălcile mestecau într-una.

Cei patru din spate erau la cel de-al treilea rînd de pahare de whisky. Trei dintre ei erau oameni obişnuiţi : voinici, vorbăreţi, agresivi, puşi să se bucure după pofta inimii de cele două zile memorabile în care aveau de gînd să uite de toate constrîngerile obişnuite. Al patrulea era scund, slab, cu trăsături prelungi şi cu un aer lugubru, avînd o vîrstă greu de precizat şi vorbind cu accentul curat şi bine timbrat al locuitorilor din Lancashire :

— Uraa, pentru „Leii de mîine" strigă el, în chip de toast, ridicînd paharul în cinstea eroilor lor favoriţi.

Amicii lui aprobară urarea cu solemnitate. Unul dintre ei, avînd pe reverul hainei o insignă care părea să înfăţişeze o pisică jigărită ridicată heraldic în două labe (dar care probabil reprezenta chiar pe regele animalelor în persoană) îi trată pe toţi ceilalţi cu ţigări spunînd şi nu pentru prima dată :

— Nici nu m-am gîndit să reuşim pînă la urmă. Cînd a trebuit să aşteptăm la Toronto, cu toată ceaţa aceea groasă în jur îmi ziceam : Andy, mi se pare că dracul şi-a vîrît coada ca să-ţi strice planurile. Şi totuşi după toate cîte ni s-au întîmplat n-avem decît cîteva ore întîrziere şi în avion poţi întotdeauna să dormi !

— Cred că nu mai înainte de a mînca ceva, sări altul. Mi-e o foame de lup. Cînd vin cu masa ?

— Cred c-ar trebui să vină curînd. Masa se servește de obicei pe la opt, dar toate sînt în întîrziere din cauza acestei opriri forțate.

— Nu contează. Să mai bem ceva dacă tot mai avem de așteptat, propuse cel din Lancashire, care se bucura de porecla de Zurbagiul, întinzînd sticla cu whisky.

— Ușor băieți. Nu ne-a mai rămas prea mult.

— Nu-i nimic. Mai e berechet acolo de unde am luat sticla. Beți fără frică. O să dormiți tun.

Cei cincizeci și șase de pasageri printre care se aflau și trei sau patru femei, citeau sau vorbeau, toți așteptînd cu nerăbdare partida cea mare de a doua zi, surescitați de faptul că se găseau pe ultima porțiune a călătoriei transcontinentale. Prin ferestrele din stînga se puteau vedea licărind luminile galbene și albastre ale ultimilor suburbii ale Winnipegului mai înainte de a fi înghițite de un nor, pe cînd avionul continua să se înalțe.

În cambuza mică, dar ținută cu multă grijă, stewardesa Janet Benson pregătea masa care ar fi trebuit să fie servită cu două ore mai devreme. Oglinda de deasupra bufetului care conținea vesela avionului era martoră la însuflețirea pe care o resimțea fata întotdeauna la începutul unei călătorii, o exuberanță pe care era bucuroasă că o putea ascunde în intimitatea ungherului ei retras. Pe cînd lua șervețelele și cuțitele din dulapurile îngropate în perete, Janet fredona mulțumită doar pentru ca o melodie. Servirea mesei era partea cea mai puțin atractivă din îndatoririle unei stewardese și Janet știa că o aștepta o oră foarte obositoare în decursul căreia avea să se chinuie să sature pasagerii unui întreg avion. Se simțea totuși încrezătoare și fericită. Multe dintre colegele ei dacă ar fi văzut-o cum își clătina zulufii blonzi care îi ieșeau de sub bonetă și cum își unduia trupul bine strîns în uniformă, în timp ce se mișca harnică prin cambuză, ar fi scos o exclamație de admirație și s-ar fi contaminat și ele de încrederea pe care o emana ea. La douăzeci și unu de ani, Janet începuse să guste viața și o găsea delicioasă.

În față, în cabina echipajului, nu se auzea decît vuetul constant al motoarelor. Cei doi piloți stăteau complet

neclintiți doar din cînd în cînd executînd vreo manevră cu mîna sau piciorul, în vreme ce chipurile le erau iluminate de strălucirea multiplelor cadrane ale instrumentelor de bord. În receptoarele căștilor care le acopereau pe jumătate urechile, răsună deodată zvonul unei convorbiri între echipajul altei aeronave și personalul de la sol. Amîndoi aveau atîrnate de gît microfoane.

Căpitanul Dunning se întinse alene pe scaun relaxîndu-și mușchii și pufni în mustața înfoiată într-un fel al lui bine cunoscut de restul echipajului. Părea mai bătrîn de treizeci și unu de ani cîți avea de fapt.

— Cum stăm cu temperaturile de la chiulasa motorului trei, Pete ? întrebă el, aruncîndu-și o clipă ochii vioi spre copilot.

Pete se întoarse și privi atent panoul de comandă. Apoi îi răspunse :

— Totul e în regulă, domnule căpitan. Am dat ordin să fie verificat la Winnipeg, dar nu s-a găsit nici o defecțiune. Se pare că totul s-a reglat de la sine. Nu se mai încinge.

— Bine.

Dun scrută cerul nopții. Secera subțire a lunii strălucea palid sub un voal de nori. Fîșii destrămate ca niște scame de bumbac sau de vată se apropiau leneș, pentru a dispare cu repeziciune în urmă ; din cînd în cînd avionul se cufunda în negura unui nor argintiu-cenușiu, pentru a scăpa din nou în văzduhul liber, asemenea unui coker care iese din apă scuturîndu-se de picăturile rămase pe blană.

— Cu puțin noroc, o scoatem la capăt fără probleme. își exprimă Dun cu voce tare gîndurile. Buletinul meteorologic înclină foarte mult spre o schimbare a vremii. Nu te prea poți ține de planul inițial de zbor, cînd e vorba de o călătorie de plăcere.

— Așa-i, încuviință copilotul. Dar peste aproximativ o lună se va schimba și povestea asta.

Avionul începu să aibă ușoare vibrații și să se clatine în vreme ce traversa niște curenți de aer și timp de cîteva minute căpitanul își concentră atenția ca să corecteze aliura de zbor. Apoi spuse :

— Dacă apuci să te odihneşti, ai de gînd să te duci la meci la Vancouver ?

Copilotul ezită şi apoi răspunse :

— Nu ştiu încă, să văd mai întîi cum ies treburile pînă la urmă.

Căpitanul îl privi cu asprime :

— Adică cum ? Ce să vezi ? Dacă ţi-ai pus ochii pe Janet, să faci bine să-ţi pui pofta-n cui. E prea fragedă ca să cadă sub influenţa corupătoare a unui tînăr Casanova ca tine.

Puţini erau cei cărora acest epitet ar fi putut să li se potrivească mai bine decît acelui pilot de numai douăzeci şi ceva de ani, cu un chip plin de prospeţime şi nişte ochi melancolici.

— Uşurel, domnule căpitan, protestă copilotul roşindu-se. N-am corupt în viaţa mea pe nimeni.

— Ce tot spui ? Şi cine te crede ? Oricum e mai bine să renunţi la ideea de a începe cu Janet, spuse căpitanul zîmbind. Jumătate din angajaţii companiilor aeriene canadiene socot că-i de datoria lor să cîştige iubirea acestei fete. Aşa că vezi să nu-ţi îngreuiezi singur viaţa, flăcăule.

La numai cîţiva paşi de ei, de cealaltă parte a uşii, cea despre care discutau strîngea comenzile pentru cină.

— Vreţi să luaţi masa acum, domnule ? întrebă ea aplecîndu-se zîmbitoare înainte.

— Poftim ? Ce ? O da, cum să nu.

Baird reveni la realitate din lumea viselor şi-l înghionti cu cotul şi pe Spencer care dormea buştean.

— Hei, treziţi-vă ! Vreţi să mîncaţi ?

Spencer căscă şi se dezmetici şi el.

— Mîncare ? Sigur că da. Dar aţi cam întîrziat, domnişoară ! Credeam că din pricina somnului ăstuia am pierdut masa de multă vreme.

— Am avut întîrziere la Toronto, domnule, aşa că nu am servit încă masa, îi răspunse Janet Benson. Ce doriţi ? Avem friptură de miel şi somon la grătar.

— Aă... da, vă rog.

Fetei îi dispăru zîmbetul o clipă.

— Ce doriţi, domnule ? întrebă ea plină de răbdare.

Spencer se trezi de-a binelea.

— O, da... scuze, domnișoară, dați-mi vă rog niște miel.

— Și mie la fel, zise și Baird.

După ce reveni în cambuză, vreo jumătate de oră Janet fu ocupată pînă peste cap cu pregătitul și servitul mîncării. În cele din urmă toată lumea care avusese poftă să mănînce fusese servită așa că acum fata avea puțin răgaz să ridice receptorul telefonului și să-i sune pe cei din față.

— Cabina piloților, răspunse vocea lui Pete.

— În fine, servesc masa, zise Janet. Mai bine mai tîrziu decît niciodată. Ce doriți, friptură de miel sau somon la grătar ?

— Așteaptă.

Îl auzi cum pune aceeași întrebare căpitanului.

— Janet, domnul căpitan spune că ar vrea niște miel... nu, o secundă, s-a răzgîndit. Peștele-i bun ?

— E minunat, răspunse Janet voioasă. Nimeni nu s-a plîns.

— Atunci domnul căpitan preferă niște somon. Mai bine zis pune două porții. Și ai grijă să fie mari. Sîntem în perioada de creștere.

— Foarte bine, două porții duble, ca de obicei. Doi pești ca lumea au și pornit într-acolo.

Puse mîncarea repede pe două tăvi și porni cu ele în față, cumpănindu-le, cu o ușurință căpătată prin practică, atunci cînd avionul se înclina, abia perceptibil. Pete veni să-i deschidă ușa glisantă și luă una din tăvi. Căpitanul terminase manevrele de trecere a comenzilor avionului către pilotul automat și vorbea acum prin radio cu postul de control de la Winnipeg pentru corectarea mersului aeronavei.

— Înălțime 16 000 picioare, continuă el, vorbind prin microfonul pe care-l ținea dinainte de un braț subțire de material plastic. Capul real de zbor 285. Viteza în aer 210 noduri. Viteza față de sol 174 noduri. Estimăm timpul de sosire la Vancouver 05,05 ora coastei Pacificului. Terminat.

Suci butonul trecînd de pe emisie pe recepție și în cască se auzi cu claritate un ușor troznet, în timp ce sosea și confirmarea de recepție.

— Zborul 714. Aici punctul de control de la Winnipeg. Totul în ordine. Terminat.

Dun întinse mîna după foaia de zbor, însemnă ceva pe ea, împinse scaunul îndărăt depărtîndu-se de butoanele de pe panoul de comandă, dar rămăsese totuşi la o distanţă destul de mică de ele, ca să poată să intervină repede în caz de nevoie. Pete începu să mănînce, după ce-şi puse tava pe o pernă aşezată pe genunchi.

— N-o să dureze mult, domnule căpitan, zise el.

— Nu-i nici o grabă, îi răspunse Dun, întinzîndu-şi braţele deasupra capului cît putu de mult spre tavanul cabinei destul de strîmte. Aştept. Mănîncă pe-ndelete. Cum e peştele ?

— Nu-i rău, mormăi copilotul cu gura plină. Dacă ar fi fost de trei sau patru ori pe atîta ar fi fost un prînz cumsecade.

Căpitanul rîse.

— Ar trebui să ai grijă de siluetă, Pete.

Apoi întorcîndu-se către stewardesa care aştepta în spatele scaunului, zise :

— Totul e în regulă la bord, Janet ? Cum se simt microbiştii ?

Janet ridică din umeri :

— Acum s-au mai potolit. Aşteptarea aceea lungă de la Toronto i-a cam istovit. Patru dintre ei au tot golit pahare de whisky cu multă sîrguinţă, dar n-a fost nevoie să intervin ca să-i liniştesc. Îi va ajuta să doarmă. Se pare că vom avea o noapte liniştită, fără probleme... Să ţinem încă pumnii strînşi.

Pete ridică o sprînceană în chip ironic :

— Ei, domnişoară. Tocmai într-o noapte ca asta să te păzeşti mai tare că atunci încep să se urzească necazuri. Pun rămăşag că chiar acum e vreunul căruia să i se fi făcut rău.

— Nu încă, răspunse Janet. Dar să mă anunţi cînd e rîndul tău să pilotezi avionul ca să ştiu să pregătesc pungile.

— Bravo ! încuviinţă căpitanul. Îmi pare bine că i-ai întors-o.

— Cum e vremea ? întrebă Janet.

— Păi, să vedem. Ceaţă generală la est de munţi, o ceaţă care se întinde pînă aproape de Manitoba. Dar nimic

care să ne dea bătaie de cap, pînă acum. Dacă lucrurile merg tot așa o să avem un zbor liniștit pînă pe coastă.

— Bine. Atunci țineți-l la distanță de manșă pe tînărul domn pînă cînd servesc pasagerilor cafeaua. Se poate ?

Fata ieși din cabină înainte ca Pete să-i poată răspunde. Trecu prin cabina pasagerilor, luă comenzile pentru cafea și se întoarse după un scurt răstimp cu o tavă pe care o duse piloților. Dun terminase cu masa și începu să-și bea satisfăcut cafeaua. Pete preluase conducerea avionului și urmărea atent cadranele aparatelor în vreme ce căpitanul se ridică în picioare.

— Dă-i cărbuni mai departe, Pete. Mă duc să legăn pasagerii ca să doarmă.

Pete încuviință dînd din cap fără să se întoarcă.

— În ordine, domnule căpitan.

Căpitanul o urmă pe Janet în cabina pasagerilor, puternic luminată, clipi din ochi orbit și se opri mai întîi la scaunele ocupate de Baird și Spencer care tocmai îi întindeau fetei tăvile.

— Bună seara, îi salută Dun. E-n ordine ?

Baird ridică privirea spre el :

— Desigur, mulțumesc. Și masa a fost foarte bună. Dar și noi abia o așteptam.

— Da, deși îmi pare rău că s-a servit așa de tîrziu.

Doctorul îi făcu semn că nu era nevoie de nici o scuză.

— Nu-i nimic. N-aveți nici o vină că Toronto a avut chef să se învăluie în ceață. Ei bine, spuse el așezîndu-se mai comod pe scaun, am de gînd să trag un pui de somn.

— Cred că și mie mi-ar prinde bine, zise și Spencer căscînd.

— Vă urez noapte bună, le spuse Dun stingîndu-le lămpile de citit. Stewardesa o să vă aducă niște pături.

Apoi își continuă drumul printre șirurile de scaune schimbînd, cu voce scăzută, cîteva cuvinte cu fiecare pasager, explicînd unora modul în care se lăsa spătarul scaunului în spate, dînd altora amănunte despre zbor sau despre starea vremii.

— Ei bine, domnule doctor, zise Spencer, eu zbor spre țara viselor. Dar de un lucru puteți fi sigur : cel puțin în noaptea asta n-o să vă deranjeze nici un pacient.

— Dar pentru cîtă vreme ? murmură Baird somnoros, cu ochii închiși. Oricum mai sînt șapte ore. Să profităm cît putem. Noapte bună.

— Noapte bună, domnule doctor, îi răspunse Spencer, aranjîndu-și rezemătoarea pentru cap. Pe legea mea eu trag obloanele.

Învăluită în mase de nori, plutind într-o lume a ei proprie, rece și îndepărtată, aeronava vuia monoton, continuîndu-și zborul. La 16 000 de picioare dedesubt se întindea tăcută și adormită cîmpia Saskatchewan.

Dun ajunse la cei patru amatori de whisky și le interzise în mod politicos să mai bea.

— Să știți, li se adresă el cu un zîmbet mustrător, că distracția asta nu-i permisă. Dacă mai văd vreo sticlă vă cobor și o să vă duceți la meci pe jos !

— Dar dacă jucăm cărți, aveți ceva împotrivă ? întrebă unul dintre ei, în vreme ce ținea sticla în dreptul luminii și se întristă cînd văzu cît de puțin mai rămăsese pe fund.

— Nu, deloc, îi răspune Dun, dar numai să nu deranjați pe ceilalți călători.

— Tare-l mai compătimesc pe căpitan, zise omul din Lancashire. La ce bun toate astea... Să-ți iei o sarcină așa de nesuferită, tocmai în timpul nopții.

— O treabă de rutină, răspunse Dun. O simplă treabă plicticoasă de rutină.

— În chipul ăsta ajungi să socoți că fiecare zbor e o treabă de rutină, nu-i așa ?

— Da, cam așa.

— Pînă cînd se întîmplă ceva, nu-i așa ?

Izbucniră hohote reținute de rîs, rîse și căpitanul, după care trecu mai departe. Numai cel din Lancashire, prin ceața băuturii, se mai gîndi un răstimp, la propriile lui cuvinte.

Capitolul II

0045—0145

Căpitanul aproape își termină rondul și își îngădui cîteva momente de relaxare stînd la taifas cu unul din pasageri, un omuleț care părea că mai călătorise cu el și altă dată.

— Știu că asta aduce nițel a RCAF[1], îi spunea Dun mîngîindu-și mustața stufoasă ca un fel de scuză, dar o am de atîta vreme că nu mă îndur să mă despart de ea... mă înțelegeți, de-acum îmi este un amic credincios.

— Pun rămășag că fetele fac mult caz pe seama ei, zise mititelul. Cum vă poreclesc... Castorul ?

— O, nu ! răspunse Dun abia stăpînindu-și un zîmbet sub firele bogate ale mustății. Pe această linie sîntem mai snobi. Mi se spune : Ce faci Dun ? Sau, cel mai adesea, pur și simplu numai Dunsinane[2].

— Cum ați spus ? întrebă mărunțelul.

— Dunsinane, răspunse căpitanul foarte rar și lămurit. Doar știți ? Ce-ați făcut cu *Macbeth* ?

Mititelul se zgîi la el.

— Ce-am făcut cu Macbeth ? repetă el privind în gol. Păi, domnule căpitan, ce fel de vorbe sînt astea ?

Dar căpitanul plecase mai departe. În timp ce vorbise cu el, n-o pierduse din ochi pe stewardesa care, aflată

---

[1] RCAF sînt inițialele „Forțelor Aeriene Regale Canadiene" (Royal Canadian Air Force). (N.T.)

[2] Dunsinane, un deal în nord-estul comitatului Perth din centrul Scoției. În piesa lui William Shakespeare menționată mai sus, lui Macbeth i se prezice că nu va fi învins pînă cînd pădurea Birnam nu se va ridica și va porni spre Dunsinane. Profeția aparent irealizabilă a prins viață cînd soldații lui Malcolm și Macduff, oponenții lui Macbeth, trecînd prin pădure și-au tăiat crengi, pentru a-și camufla mișcările și astfel s-au îndreptat spre Dunsinane.

mai departe pe interval, se aplecase spre una din călătoare și-i ținea fruntea cu palma. Cînd se apropie și el, femeia, care zăcea moale pe locul ei, zvîcni deodată pe spate crispîndu-se brusc de durere. Căpitanul o atinse ușor pe stewardesă pe braț.

— S-a întîmplat ceva, domnișoară Benson ? întrebă el.

Janet se ridică și apoi îi răspunse foarte liniștită :

— Doamna nu se simte prea bine. Mă duc să-i aduc o aspirină și mă întorc imediat.

Dun îi luă locul aplecîndu-se spre femeia și spre bărbatul de lîngă ea.

— Îmi pare rău, zise el plin de compătimire. Ce vă doare, doamnă ?

Femeia se uită lung la el. Apoi îi răspunse cu o voce stinsă :

— Nu știu... M-a apucat așa dintr-o dată. Acum cîteva minute. Mi-e rău și mă ia cu amețeală... apoi am o durere îngrozitoare aici, spuse ea arătînd spre stomac. Îmi pare rău că vă sînt o povară...

— Scumpa mea, liniștește-te, murmură bărbatul de lîngă ea. Stai liniștită. Numaidecît o să te simți mai bine, îi zise el și se uită spre căpitan. Să aibă rău de înălțime ?

— Cred că asta este cauza, domnule, îi răspunse Dun.

Privi gînditor spre femeie și observă broboanele de sudoare care începeau să-i apară pe fruntea palidă ; avea părul răvășit, degetele i se albiseră, cu o mînă se încleștase de brațul scaunului, în timp ce cu cealaltă se ținea de soțul ei.

— Îmi pare rău că nu vă simțiți bine, zise căpitanul cu blîndețe, dar sînt sigur că Janet o să vă ajute. Încercați să stați cît mai liniștită. Și dacă vreți o veste îmbucurătoare pot să vă spun că după toate probabilitățile vom avea o călătorie fără dificultăți.

Se dădu la o parte spre a-i face loc stewardesei.

— Ia să vedem, zise fata, dînd bolnavei niște pilule. Încercați să le luați spuse ea sprijinind femeia să-și plece capul, și să soarbă cîteva picături de apă dintr-un pahar. Așa, foarte bine. Acum dați-mi voie să vă ajut să vă așezați cît mai comod, adăugă ea și puse un pled în jurul umerilor femeii. Cum vă simțiți acum ?

Femeia îi mulţumi dînd uşor din cap.

— Am să mă întorc peste cîteva minute să văd cum vă mai simţiţi. Iar dacă aveţi nevoie de mine mai înainte apăsaţi pe butonul soneriei de lîngă fereastră.

— Mulţumesc, domnişoară, i se adresă soţul. Sînt sigur că în curînd se va simţi mult mai bine.

Se uită surîzînd la soţia lui, vrînd parcă să se convingă şi el că aşa stăteau lucrurile.

— Încearcă să te odihneşti, dragă. O să-ţi treacă.

— Şi eu sper, adăugă Dun. Ştiu cît de neplăcute sînt situaţiile astea. Sper să vă simţiţi curînd mai bine, doamnă, şi să aveţi amîndoi parte de o noapte tihnită.

O luă în josul intervalului şi o aşteptă pe Janet în cambuză.

— Cine sînt ? o întrebă el după ce stewardesa se întoarse.

— Domnul şi doamna Childer, John Childer. Era perfect sănătoasă acum cincisprezece minute.

— Hm. Bine ! Să-mi comunici dacă are să-i fie mai rău ca să anunţ dinainte prin radio.

Janet se uită la el repede.

— De ce ? La ce vă gîndiţi ?

— Nu ştiu. Dar nu-mi place cum arată. Ar putea fi rău de înălţime sau o tulburare biliară, presupun... dar pare că a dărîmat-o destul de rău.

Căpitanul părea uşor neliniştit în timp ce bătea cu degetele darabana pe marginea chiuvetei.

— Avem vreun doctor pe lista pasagerilor ?

— Nimeni nu s-a înregistrat ca atare, replică Janet, dar aş putea să mă interesez.

Dun scutură din cap.

— Nu-i mai deranja acum. Cei mai mulţi sînt gata să adoarmă. Dă-mi numai de ştire cam peste o jumătate de oră cum se mai simte. Nenorocirea este, adăugă el încetişor în timp ce se întorcea să plece, că mai avem peste patru ore de zbor înainte de a atinge coasta.

În timp ce se înapoia spre cabină se opri o clipă şi-i zîmbi bolnavei. Ea încercă să-i răspundă la fel, dar, săgetată de o durere bruscă, închise ochii şi se lăsă din nou pe spate, sprijinindu-se de rezămătoarea scaunului.

Timp de cîteva secunde, Dun rămase neclintit studiind-o cu atenţie. Apoi îşi continuă drumul, închise uşa cabinei de pilotaj şi se aşeză la locul său. Îşi scoase chipiul ţuguiat, îşi puse căştile mari şi apoi microfonul amplificator. Pete pilota aeronava. Grămezi împrăştiate de nori păreau să se năpustească asupra parbrizului din faţă, acoperindu-l un scurt răstimp ca apoi să dispară.

— Se formează un plafon de nori cumulo-nimbus, comentă copilotul.

— Ne aşteaptă vreme rea, nu-i aşa ? îl întrebă Dun.

— Aşa se pare.

— Vom lua măsuri. Mai bine am încerca să ne urcăm deasupra lor. Cere permisiunea de a ne ridica la 20 000 de picioare.

— În ordine, spuse Pete şi apăsă pe un buton situat pe suportul microfonului ca să transmită. 714 către Regina, chemă el.

— Te aud, 714. Spune ce vrei ? hîrîi o voce în căştile de recepţie.

— Am dat peste o zonă cu perturbaţii atmosferice. Dorim să ne daţi permisiunea să ne ridicăm la 20 000.

— 714. Aşteaptă. Voi întreba controlul traficului.

— Aşteptăm, răspunse Pete.

Căpitanul scruta atent masa de nori care se învolbura înainte.

— Întoarce mai bine comutatorul de avertizare ca pasagerii să-şi pună centurile de siguranţă, Pete, îi sugeră Dun în timp ce corecta în mod automat tendinţa aeronavei de a face mici salturi şi a se abate de la direcţia de zbor.

— Bine !

Şi Pete întinse mîna înspre comutatorul de pe panoul situat deasupra capetelor lor. Urmă o zguduire scurtă, ca şi cum avionul ar fi scăpat dintr-o masă de nori ca să intre imediat în alta.

— Zborul 714, răsuna iar vocea prin radio. Controlul traficului vă permite să urcaţi la 20 000. Terminat.

— Aici 714. Am recepţionat, confirmă Pete primirea comunicării. Mulţumesc. Terminat.

— Să începem, ordonă căpitanul

Vuietul motorului căpătă o notă mai joasă, crescînd în intensitate, în vreme ce podeaua cabinei începea să se încline iar acul altimetrului de pe panoul instrumentelor semnalizatoare înregistra constant o creştere de altitudine de 500 picioare pe minut. Ştergătorul parbrizului se mişca ritmic, măturînd larg geamul dintr-o parte în alta.

— N-o să ne pară rău cînd vom scăpa din mîzga asta, spuse copilotul.

Dun nu-i răspunse. Avea ochii aţintiţi pe cadranele din faţă. Nici unul din piloţi nu auzi cînd intră stewardesa. Ea îl atinse pe căpitan pe umăr.

— Domnul căpitan, îi spuse fata, fără să mai piardă vremea, dar stăpînindu-şi vocea. Pasagerei... îi este şi mai rău. Şi mai am încă un pasager căruia i s-a făcut rău, un bărbat.

Dun nu se întoarse spre ea. Întinse braţul şi aprinse farurile de aterizare. În faţa lui fuioarele lor pătrunzătoare străpungeau valurile de ploaie amestecată cu zăpadă. Stinse apoi farurile, începu să regleze motorul şi să pună în funcţiune instalaţia antigivraj.

— Nu pot să vin chiar acum, Janet, spuse el în timp ce mînuia comenzile. Fă mai bine cum am vorbit şi vezi dacă poţi găsi un doctor. Şi convinge-te că toate centurile de siguranţă sînt prinse bine. S-ar putea să trecem prin nişte clipe destul de grele. Voi veni şi eu de îndată ce voi putea.

— Da, domnule căpitan.

După ce ieşi din cabină, Janet anunţă cu o voce destul de tare pentru a putea fi auzită de toţi pasagerii :

— Puneţi-vă vă rog, centurile de siguranţă. S-ar putea să ne zguduim puţin.

Se aplecă apoi asupra celor doi pasageri care se aflau în dreapta ei şi clipeau pe jumătate adormiţi.

— Scuzaţi-mă, vă rog, li se adresă ea. Nu este din întîmplare careva dintre dumneavoastră doctor ?

Cel de lîngă ea dădu negativ din cap.

— Îmi pare rău, nu, mormăi el. S-a întîmplat ceva ?

— Nu, nimic serios.

Un strigăt de durere îi atrase numaidecît atenţia. Ea se grăbi de-a lungul intervalului spre locul unde doamna

Childer, bolnava, zăcea pe jumătate ghemuită în brațele soțului ei și gemea cu ochii închiși, crispată de durere. Janet îngenunchie repede și șterse transpirația de pe fruntea femeii. Domnul Childer se uită țintă la ea, cu fața întunecată de îngrijorare.

— Ce putem face, domnișoară ? o întrebă el. Ce credeți că are ?

— Înveliți-o bine să-i fie cald, îi răspunse Janet. Mă duc să văd dacă nu se află vreun doctor la bord.

— Doctor ? Să sperăm că este. Dar ce ne facem dacă nu este ?

— Nu vă mai faceți griji, domnule. Mă întorc imediat.

Janet se ridică în picioare, se uită încă o dată la bolnavă și se îndreptă spre scaunele următoare, în timp ce întreba mereu, cu voce scăzută, dacă există vreun medic printre pasageri.

— I s-a făcut rău cuiva ? întrebă unul.

— Da, cineva nu se simte prea bine. Așa se întîmplă uneori cînd zbori. Îmi pare rău că v-am deranjat.

Cineva o apucă de braț. Era unul din cei patru băutori de whisky. Avea fața galbenă și asudată.

— Îmi pare rău, domnișoară, că vă supăr și eu. Dar mă simt îngrozitor. Sînteți așa de bună să-mi aduceți un pahar de apă ?

— Cum să nu. Vă aduc imediat.

— Niciodată nu mi-a fost așa de rău ca acum.

Omul se lăsă pe spate și pufni puternic. Unul dintre amicii lui se trezi și el, deschise ochii și se ridică.

— Ce-i cu tine ? mormăi acesta.

— Mă arde ceva înăuntru, gemu bolnavul. Parcă îmi sfîșie cineva măruntaiele.

Și mîinile i se încleștară de stomac în vreme ce era zguduit de alt spasm.

Janet ajunse la Spencer și îl bătu ușor pe umăr. Acesta deschise un ochi și apoi și pe celălalt.

— Iertați-mă că vă trezesc, domnule, îi zise fata. Nu sînteți cumva medic ?

Spencer încercă să se dezmeticească :

— Medic ? Nu prea, domnișoară.

Fata dădu dezamăgită din cap și voi să plece mai departe. Dar Spencer continuă :

— Stați puțin. Acum îmi amintesc. Da, bineînțeles. Chiar domnul de lîngă mine-i medic.

— O, slavă Domnului, răsuflă fata bucuroasă. Vreți să-l treziți, vă rog ?

— Mai încape vorbă.

Spencer continua să se uite la ea în vreme ce cu cotul îl înghionti ușor pe cel care dormea lîngă el.

— I s-a făcut rău cuiva ?

— Da, unei pasagere. Se simte destul de rău, îi răspunse Janet.

— Ei, domnule doctor, treziți-vă odată, îi strigă Spencer.

Doctorul scutură din cap, bombăni ceva, dar se trezi.

— Se pare că totuși aveți un pacient și în noaptea asta !

— Sînteți medic ? îl întrebă Janet îngrijorată.

— Da. Da, sînt doctorul Baird. Dar ce s-a întîmplat ?

— Avem doi pasageri cărora li s-a făcut rău. Ați vrea să-i vedeți ?

— Le e rău ? Da ! Imediat.

Spencer se ridică să-i facă loc doctorului să treacă.

— Unde sînt cei doi, o întrebă Baird frecîndu-se la ochi.

— Cred că e mai bine s-o vedeți pe o doamnă mai întîi, îi răspunse Janet conducîndu-l spre bolnavă.

Și în timp ce mergeau printre rînduri fata continua să anunțe cu voce calmă :

— Puneți-vă, vă rog, centurile de siguranță !

Doamna Childer zăcea întinsă cît îi îngăduia scaunul. Dureri ascuțite îi zguduiau trupul. Respira greu, avea perioade lungi în care se sufoca. Părul îi era ud de transpirație.

Baird rămase în picioare și o cercetă o clipă. Apoi îngenunchie și îi luă pulsul.

— Domnul este medic, îl recomandă Janet.

— Îmi pare bine că vă văd, domnule doctor, îi răspunse Childer tulburat.

Femeia deschise ochii.

— Domnule doctor... încercă bolnava zadarnic să vorbească, buzele îi tremurară neputincioase.

— Stați liniștită, vă rog, i se adresă Baird cu ochii ațintiți pe ceas.

Apoi lăsă încheietura mîinii pacientei, se căută în haină de unde scoase o mică lanternă de buzunar.

— Vă rog să deschideți ochii cît puteți de mult, o îndemnă el cu blîndețe și-i examină ochii pe rînd îndreptînd asupra lor fascicolul îngust de lumină. Așa. Acum spuneți-mi. Aveți dureri ?

Femeia dădu afirmativ din cap.

— Unde ? Aici ? Sau aici ?

În timp ce îi palpa abdomenul femeia se contorsionă brusc și scoase un strigăt înăbușit de durere. Apoi medicul i se adresă lui Childer :

— Doamna este soția dumneavoastră ?

— Da, domnule doctor.

— Se mai plînge de ceva în afară de durerea aceasta?

— I s-a făcut greață și a vomitat tot.

— Și cînd a început criza ?

— Nu de mult.

Childer se uită neajutorat la Janet.

— Totul a venit dintr-o dată.

Baird clătină gînditor din cap. Se îndepărtă de ei, o luă pe Janet de braț, vorbindu-i foarte încet pentru a nu fi auzit de pasagerii pe lîngă care treceau și care se uitau curioși la ei.

— I-ați dat vreun medicament ? o întrebă doctorul.

— Numai o aspirină și niște apă, răspunse Janet. Ah, mi-am adus aminte că am promis și domnului căruia îi este rău niște apă.

— Stați puțin, spuse Baird tăios.

Somnolența îi dispăruse cu totul. Era complet treaz și autoritar.

— Unde ați învățat meseria de soră de caritate ?

Sesizîndu-i tonul, Janet roși.

— Păi, la școala de pregătire pentru personalul liniilor aeriene, dar...

— Destul. Să ştiţi că nu ajută la nimic o aspirină cuiva care vomită... îi face doar mai rău. Îi trebuia apă, numai apă şi atît.

— Îmi pare rău, domnule doctor, se scuză Janet bîlbîindu-se.

— Cred c-ar fi mai bine să vă duceţi la căpitan, zise Baird. Spuneţi-i că trebuie să aterizăm fără întîrziere. Femeia trebuie internată la spital. Să ceară şi o ambulanţă care să ne aştepte.

— Ştiţi cumva ce are ?

— Aici nu pot să pun un diagnostic precis. Dar e destul de grav încît trebuie să aterizăm neapărat pe cel mai apropiat aeroport, într-un oraş cu un spital dotat cu tot aparatajul medical necesar. Vă rog să-i spuneţi şi căpitanului.

— Da. Dar în vreme ce eu mă duc într-acolo vreţi să-l consultaţi şi pe celălalt pasager căruia îi este rău ? Se plînge şi el tot de greaţă şi de crampe.

Baird se uită la ea tăios.

— Spuneţi că are aceleaşi dureri ? Unde este ?

Janet îl conduse la bolnavul care tocmai vomita, ţinut de amicul său de alături. Baird se aplecă ca să-i poată vedea faţa.

— Sînt doctor, zice el. Puteţi să vă lăsaţi capul puţin pe spate, vă rog ?

După ce-l examină repede îl întrebă :

— Ce-aţi mîncat în ultimele 24 de ore ?

— Ca de obicei, murmură omul istovit de parcă l-ar fi lăsat toate puterile. Micul dejun, şopti el cu o voce stinsă, şuncă cu ouă... nişte salată la prînz... un sandwich la aeroport... şi aici cina.

O dîră de salivă i se prelinse neluată în seamă pe bărbie.

— Aici mă doare, domnule doctor. Şi ochii.

— Ce-i cu ochii ? întrebă Baird repede.

— Mi se pare că nu mai pot să-mi fixez amîndoi ochii la ceea ce mă uit. Văd mereu dublu.

Amicul său păru amuzat de cele auzite.

— Băutura aia l-a dat gata. Ea-i de vină, domnule, chicoti el.

— Stai liniștit ! îi zise Baird.

Se ridică și văzu că Janet și căpitanul se aflau lîngă el.

— Învelește-l bine să-i fie cald, se adresă el stewardesei, pune cît mai multe pături pe el.

Căpitanul îi făcu semn să-l urmeze spre cambuză. De îndată ce fură singuri, Baird îl întrebă :

— Cînd putem să aterizăm ?

— Nenorocirea este că nu putem, îi răspunse Dun.

Baird îl privi mirat.

— De ce ?

— Din cauza condițiilor atmosferice nefavorabile. Chiar adineauri am întrebat prin radio. Zburăm deasupra unui plafon gros de nori și ceața se întinde pînă jos deasupra preriilor din partea asta a munților. Calgary este complet învăluit în ceață. Sîntem nevoiți să ne continuăm drumul spre coastă.

Baird rămase o clipă tăcut, gîndindu-se. Apoi întrebă :

— Dar dacă ne-am întoarce ?

Dun scutură din cap. În lumina palidă a becurilor se vedea chipul încordat.

— Nici asta nu se poate. Aeroportul Winnipeg a fost și el închis din cauza ceții, la scurtă vreme după ce-am decolat. Și oricum va dura mai puțin dacă ne continuăm zborul.

Baird făcu o grimasă în timp ce se bătea ușor cu lanterna peste o unghie.

— Și la ce oră credeți că vom putea să aterizăm ?

— Pe la cinci dimineața, după ora Pacificului.

Văzîndu-l pe doctor că se uită involuntar la ceasul de la mînă adăugă :

— Urmează să aterizăm peste trei ore și jumătate. Ce să-i faci ! Avioanele astea nu sînt dintre cele mai rapide !

Baird se hotărî :

— Atunci va trebui să mă descurc cum pot cu bolnavii pînă cînd vom sosi la Vancouver. Am nevoie de valiza mea. Credeți că putem da de ea ? Am predat-o la Toronto.

— Vom încerca, zise căpitanul. Să sperăm că se găsește deasupra celorlalte bagaje. Dați-mi recipisa.

Baird își vîrî degetele lungi în buzunarul de la spate al pantalonilor și scoase de acolo un portvisit. În el se aflau două recipise pentru bagaje pe care i le înmînă lui Dun.

— Sînt două valize, domnule căpitan, i se adresă el. Am nevoie de cea mai mică. Nu sînt prea multe obiecte în ea... Numai cîteva lucruri pe care le port întotdeauna cu mine. Or să ne ajute.

Dar abia terminase de vorbit cînd avionul se zgudui violent. Mișcarea îi proiectă pe cei doi de peretele opus. Se auzi deodată un semnal de alarmă puternic și insistent. Căpitanul sări primul în picioare și se năpusti înspre telefonul de intercomunicații.

— Aici căpitanul, strigă el iute. Ce s-a întîmplat, Pete ?

Vocea copilotului răsună plină de suferință și cu mare greutate.

— Mi-e greață... mi-e greață... și mă simt rău. Veniți repede.

— Veniți cu mine, zise Dun doctorului și amîndoi părăsiră repede cambuza. Scuze pentru zguduitură, se adresă Dun politicos și amical pasagerilor care-i priveau, în vreme ce treceau printre rînduri. A fost o mică rafală.

Cînd dădură buzna în cabina piloților înțeleseră imediat că ofițerului secund îi era foarte rău. Zăcea prăbușit pe scaun, agățîndu-se disperat de manșă cu ultimele resturi de putere, iar fața îi era lac de sudoare.

— Scoateți-l de acolo, porunci căpitanul, alarmat.

Baird și Janet care veniseră după el îl apucară pe copilot, îl ridicară și îl scoaseră de la comenzile aparatului în vreme ce Dun își relua locul și apuca manșa.

— Mai e un loc liber în spatele cabinei pentru cazul în care ne însoțește și un radio-operator. Puneți-l acolo.

Chinuindu-se îngrozitor, Pete vomă peste masa de transmisie, iar cei doi îl ajutară să se așeze pe locul rămas liber și-l rezemară de perete. Baird îi desfăcu gulerul și cravata, ajutîndu-l să se simtă cît mai comod în condițiile acelea. Dar la interval de cîteva secunde Pete se încovoia iar, gemea și se căznea să vomite.

— Domnule doctor, i se adresă căpitanul, cu o voce plină de încordare. Ce se întîmplă ? Despre ce-i vorba ?

— Nu sînt tocmai sigur, răspunse Baird mohorît. Dar există un numitor comun pentru toate crizele astea. Cred că asta-i ! Mai mult ca sigur că de vină-i mîncarea. Ce-a fost la masă ?

— Felul principal a fost la alegere carne sau peşte, zise Janet. Probabil vă reamintiţi... aţi servit...

— Carne ! o întrerupse brusc Baird. Cam... cînd ? ...Acum două, trei ore ! Ce-a mîncat ? spuse el arătînd spre copilot.

Faţa fetei începu să trădeze spaima.

— Peşte, murmură ea aproape în şoaptă.

— Ţi-aduci aminte ce-au mîncat ceilalţi doi pasageri ?

— Nu... nu cred...

— Du-te, te rog, repede şi află !

Stewardesa, palidă la faţă se grăbi să iasă. Baird îngenunchie alături de copilotul care zăcea cu ochii închişi, moale, legănîndu-se odată cu avionul.

— Încearcă să stai liniştit, îi spuse el încet. Am să-ţi dau peste cîteva minute ceva care-ţi va potoli durerile. Aşa, spuse el şi întinse mîna în sus şi trase o pătură din plasa de bagaje. Te vei simţi mai bine dacă o să te încălzeşti.

Pete deschise puţin ochii şi-şi trecu limba peste buzele uscate.

— Sînteţi doctor ? întrebă el.

Baird încuviinţă. Pete continuă încercînd timid să schiţeze un zîmbet :

— Îmi pare rău de toată încurcătura pe care am făcut-o. Am crezut că-mi dau sufletul.

— Acuma taci, îi zise Baird. Încearcă să te odihneşti.

— Spuneţi-i căpitanului să se asigure dacă am transmis corect datele de zbor...

— Ţi-am spus, nu mai vorbi. Odihneşte-te şi ai să te simţi mai bine.

Janet se reîntoarse.

— Domnule doctor, spuse ea iute, abia prididind să vorbească cît de repede ar fi vrut. I-am întrebat pe cei

doi pasageri. Ambii au mîncat somon. Alţi trei se plîng acum de dureri. Puteţi veni ?

— Imediat. Dar am nevoie de valiza aia !

Dun îi strigă peste umăr :

— Ascultă domnule doctor. Nu pot pleca de aici acum, dar voi avea grijă să ajungă la dumneata. Janet, ia aceste recipise. Roagă pe unul din pasageri să te ajute şi scoate valiza cea mică a doctorului.

Janet luă recipisele şi se întoarse spre doctor ca să-i spună ceva, dar Dun continuă :

— Am de gînd să chem prin radio Vancouver-ul şi să raportez ce se întîmplă. Mai aveţi ceva să-mi spuneţi ?

— Da, îi răspunse Baird. Comunicaţi-le că avem trei cazuri suspecte de intoxicaţie, şi că e probabil să se mai ivească şi altele. Puteţi să le spuneţi că, deşi nu sîntem siguri, bănuim că această intoxicaţie a fost provocată de peştele servit la bord. Rugaţi-i să oprească distribuirea oricăror alimente din aceeaşi sursă... cel puţin pînă cînd vom stabili cu siguranţă cauza intoxicaţiei.

— Mi-amintesc acum, exclamă Dun. Hrana aceasta n-a provenit de la furnizorii care aprovizionează în mod obişnuit liniile aeriene. Oamenii noştri au obţinut-o din altă parte tocmai pentru că am sosit aşa de tîrziu la Winnipeg.

— Spuneţi-le şi asta, domnule căpitan, mai zise Baird. Trebuie să ştie şi asta.

— Domnule doctor, îl imploră Janet. Veniţi la doamna Childer. Pare că şi-a pierdut cu totul cunoştinţa.

Baird păşi spre uşă. Pe faţa lui cutele se adînciră, dar ochii lui, cînd îi întîlniră pe ai fetei, erau neclintiţi ca o stîncă.

— Ai grijă să nu se alarmeze pasagerii, o instrui el. Ne bizuim pe dumneata într-o mare măsură. Acum fii aşa de bună şi caută valiza, iar eu mă duc s-o văd pe doamna Childer.

Împinse uşa ca fata să poată trece, cînd o opri deodată prins de un gînd :

— Apropos, dumneata ce-ai mîncat ?

— Carne, răspunse stewardesa.

— Ah, Doamne, bine şi atît.

Janet zîmbi și dădu iar să plece, dar el o apucă brusc de braț.

— Presupun că și căpitanul a mîncat tot carne ? îi aruncă el o ultimă întrebare.

Ea îl privi ca și cum ar fi căutat să-și aducă aminte și să-și dea seama de implicațiile întrebării ce-i fusese pusă. Apoi, în aceeași clipă pricepu totul și se cutremură. Mai că se prăbuși peste el cu ochii măriți de o spaimă imensă și copleșitoare.

Capitolul III

0145—0220

Bruno Baird privi gînditor la stewardesă. În ciuda calmului din ochii lui cenuşii-albaştri, mintea lui analiza cu rapiditate situaţia, cîntărind fiecare posibilitate în parte, cu experienţa pe care i-o dădeau anii. El lăsă braţul fetei.

— Linişteşte-te şi nu te grăbi să tragi concluzii, pripite.

Apoi, adăugă pe un ton mult mai imperios :

— Găseşte-mi valiza, cît poţi de repede. Înainte de a o vedea pe doamna Childer vreau să mai vorbesc ceva cu căpitanul.

Se înapoie în cabină. Se aflau acum în zbor lin, deasupra plafonului de nori. Peste umărul pilotului el putea vedea strălucirea albă, rece a lunii preschimbînd covorul compact de neguri de dedesubt, într-o întindere nesfîrşită de zăpadă, în timp ce ici şi colo se înălţa cîte un pisc de gheaţă din oceanul din jur. Părea un vis.

— Domnule căpitan, i se adresă doctorul, aplecîndu-se spre el, peste scaunul gol al secundului.

Dun întoarse capul ; avea faţa trasă şi palidă sub strălucirea lunei.

— Nu prea avem timp. Sînt oameni cărora le este foarte rău şi au nevoie de îngrijire.

Dun dădu repede aprobativ din cap.

— Da, domnule doctor. Ce este ?

— Presupun că aţi mîncat ceea ce a mîncat şi copilotul.

— Da, aşa este.

— La cît timp după el ?

Dun îşi miji ochii.

— Cam la o jumătate de oră. Poate să fi fost puţin mai mult, dar nu prea mult.

Întrebarea directă a doctorului nimeri la țintă. Căpitanul zvîcni îndreptîndu-se în scaun și izbi vîrful manșei cu podul palmei.

— Doamne Dumnezeule, e adevărat. Am mîncat pește !

— Vă simțiți bine ?

Căpitanul dădu din cap :

— Da, da, mă simt foarte bine.

— Bun.

Glasul lui Baird vădea mare ușurare.

— De îndată ce găsesc valiza vă dau un vomitiv.

— O să ajute ?

— Depinde. N-ați putut digera tot peștele pînă acum. Oricum, nu înseamnă neapărat că oricine a mîncat pește se va îmbolnăvi. Nu logica guvernează aceste lucruri. Ați putea fi unul care să scăpați și să n-aveți nimic.

— Bine ar mai fi, murmură Dun privind reflexele lunii pe întinderea din față.

— Acum ascultați, îi zise Baird. Există vreun mod oarecare de a asigura comenzile avionului ?

— Da, răspunse Dun. Pilotul automat. Dar el nu poate ateriza...

— Vă sfătuiesc să-l puneți în funcțiune, pentru orice eventualitate indiferent cum vă simțiți. Nu că aș putea face mare lucru, dar dacă vi se va face rău strigați-mă imediat fiindcă intoxicația se declanșează cu rapiditate.

Cînd apucă manșa, degetele comandantului se albiră.

— E-n regulă, zise el calm. Și ce se aude cu domnișoara Benson, stewardesa ?

— N-are nimic. A mîncat carne.

— Bine, tot e ceva. Vedeți repede, pentru numele lui Dumnezeu, ce puteți face cu emeticul. Cu avionul nu-i de joacă.

— Benson se grăbește cît poate. Dacă nu mă înșel, avem cel puțin două persoane în stare gravă de șoc. Un singur lucru mai vreau să vă întreb, zise Baird, uitîndu-se drept la căpitan. Sînteți absolut sigur că nu există nici o altă ieșire decît să ne continuăm zborul ?

— Sigur, îi răspunse Dun pe dată. Am verificat și paraverificat. Nori groși și ceață deasă pînă la sol, pînă de cealaltă parte a munților. Aeroporturile de la Calgary, Edmonton, Lethbridge sînt închise. Așa se procedează de

obicei cînd vizibilitatea la sol este zero. Dar dacă lucrurile ar fi fost normale aceasta nu ne-ar fi deranjat prea mult.

Doctorul dădu să plece, dar Dun îl strigă :

— Numai o clipă.

Doctorul rămase tăcut, iar el continuă :

— Am răspunderea acestei nave și trebuie să cunosc faptele. Spuneți-mi fără ocol. Ce șanse există să nu am nimic ?

Baird dădu necăjit din cap și calmul îl părăsi pentru o clipă :

— Nu există reguli în situații de astea.

Dar cînd să părăsească cabina căpitanul îl opri din nou :

— Ascultați, domnule doctor !

— Da.

— Sînt fericit că sînteți la bord.

Dar Baird plecă fără să-i mai răspundă. Dun inspiră adînc, gîndindu-se mereu la ceea ce discutase și căutînd febril în minte o soluție. Nu era pentru prima oară în cariera sa de pilot cînd se simțea cuprins de un simțămînt de teamă cumplită, numai că de data aceasta sentimentul de responsabilitate pentru siguranța acelui aparat complex, uriaș, avînd la bord aproape șaizeci de vieți era însoțit de presimțirea unui dezastru iminent, ceea ce îi dădea fiori de gheață. Deci asta era ? Piloții mai vîrstnici, cei care participaseră la lupte aeriene din timpul războiului, susțineau întotdeauna că dacă iei parte un timp destul de îndelungat la acest joc al morții ajungi pînă la urmă să te împaci cu el. Dar cum de s-a putut întîmpla acum ca, doar în interval de jumătate de oră, un zbor de rutină, ca în fiecare zi, transportînd un grup de suporteri fericiți, să se transforme brusc într-un coșmar trăit la patru mile deasupra solului și care avea să inunde ca un strigăt de groază primele pagini a sute de ziare ?

Își alungă gîndurile plin de dezgust față de sine. Dar mai avea o serie de lucruri pe care trebuia să le facă și care îi cereau concentrare maximă. Întinse mîna dreaptă și răsuci comutatoarele care făceau cuplarea cu pilotul automat, așteptînd pînă cînd fiecare din comenzi se

orienta pe deplin, iar lumina indicatoarelor începea să licărească arătîndu-i că putea trece la pasul următor de conectare a legăturilor. Eleroanele au avut la început nevoie de o ușoară compensare mai înainte de a fi puse complet sub comandă electrică. Apoi se ocupă de direcție și profundor pînă ce toate cele patru lumini de la partea de sus a panoului încetară să mai tremure și se stabilizară la o intensitate constantă. Satisfăcut, Dun aruncă o privire la cadranul cronometrului și-și luă mîinile de pe volanul manșei. Stînd rezemat de spătar, Dun lăsă avionul să zboare singur în timp ce făcea o verificare amănunțită a tuturor comenzilor și aparaturii cabinei. Pentru un ochi neexperimentat, cabina prezenta o priveliște stranie. Cele două manșe gemene de comandă se mișcau singure încet înainte, apoi înapoi și iar înainte ca și cum doi oameni invizibili ar fi stat în scaunele piloților. Compensînd devierile provocate de curenții de aer care loveau avionul, palonierul se mișca de asemenea ca sub imperiul propriei sale voințe. De-a curmezișul bordului încărcat cu două rînduri de instrumente la fel, duzini de ace indicatoare își înregistrau fiecare propria istorie.

De îndată ce termină verificarea, el întinse mîna să ia microfonul care atîrna lîngă capul pilotului. Îl potrivi repede la gît și își ajustă căștile căptușite. Microfonul amplificator se roti cînd îl atinse, așa că îndoitura de oțel subțire aproape că-i mîngîie obrazul. Dun pufni agresiv în mustața stufoasă, zburlindu-i firele care-i atinseră nasul. „Bine", gîndi el în sinea lui, „hai să fac și treaba asta neplăcută".

Comutatorul era pe emisie. Vocea lui răsună calmă, stăpînă pe sine.

— Alo, centrul de control Vancouver. Aici zborul 714, al companiei aeriene Maple Leaf Charter. Am un mesaj de pericol. Am un mesaj de pericol.

În casca de la ureche auzi niște troznete și imediat o voce :

— Zborul 714 Maple Leaf Charter. Spune, te rog.

— Centrul de control Vancouver. Aici zborul 714. Ascultați. Avem 3 cazuri la bord, între care și pilotul secund suspecte de intoxicație cu alimente. Sînt posibile și altele. Cînd vom ateriza avem nevoie de ambulanță și

personal medical. Vă rog anunţaţi spitalele de lîngă aerodrom. Nu sîntem siguri, dar credem că intoxicaţia a fost provocată de peştele servit la cină la bordul avionului. De aceea ar fi bine să interziceţi orice aprovizionare cu hrană din aceeaşi sursă pînă cînd se va stabili cu precizie cauza intoxicaţiei. Ştim că din cauza întîrzierii la Winnipeg hrana nu a fost procurată de la furnizorul obişnuit al liniei aeriene. Vă rog verificaţi. S-a înţeles ?

El ascultă atent confirmarea de recepţie în timp ce ochii îi rătăceau în gol peste marea îngheţată de nori, ce se întindea în faţă şi dedesubt. Punctul de control Vancouver confirmă primirea mesajului la fel de uscat şi de impersonal ca totdeauna, dar el putea ghici explozia de exclamaţii care avu loc pe îndepărtatul ţărm vestic al oceanului şi activitatea febrilă pe care cuvintele lui o dezlănţuise. Aproape istovit el îşi termină transmisia şi se lăsă pe spate în scaun. Se simţea ciudat de obosit şi îngreunat ca şi cum prin vine i-ar fi curs plumb. Cadranele instrumentelor, în vreme ce ochii săi alergau în mod automat de la unul la altul, păreau să se tragă îndărăt pînă cînd se pierdură undeva în depărtare.

Simţi că o sudoare rece îi apăruse pe frunte şi se cutremură prins de un spasm brusc şi incontrolabil. Apoi, cuprins de o sporită mînie la gîndul perfidiei trupului său într-un astfel de moment de criză, el se strădui, cu toată puterea şi voinţa de care era capabil, să verifice iar itinerariul de zbor, gîndindu-se la timpul probabil de sosire, la vînturile care aveau să le sufle din coastă cînd vor survola munţii şi la schema de aterizare de la Vancouver. Nu-şi dădea seama dacă trecuseră doar cîteva minute sau mai multe pînă ce-şi termină verificările. Întinse mîna după jurnalul de bord, îl deschise şi se uită la ceasul de la mînă. Cu o anevoioasă şi dureroasă încetineală mintea lui începu să se chinuie, făcînd un efort demn de Hercule, încercînd să fixeze în timp evenimentele nopţii.

După ce se întoarse în cabina pasagerilor, doctorul Baird se apucă să îngrămădească şi mai multe pături în jurul trupului lipsit de vlagă al doamnei Childer şi le aruncă pe celelalte pe intervalul dintre rînduri. Femeia zăcea neputincioasă pe spate, cu ochii închişi, cu buzele

uscate, întredeschise, tremura şi gemea încetişor. Pieptul rochiei era pătat şi jilav. În timp ce Baird o privea, o cuprinse o nouă criză. Nu deschise însă ochii. Baird îi spuse soţului :

— Frecţionaţi-o şi ştergeţi-o cît mai bine de transpiraţie. Şi aveţi grijă să-i fie cald. Să-i fie cît mai cald.

Childer ridică braţul şi-l apucă pe doctor de încheietura mîinii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule doctor, ce are ?

Avea o voce stridentă.

— E grav ?

Baird privi din nou la femeie. Avea o respiraţie agitată şi superficială.

— Da, îi răspunse el. Grav.

— Atunci, ce facem cu ea, ce să-i dăm ?

Baird scutură din cap :

— Are nevoie de medicamente pe care nu le avem. De antibiotice. Nu putem face nimic decît s-o ajutăm să-i fie cald.

— Dar măcar puţină apă...

— Nu. Ar vomita-o. Soţia dumneavoastră aproape şi-a pierdut cunoştinţa domnule Childer. Ţineţi-vă firea, îi mai zise Baird în grabă, în timp ce celălalt se ridicase pe jumătate îngrozit. Acesta-i anestezicul naturii. Nu vă faceţi griji. Îşi va reveni. Sarcina dumneavoastră este să vegheaţi să-i fie cald. Chiar dacă-i inconştientă, tot va încerca să mai vomite. Mă mai întorc eu.

Baird se deplasă apoi spre rîndul următor de scaune. Un bărbat de vîrstă mijlocie, cu gulerul desfăcut, se ţinea cu mîinile de stomac şi zăcea prăbuşit pe scaun, faţa lucindu-i de transpiraţie şi îşi mişca dintr-o parte în alta capul lăsat pe spate. Privi spre doctor, desfăcîndu-şi buzele într-un rictus de durere.

— E groaznic, murmură omul. Nu m-am simţit în aşa hal niciodată.

Baird scoase un creion din buzunar şi-l ţinu în faţa bolnavului.

— Ascultă, îi zise el, ia apucă creionul !

Bărbatul îşi ridică cu efort mîna. Degetele încercară bîjbîind să apuce creionul, dar acesta îi alunecă printre

ele. Ochii lui Baird se întunecară. Îl ajută pe om să se ridice, să se așeze mai comod pe scaun și-l înveli bine cu o pătură.

— Nu mai pot, se văita bolnavul. Parcă am capul strîns într-o menghină.

— Domnule doctor, îl strigă cineva. Veniți aici, vă rog !

— Așteaptă un minut, îi replică Baird, îi voi vedea pe rînd pe toți care au nevoie de mine.

Stewardesa se apropie iute de el ținînd în mînă o valiză de piele.

— Minunată fată ! îi zise Baird. Ai găsit-o. Nu că aș putea face mare lucru...

Tăcu și începu să se gîndească intens.

— Unde este microfonul prin care vă adresați călătorilor ?

— Vă arăt eu, zise Janet.

Îl conduse spre coada avionului, la cambuză și-i arătă un microfon micuț.

— Cum se mai simte doamna Childer, domnule doctor ? îl întrebă ea.

Baird își strînse buzele.

— Să nu ne amăgim, e grav bolnavă, spuse el. Și dacă nu mă-nșel, curînd vom avea și alte cazuri la fel de grave.

— Credeți că e vorba de o intoxicație alimentară ?

Obrajii fetei erau foarte palizi.

— Aproape sigur. Stafilococi, aș spune, deși unele simptome indică chiar ceva mai rău. Intoxicația ar mai fi putut fi provocată de *salmonella bacilli,* dar cine poate spune cu siguranță fără posibilități de diagnostic ca lumea ?

— Aveți de gînd să dați pasagerilor un vomitiv ?

— Da, cu excepția celor cărora le e rău de tot. Doar atît pot face. Avem nevoie de niște antibiotice, ca de exemplu cloramfenicol, dar n-are nici un rost să mă mai gîndesc la asta.

Ridicînd microfonul, Baird se opri să-i mai spună :

— Imediat ce poți te-aș sfătui să-ți iei niște ajutoare ca să faci puțină curățenie aici. Stropește cît poți de mult

dezinfectant peste tot dacă ai. Bine că mi-am adus aminte ! Dacă vorbeşti cu pasagerii bolnavi spune-le că ar fi mai bine să uite convenţiile şi să nu închidă uşa la toaletă... n-am chef să i se facă rău cuiva şi să rămînă blocat acolo, înăuntru.

Se mai gîndi un moment, apoi apăsă pe butonul microfonului ţinîndu-l cît mai aproape de gură :

— Doamnelor şi domnilor, vă rog să-mi acordaţi puţină atenţie.

Ascultă cum murmurul vocilor se stinse, lăsînd să se audă numai vuietul monoton al motoarelor.

— Mai întîi trebuie să mă prezint, continuă el. Mă numesc Baird şi sînt doctor. Unii dintre dumneavoastră vă întrebaţi poate ce fel de boală i-a lovit pe cîţiva pasageri şi cred că este timpul ca toată lumea să ştie ce se întîmplă şi ce măsuri iau. Ei bine, tot ce vă pot spune, cu mijloacele de investigaţie limitate care îmi stau la dispoziţie aici, este că avem la bord mai multe cazuri de intoxicaţie datorită unor alimente alterate şi, prin deducţie — o deducţie care trebuie totuşi confirmată — cred că ele au fost provocate de peştele care a fost servit la masă unora dintre dumneavoastră.

Un talmeş-balmeş de voci izbucni la aceste vorbe.

— Acum ascultaţi-mă vă rog, zise el mai departe. Nu este nici un motiv de panică. Repet, nu este nici un motiv de panică. Pasagerii care sînt bolnavi sînt îngrijiţi de mine şi de stewardesă, iar căpitanul a cerut prin radio asistenţă medicală la aterizare. Dacă aţi mîncat peşte la masă nu urmează în mod necesar să vă îmbolnăviţi. Rareori există vreo regulă precisă asupra acestui soi de intoxicaţii şi este posibil să fiţi pe de-a-ntregul imuni. Totuşi, urmează să luăm unele măsuri de precauţie şi stewardesa şi cu mine vom veni pe la fiecare. Aş dori să ne spuneţi dacă aţi mîncat peşte. Amintiţi-vă numai dacă aţi mîncat peşte. Dacă da, atunci vă vom spune ce să faceţi. Acum, dacă toţi veţi sta la locurile dumneavoastră, vom începe fără întîrziere.

Baird îşi luă degetul de pe buton şi se întoarse spre Janet :

— Nu ne rămîne decît să luăm nişte măsuri de prim ajutor, zise el.

Janet încuviință dînd din cap :

— Vă gîndiți la pilule, domnule doctor ?

— Sînt două lucruri pe care le putem face. Noi nu știm în mod cert care este sursa intoxicației, dar putem presupune că a pătruns de-acum în organism așa că vom începe prin a recomanda acelora care au mîncat pește să bea mai multe pahare cu apă... vreau să zic doar aceia cărora nu le e prea rău. Îi va ajuta să dilueze otrava și va slăbi efectele ei toxice. După asta le vom da un vomitiv. Dacă n-am destule pilule în valiză ca să ajungă la toată lumea va trebui să folosim sare. Ai destulă ?

— Numai cîteva pachețele pentru masa de prînz, dar le putem desface.

— Bine. Să vedem mai întîi dacă ne ajung pilulele. Voi începe de aici din spate cu pilulele, iar dumneata să începi să le duci apă de băut celor cărora le e rău. Du întîi copilotului. Ai nevoie și de cineva să te ajute.

Ieșind afară din cambuză, Baird se izbi pur și simplu de uscățivul și întunecatul englez poreclit „Zurbagiul".

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule doctor ?

Vocea lui avea o notă de îngrijorare.

Baird nu se putu opri să nu zîmbească :

— Mulțumesc. Mai întîi, ce-ați mîncat ?

— Carne, mulțumesc lui Dumnezeu ! îi răspunse el cu vioiciune.

— Bine. Atunci pe moment nu ne vom ocupa de dumneavoastră. Vreți s-o ajutați pe stewardesă să dea apă pasagerilor cărora le e rău ? Aș dori să bea cel puțin trei pahare dacă pot...

Zurbagiul intră în cambuză, zîmbind ca răspuns la surîsul abia schițat și cam obosit al fetei. În condiții normale acel surîs i-ar fi putut iuți, fără doar și poate, pulsul oricărui membru al unui echipaj de pe vreo linie aeriană, dar în situația de față bărbatul de lîngă ea putea să-și dea seama că acel zîmbet era umbrit de teamă. El îi făcu cu ochiul și-i zise :

— Nu vă faceți griji, domnișoară. Toate lucrurile se vor aranja.

Janet îl privi cu recunoștință.

— Sînt sigură, mulțumesc. Uitați-vă aici este robinetul de apă și aici paharele, domnule...

— Băieţii îmi spun Zurbagiul, răspunse acesta.
— Zurbagiul ? repetă Janet nevenindu-i să-şi crează urechilor.
— Da, Zurbagiul din Lancashire,... înţelegeţi.
— Cum să nu ! şi Janet izbucni în rîs.
— Uite, aşa-i mai bine. Acum, unde-aţi spus că-s paharele ? Haide, domnişoară, să începem. Faină linie aeriană mai e şi asta ! Îţi dă masa şi apoi ţi-o cere îndărăt !

Trebuie să se întîmple ceva cu totul deosebit ca să se dea peste cap rutina unui aeroport modern. Panica e un lucru necunoscut într-un astfel de loc şi dacă s-ar ivi ar fi reprimată fără cruţare, fiindcă ar avea urmări tragice.

Centrul de control de la Vancouver unde fusese recepţionat mesajul de urgenţă al lui Dun părea cuprins de o tulburare stăpînită. În faţa instalaţiei de radiorecepţie, un operator cu căştile la urechi transcria mesajul lui Dun, direct la maşină, oprindu-se numai o clipă ca să întindă mîna şi să izbească butonul soneriei de alarmă de pe pupitrul său. Continuă să bată netulburat mai departe în timp ce în spatele său apăru un al doilea bărbat care-şi întinse gîtul peste umărul lui, ca să citească cele scrise pe foaia de hîrtie îndată ce apăreau de sub clapele maşinii. Noul venit, alertat de sonerie era şeful traficului, un tip înalt şi foarte slab, care-şi petrecuse o viaţă întreagă pe avioane şi cunoştea condiţiile de călătorie de deasupra emisferei nordice ca pe propria lui grădină din spatele casei. Ba chiar mai bine, fiindcă ceapa din grădină totdeauna se umpluse de buruieni. Parcurse mesajul pînă la jumătate, apoi se dădu cu iuţeală îndărăt, strigînd un ordin peste umăr către operatorul telefonic de la celălalt capăt al încăperii.

— Dă-mi repede controlul traficului aerian. Apoi lasă liber circuitul telex spre Winnipeg, mesaj cu prioritate.

Şeful traficului ridică un telefon, aşteptă cîteva secunde, apoi zise :

— Aici, şeful traficului de la Vancouver, spuse el cu o voce înşelător de liniştită. Maple Leaf Charter, zborul 714 de la Winnipeg la Vancouver raportează stare de urgenţă. Intoxicaţie serioasă cu alimente printre pasageri.

Accentuez serioasă. Pilotul secund este şi el printre victime. Eliberaţi toate culoarele aeriene de acces pentru ca aparatul să aibă prioritate de apropiere şi aterizare. Se poate ? Bine. Timpul calculat pentru sosire 05.05. (Controlorul îşi aruncă o privire la ceasul de pe perete şi citi : 02.15) Bine. Socotim că v-am înştiinţat.

Apăsă furca telefonului cu degetul mare, şi o ţinu aşa un răstimp, în care se răsti la operatorul telefonic :

— N-ai obţinut încă Winnipegul ? Bine. Trimite acest mesaj. Dă-i drumul. „Şefului traficului de la Winnipeg. Urgent. Maple Leaf Charter, zborul 714, raportează serioasă intoxicaţie alimentară printre pasageri şi echipajul crede că datorită peştelui servit la masă în timpul zborului. Verificaţi neîntîrziat furnizorul şi suspendaţi orice alte aprovizionări cu alimente provenite din acelaşi loc. Am înţeles că sursa alimentelor nu a fost, repet, nu a fost furnizorul obişnuit al liniei aeriene“. Asta e tot.

Se răsuci din nou spre pupitrul de comandă al centralei telefonice.

— Daţi-mi pe directorul local al societăţii aeriene Maple Leaf Charter. Îl cheamă Burdick. După asta daţi-mi cartierul general al poliţiei, pe ofiţerul de serviciu.

Se aplecă din nou peste umărul radio-operatorului şi termină de citit mesajul care acum era complet.

— Confirmă-le recepţia, Greg. Spune-le că toate culoarele de sub ei sînt libere şi că vor primi instrucţiuni de aterizare mai tîrziu. Dorim ştiri suplimentare de asemenea despre starea pasagerilor suferinzi.

Cu un etaj mai jos, un funcţionar guvernamental al Canadei pentru Controlul Traficului Aerian de vest, se răsuci cu scaunul pivotant ca să întrebe cu voce tare spre celălalt capăt al încăperii :

— Ce se află pe culoarul numărul unu între noi şi Calgary ?

— Un avion al forţelor aeriene North Star la 18 000 de picioare, zburînd spre vest. Tocmai a raportat de deasupra Pentictonului. Maple Leaf 714...

— 714 are necazuri. Cer ca toate culoarele de dedesubtul său să fie libere.

— North Star este cu mult înainte și nu-i nimic în apropiere, nici în spatele lor. Mai este un avion Constellation gata de plecare în direcția est.

— Dați-i drumul, dar opriți orice alt zbor în direcția est deocamdată. Aduceți avionul North Star drept încoace cînd sosește.

La etajul de deasupra, șeful traficului ridicase din nou telefonul într-o mînă, în timp ce cu cealaltă se căznea să-și desfacă nodul cravatei. În fine reuși și aruncă cu mînie fîșia lungă de mătase roșie pe masă.

— Alo, Burdick ? Aici șeful traficului. Uite, am captat un mesaj de urgență de la unul din avioanele voastre — 714 venind de la Toronto și Winnipeg. Cum ? Nu, aeronava n-are nimic. Pilotul secund și mai mulți pasageri sînt bolnavi, intoxicație cu alimente alterate. Am chemat chiar acum Winnipeg-ul. Le-am cerut să depisteze de unde a provenit hrana. Se pare că nu este furnizorul obișnuit. Nu, e în regulă. Uite ce e, ar fi mai bine să treci pe aici de îndată ce poți.

Apăsă din nou furca telefonului cu degetul mare și făcu din cap un semn de încuviințare către operatorul de la pupitrul centralei telefonice.

— Poliția, ai dat de ei ? Bine, dă-mi legătura. Alo, aici șeful traficului de la aeroportul Vancouver. Cu cine vorbesc, vă rog ? Uitați, domnule inspector, avem un mesaj de urgență de la un avion care sosește. Mai mulți pasageri și unul dintre membrii echipajului s-au intoxicat cu alimente alterate și avem nevoie de ambulanțe și doctori aici pe aeroport. Cum ? Trei sînt grav și posibil să mai fie și alții... fiți pregătiți pentru mai mulți. Aterizarea-i prevăzută imediat după ora cinci, timpul local... peste aproximativ două ore și jumătate. Vreți să înștiințați spitalele ca să fie pregătite, să obțineți ambulanțele și să luați măsuri pe traseele de deplasare ? Bine. Vă sun din nou de îndată ce voi mai primi amănunte.

Peste cinci minute Harry Burdik sosea, gifiind. Directorul sucursalei locale a societății de navigație „The Maple Leaf" era un omuleț corpolent și rotofei, cu o generoasă provizie de lichide în trupul lui, fiindcă nimeni nu-l văzuse vreodată fără ca fața să nu-i fie brăzdată de șiroaie de sudoare. Rămase în picioare în mijlocul ca-

merei, cu haina pe braţ, abia trăgîndu-şi sufletul de atîta alergătură şi-şi ştergea faţa ca o lună plină cu o batistă uriaşă cu picăţele albastre.

— Unde-i mesajul ? mîrîi el.

Îşi aruncă iute ochii asupra foii de hîrtie pe care i-o înmînă radio-operatorul.

— Cum este vremea la Calgary ? îl întrebă el pe şeful traficului. Acolo ar putea ateriza mai repede, nu-i aşa ?

— Mi-e teamă că nu se poate. Este o ceaţă groasă pînă la firul ierbii în toată zona situată la est de Munţii Stîncoşi şi pînă la Manitoba. Sînt siliţi să vină aici.

Un funcţionar cu un telefon în mînă îi spuse :

— Agentul de la oficiul pentru pasageri doreşte să ştie cînd se va relua traficul spre est. Întreabă dacă pasagerii să rămînă în oraş sau să fie aduşi aici.

Burdick scutură obosit din cap.

— Ce poziţie dădea ultima comunicare ? întrebă el.

I se dădu un set de hîrtii pe care le cercetă cu îngrijorare. Şeful traficului îi răspunse funcţionarului :

— Spune-i că pasagerii pot rămîne în oraş. Nu avem nevoie de îmbulzeală aici. O să-l anunţăm noi de îndată ce isprăvim cu afacerea asta.

— Zici că ai reuşit să obţii asistenţă medicală ? îl întrebă Burdick.

— Da, îi replică şeful traficului. Cartierul general al poliţiei se ocupă de asta. Vor înştiinţa spitalele şi vor avea grijă ca totul să fie pregătit cînd va sosi avionul.

Burdick pocni din degetele grăsuţe :

— Acum să discutăm mesajul primit. Sîntem anunţaţi că pilotul secund este bolnav, aşa că probabil mesajul l-a trimis căpitanul. Treaba îl afectează ? Întreabă ! Şi în timp ce te ocupi de asta, voi verifica dacă are vreun doctor la bord. Nu poţi să ştii niciodată. Mai spune-le că putem să le dăm consultaţii medicale de aici, în caz că au nevoie.

Şeful traficului dădu afirmativ din cap, apoi ridică microfonul de pe pupitrul staţiei de radio. Înainte de a începe Burdick mai strigă :

— Ascultă, să presupunem că şi căpitanul cade victimă. Cine urmează să...

Nu mai continuă cînd întîlni privirea celui din faţa lui.

— Nu presupun nimic, zise şeful traficului. Spun rugăciuni. Să sperăm că şi păcătoşii aceia din avion se roagă.

Pufnind cu zgomot, Burdick începu să-şi caute ţigările în buzunar.

— Joe, îi zise el operatorului de la pupitrul telefonic, dă-mi-l pe doctorul Davidson. Îi găseşti numărul de telefon pe lista de urgenţă.

Capitolul IV
0220—0245

La aproape patru mile deasupra solului, avionul își continua zborul.

În orice direcție, pînă departe se întindea pătura unduitoare a norilor, care se deplasa așa de încet pe sub uriașa aeronavă, încît aceasta parcă nici nu se mișca. Era o lume rece, pustie, cu totul singuratică, o lume în care vuietul ritmat al motoarelor parcă asemănător cu pulsațiile unei inimi, venea îndărăt amplificat de pe întinderile țesute din fire argintii.

În condiții atmosferice obișnuite această puternică pulsație a motoarelor, ar fi făcut să răsune văile pustii ale Munților Stîncoși. În noaptea aceea vuietul înăbușit de ceața deasă pînă la pămînt nu era destul de tare ca să tulbure din somnul lor pe fermierii răzleți care dormeau prin căsuțele lor izolate. Iar dacă cineva, din întîmplare, ar fi auzit avionul, l-ar fi alungat repede din gînd, ca pe un fapt prea banal ca să merite să se gîndească la el. Ori poate și-ar fi dorit și el să zboare cu aeronava aceea, undeva departe și să se bucure de atențiile echipajului a cărui primă preocupare ar fi fost confortul și siguranța sa. Nici prin gînd nu i-ar fi trecut că de fapt toți cei din avion și-ar fi schimbat bucuroși și recunoscători locul cu el.

Asemeni unei buruieni monstruoase, spaima se înrădăcina în mințile celor mai mulți pasageri. Mai erau probabil și unii care nu reușiseră să-și dea seama de ceea ce se întîmplase sau urma să se întîmple. Dar cei mai mulți, mai ales cei care puteau auzi gemetele și-i vedeau vomitînd pe bolnavi, simțeau deja amenințarea unei catastrofe. Cuvintele doctorului prin stație, îndată ce le ajunseseră la ureche, le dădură mult de gîndit. Vacar-

mul stîrnit de spaima pasagerilor care începură să facă tot felul de presupuneri, după ce ascultaseră aceste vorbe, se stinsese în curînd fiind înlocuit de şoapte şi de frînturi de conversaţie neliniştită.

Baird îi dădu stewardesei două pilule.

— Du-le căpitanului, îi spuse el cu o voce scăzută. Spune-i să bea cît mai multă apă. Dacă otrava i-a ajuns în organism apa îl va ajuta să o mai dilueze. Apoi trebuie să ia pilulele. Ele îi vor face greaţă... Asta-i rostul lor.

Cînd Janet intră în cabină Dun încheia o convorbire prin radio. Închise aparatul şi-i zîmbi oarecum forţat. Dar nici unul dintre ei nu se lăsă păcălit.

— Ce mai faci Jan ? zise el şi mîna îi tremura uşor. E o călătorie de pomină. Vancouverul tocmai ne-a cerut mai multe detalii. Cred că ce le-am transmis o să-i zguduie puţin. Cum stau lucrurile în spate ?

— Pînă acum, bine, zise Janet pe un ton cît mai detaşat şi-i întinse pilulele. Doctorul spune că trebuie să beţi cît mai multă apă, apoi să luaţi pastilele. O să vă facă puţin cam greaţă.

— Ce plăcere ! exclamă el în vreme ce băga mîna în buzunarul adînc al scaunului de unde scoase o sticlă cu apă. Ei bine, să tragem la măsea ! După ce bău îndelung, înghiţi pilulele strîmbîndu-se tare. Niciodată n-am putut să iau cu plăcere astfel de lucruri... şi mai au şi un gust îngrozitor.

Janet îl privea neliniştită cum stătea în faţa panoului licăritor, plin cu cadrane şi instrumente de bord, pe cînd cele două manşe se mişcau spasmodic înainte şi îndărăt sub strînsoarea misterioasă a pilotului automat. Îl atinse pe umăr.

— Cum vă simţiţi ? întrebă ea.

Nu putea să nu vadă paloarea, broboanele de transpiraţie de pe fruntea lui. Se rugă în sinea ei ca acestea să nu fie decît dovada încercărilor prin care trecuse.

— Eu ? făcu el cu un ton nefiresc de voios. Mă simt bine. Dar tu cum te simţi ? Ţi-ai luat pilulele ?

— N-am nevoie de ele. Eu am mîncat nişte friptură.

— Ai fost înţeleaptă. De acum înainte cred că am să mă fac vegetarian, e mai sănătos regimul acesta.

Se întoarse şi se uită la copilotul care zăcea întins pe podea, cu capul pe o pernă.

— Bietul Pete, murmură el, sper din tot sufletul să-şi revină.

— Totul depinde numai de dumneavoastră, îi spuse Janet alarmată. Cu cît veţi putea duce mai repede acest aparat la Vancouver cu atît mai iute vom putea să-l internăm pe el şi pe ceilalţi la spital.

Ea păşi spre Pete şi se apleca asupra lui ca să-i aşeze o pătură, ascunzîndu-şi astfel lacrimile care-i tremurau în colţul ochilor şi care ameninţau să i se reverse în ciuda puterii ei de stăpînire. Dun fu mişcat cînd o privi.

— Ţii mult la el, Jan, nu-i aşa ?

Capul ei auriu se mişcă puţin.

— Cred... cred că da, răspunse ea. Am început să-l îndrăgesc în aceste cîteva luni de cînd a venit pe aeronavă şi această... această întîmplare oribilă m-a făcut... se poticni fata dar îşi recăpătă stăpînirea de sine şi sări în picioare. Am o mulţime de treburi. Să ţin cîteva nasuri în vreme ce doctorul le toarnă pacienţilor apă pe gît. Îmi închipui că n-o să le facă prea mare plăcere celor cu patima beţiei.

Ea îi zîmbi în fugă şi trecu în cabina pasagerilor. Baird străbătuse jumătate din culoarul din margine şi vorbea în clipa aceea cu doi pasageri de vîrstă mijlocie, soţ şi soţie, care se uitau la el neliniştiţi.

— Domnule doctor, îi spuse cu încordare femeia, fata aceea tînără, stewardesa... am văzut-o luînd-o spre cabina piloţilor. Dumnealor se simt bine ? Vreau să zic, dacă li se face şi lor rău... ce se va întîmpla cu noi ? Se încleştă de braţul soţului ei. Hector, mi-e frică. Mai bine nu veneam !

— Lasă asta acum, dragă şi nu te mai frămînta, îi spunea soţul ei pe un ton liniştitor care se vedea bine că era prefăcut. Nu-i nici un pericol, sînt sigur, şi pînă acum nu s-a întîmplat nimic, zise el şi-şi întoarse faţa spre medic arătîndu-şi ochii bulbucaţi şi ochelarii cu ramă de baga. Piloţii au mîncat peşte ?

— Nu e obligatoriu ca tot peştele să fi fost alterat, făcu Baird ocolind răspunsul. Nici nu ştim cu siguranţă dacă peştele este de vină. Nu trebuie să vă speriaţi... vom

avea toată grija de echipaj. Acum, domnule, spuneţi-mi aţi mîncat peşte la masă ?

Ochii bulbucaţi ai omului parcă voiau să-i iasă cu totul din orbite.

— Peşte, exclamă el. Amîndoi am mîncat peşte, spuse el şi începu să se lase pradă indignării. Cred că este ruşinos să se întîmple astfel de lucruri. Ar trebui făcută o anchetă.

— Pot să vă asigur că aşa se va întîmpla, oricare ar fi cauza.

Baird le înmînă fiecăruia cîte o pilulă, pe care o primiră cu atîta precauţie de parcă ar fi fost un exploziv puternic.

— O să vi se aducă o cană cu apă. Beţi fiecare cîte trei pahare... patru dacă reuşiţi. Apoi luaţi pilula. Vi se va face greaţă. De asta vi s-a şi dat. Să nu vă speriaţi. Sînt pungi de hîrtie în buzunarele scaunelor.

El îi lăsă pe cei doi care se zgîiau parcă hipnotizaţi la pilulele primite şi, înaintînd de-a lungul şirurilor de scaune, ajunse la locul lui, lîngă Spencer.

— Carne, îi răspunse prompt Spencer, înainte ca Baird să apuce să-l întrebe.

— Norocul dumneavoastră îi zise doctorul. Un pacient mai puţin care să ne dea de lucru.

— Aveţi o treabă afurisită, domnule doctor îşi dădu Spencer cu părerea. Nu aveţi nevoie şi de un ajutor ?

— Am nevoie de tot ajutorul de pe lumea asta, mîrîi Baird. Dar nu ştiu dacă dumneavoastră aţi putea face mare lucru doar poate să daţi o mînă de ajutor domnişoarei Benson şi celuilalt pasager care o ajută şi să aduceţi apă.

— Desigur că vreau, spuse Spencer după care adăugă în şoaptă. Unuia din spate, mi se pare, că-i este rău de tot.

— Le e rău la mai mulţi. Nenorocirea este, zise Baird cu amărăciune, că nu am ce să le dau ca să le fie de real folos. Cînd faci o plimbare să vezi un meci de fotbal nu te mai gîndeşti să-ţi pui în valiză medicamente pentru cazul în care, pe drum, o duzină de persoane s-ar intoxica cu alimente alterate. Am o seringă şi morfină. Niciodată nu călătoresc fără aşa ceva, dar în cazul ăsta

ele pot face mai mult rău decît bine. Dumnezeu știe de ce-am aruncat în valiză și un flacon cu vomitive, dar am făcut bine că le-am luat. Niște dramamină mi-ar prinde tare bine acum.

— Cum ajută ?

— În aceste cazuri lucrul cel mai grav este pierderea lichidelor din corp. O injecţie cu dramamină împiedică reacţia asta.

— Voiaţi să spuneţi că intoxicaţia duce la deshidratarea bolnavului ?

— Exact.

Spencer își frecă bărbia în timp ce se gîndea la cele aflate.

— Bine, murmură el, mulţumesc lui Dumnezeu pentru friptura de miel. Nu mă simt tocmai pregătit sufletește pentru deshidratare.

Baird se încruntă.

— Vi se pare că-i de glumă, îi zise el aspru. Mie nu. Mai ales că mă simt total neputincios în timp ce oamenii suferă și le este tot mai rău.

— Nu mă condamnaţi, domnule doctor, protestă Spencer. N-am vrut să zic nimic rău. Sînt numai bucuros că nu ne-am intoxicat cu pește ca și ceilalţi nenorociţi.

— Da, da, poate aveţi dreptate, zise Baird și-și frecă ochii. Sînt prea bătrîn pentru astfel de lucruri, murmură el mai mult ca pentru sine.

— Ce vreţi să spuneţi ?

— N-are nici o importanţă, nici o importanţă !

Spencer se ridică în picioare.

— Ţineţi-vă tare, domnule doctor ! zise el. Faceţi o treabă minunată. Și faptul că sînteţi la bord reprezintă cel mai mare noroc de care au avut parte acești oameni.

— Bine, bine, îi replică Baird cu sarcasm. Aţi putea să mă scutiţi de vorbele astea meșteșugite de negustor. Doar nu vă sînt partener de afaceri.

Tînărul roși ușor.

— O merit, pe legea mea. Dar acum spuneţi-mi ce pot face. Am stat încălzindu-mi locul în timp ce dumneavoastră vă zbăteaţi din greu. Sînteţi obosit.

— Obosit, da de unde! zise Baird și puse mîna pe brațul celuilalt. Nu puneți la inimă ce v-am zis. Am vrut să vă opăresc puțin. Face bine. Sînt așa fiindcă știu ce-ar trebui să fac și nu pot face. De asta-s așa de turbat.

— Lăsați asta, domnule doctor, spuse Spencer cu un surîs puțin silit. Sînt bucuros să vă fiu de folos oricum.

— Voi spune domnișoarei Benson că vreți să o ajutați. Dacă apa a fost distribuită, ar fi mai bine să rămîneți la locul dumneavoastră. Și așa e prea multă vînzoleală pe interval.

— Voi face cum doriți. Sînt aici dacă veți mai avea nevoie de mine, zise Spencer și-și reluă locul. Dar spuneți-mi cît este de gravă toată povestea asta?

Baird îl privi drept în ochi.

— Mai gravă decît și-ar putea cineva dori, spuse el scurt.

Se îndreptă spre grupul de suporteri care mai devreme băuseră whisky cu atîta generozitate. Cvartetul era acum redus la trei și unul dintre ei stătea numai în cămașă și tremura, cu o pătură pe care o strîngea la piept. Avea o față pămîntie.

— Aveți grijă să-i fie cald, zise Baird. A băut ceva mai înainte?

— Asta e partea caraghioasă, replică unul din spatele lui amestecînd un pachet de cărți de joc. Cred că a dat pe gît vreo două măsuri bune de whisky, dacă e să-mi dau și eu cu părerea.

— Înainte sau după masă?

— Socotesc că și înainte și după.

— Așa-i, întări un altul din grup. Și credeam că Andy ține la băutură.

— În cazul de față nu i-a făcut rău, zise Baird. De fapt l-a ajutat să dilueze toxinele, nici nu mă îndoiesc. Mai aveți careva ceva brandy?

— Eu l-am dat gata, zise omul cu cărțile de joc.

— Așteptați o clipă, zise un altul aplecîndu-se și ducînd mîna la buzunarul din spate. Cred că mi-a mai rămas ceva în sticlă, deși ne-am cam cinstit tot așteptînd la Toronto.

— Dați-i cîteva gîturi, îi sfătui Baird. Luați-l încet, amicul vostru este foarte bolnav.

— Spuneţi, domnule doctor, zise omul cu cărţile de joc, ce pronosticuri punem ? Zburăm după cum scrie la carte ?

— Pe cîte ştiu eu, da.

— Asta înseamnă că Andy a terminat-o cu meciul.

— Mai mult ca sigur. Îl ducem la spital de îndată ce aterizăm.

— Bietul Andy, îl compătimi omul cu sticla în timp ce-i desfăcea capacul. Totdeauna a fost un tip cu ghinion. Ei, exclamă el deodată ca şi cum un gînd i-ar fi trecut prin minte. Aţi spus că este rău bolnav. Dar are să scape, da ?

— Sper că da. Mai bine ocupaţi-vă de el, cum v-am spus şi vedeţi să nu-şi arunce păturile de pe el.

— Şi să i se întîmple bătrînului Andy una ca asta ! Şi ce-i cu Zurbagiul, englezul acela trăsnit ? L-aţi luat ca recrut ?

— Da, ne dă o mînă de ajutor.

În timp ce Baird se îndepărta, omul cu cărţile de joc le dădu mînios un bobîrnac şi-l întrebă pe cel de lîngă el :

— Ce părere ai de vacanţa asta de două zile ?

Ceva mai încolo pe interval Baird o găsi pe Janet care se aplecase plină de îngrijorare asupra doamnei Childer. El ridică una dintre pleoapele femeii : bolnava îşi pierduse cunoştinţa.

Soţul se agăţă cu disperare de ocazia de a-i vorbi doctorului.

— În ce stare este ?

— Îi este mai bine acum decît atunci cînd era conştientă şi avea dureri, zise Baird, sperînd că spusele lui vor suna convingător. Cînd trupul nu mai poate să îndure, natura trage oblonul.

— Domnule doctor, mi-e teamă. N-am văzut-o niciodată în halul ăsta de bolnavă. Ce-i cu intoxicaţia asta de peşte ? De la ce vine ? Ştiu că a fost peştele, dar cum ?

Baird şovăi.

— Ei bine, zise el încet. Cred că aveţi dreptul să ştiţi. Este o boală foarte gravă şi este nevoie de un tratament cît mai urgent. Facem tot ce putem.

— Știu, domnule doctor, și vă sînt recunoscător. Se va face bine nu-i așa ? Vreau să zic...

— Negreșit, îi răspunse Baird cu blîndețe. Încercați să nu vă alarmați. Îndată ce aterizăm o ambulanță o va duce la spital. Este numai o problemă de tratament și timp ca ea să se facă din nou pe deplin sănătoasă.

— Dumnezeule, zise Childer, răsuflînd adînc ușurat. Ce bine că vă aud vorbind așa.

„Da", gîndi în sinea lui Baird, „dar ce-ai fi zis dacă îmi luam inima în dinți și ți-aș fi răspuns exact invers ?"

Childer continuă :

— Dar ascultați-mă, n-am putea să ne abatem din drum... știți să coborîm la un aeroport mai apropiat ?

— Ne-am gîndit la asta, îi răspunse Baird, dar e ceață la sol și în condițiile astea aterizarea ar fi fost foarte periculoasă. Dar am trecut și de ele acum și ne aflăm deasupra Munților Stîncoși. Nu, calea cea mai rapidă pentru ca soția dumneavoastră să primească îngrijirea medicală necesară este să ajungem la Vancouver, cît mai iute posibil, ceea ce și facem.

— Înțeleg... Și credeți că peștele a fost cauza, domnule doctor ?

— În prezent nu am cum să descopăr cauza cu precizie, dar așa înclin să cred. Intoxicația cu alimente poate să fie provocată fie de o hrană care s-a stricat, denumirea medicală este „intoxicație stafilococică" fie de o substanță toxică ajunsă în alimente în timpul preparării.

— Și de data asta cum credeți că s-a întîmplat, domnule doctor ? se vîrî în vorbă și un alt pasager din rîndul următor care se străduise să asculte cuvintele lui Baird.

— Nu sînt sigur, dar după efectele asupra pasagerilor bănuiesc mai degrabă că avem de a face cu al doilea caz, adică cu o substanță toxică.

— Și care substanță anume ?

— Habar n-am ! Și nici nu vom ști pînă cînd nu vom face probele cuvenite într-un laborator. Dar cu metodele moderne de a prepara alimentele — și în special ținînd cont de modul grijuliu cu care companiile aeriene prepară hrana — șansele de a se întîmpla așa ceva sînt de una la un milion. Așa că am avut mare ghinion ! Și mai pot să vă destăinuiesc că mîncarea din seara trecută nu a

provenit de la furnizorii obişnuiţi. Ceva a fost în neregulă din cauza sosirii noastre la Winnipeg şi o altă firmă ne-a furnizat alimentele. S-ar putea să fie din cauza asta, dar foarte bine s-ar putea să n-aibă nici o legătură.

Childer încuviinţă, gîndindu-se intens, în sinea lui, la discuţia purtată

„Ce caraghios ! Ce uşor găsesc oamenii mîngîiere în cuvintele unui medic !“ medită doctorul cu sarcasm la propria-i importanţă. „Chiar cînd le dă veşti proaste, faptul că le spune un medic îi consolează. Doar e doctor şi n-o să lase el să se întîmple o nenorocire“. Apoi se gîndi mînios : „Poate nici nu sîntem prea departe de mentalitatea din vremea vracilor şi a vrăjilor. Vine el doctorul cu cutia lui fermecată, şi scoate el ceva la iveală“.

Îşi aduse aminte că cea mai mare parte a vieţii şi-o petrecuse îngrijind bolnavi, convingînd, intimidînd, mîngîind, liniştind oameni înspăimîntaţi şi căutînd să le insufle încredere, zicîndu-le că el ştia mai bine ca ei despre ce era vorba şi sperînd întotdeauna că vechea lui îndemînare şi priceperea de a-i trage pe sfoară, atît de necesară uneori, nu-l vor părăsi nici acum. Ei bine, acesta putea fi momentul adevărului, provocarea finală şi inevitabilă şi ştiuse mereu că avea să o înfrunte într-o bună zi.

Îşi dădu deodată seama că Janet sătea în picioare lîngă el. O întrebă din ochi, simţind că fata era în pragul unei crize de isterie.

— Încă la doi pasageri li s-a făcut rău, domnule doctor. Sînt în spate.

— Eşti sigură că nu-i vorba de efectul pilulelor ?

— Aproape sigură.

— Bine, mă duc imediat la ei. Vrei să vezi ce mai face secundul, domnişoară ? S-ar putea să se simtă rău.

Abia ajunse lîngă cei doi şi începuse să-i consulte că Janet se şi înapoie.

— Domnule doctor mi-e groaznic de frică. Cred c-ar trebui să...

Sunetul alarmant al soneriei din cambuză îi reteză cuvintele ca un cuţit. Fata rămase înmărmurită în vreme ce bîzîitul strident continua fără întrerupere. Baird se dezmetici primul.

— Lasă totul baltă, exclamă el. Repede !

Şi cu o iuţeală care-i era străină, ţîşni pe interval năpustindu-se în cabina de pilotaj. Acolo se opri vreme de o clipită în vreme ce ochii şi creierul său înregistrau cu repeziciune cele întîmplate. Şi în acelaşi timp cineva parcă din interiorul lui, îi spunea pe ton batjocoritor dar totodată şi ameninţător : „Ai avut dreptate. Asta-i."
Căpitanul zăcea ţeapăn pe scaun, în vreme ce transpiraţia îi acoperea faţa şi se prelingea în mici şiroaie pe gulerul uniformei. O mînă îi era încleştată pe stomac, iar cu cealaltă apăsa butonul de alarmă care se afla lîngă el.

Din doi paşi doctorul fu lîngă el şi, aplecîndu-se peste spătarul scaunului, îl apucă de subţiori. Dun blestema amarnic, printre dinţii încleştaţi.

— Liniştiţi-vă, i se adresă Baird. Vă luăm îndată de aici.

— Am făcut... tot ce mi-aţi indicat... murmură Dun gîfîind şi căznindu-se să articuleze cuvintele în vreme ce era scuturat de spasme dureroase. Dar a fost prea tîrziu... Mai daţi-mi ceva, domnule doctor... Daţi-mi ceva repede... Trebuie să mai rezist... Să aterizăm... aparatul e acum pe pilot automat... dar trebuie să aterizăm... trebuie să comunic punctului de control... trebuie să comunic...

Buzele se mişcau dar nu se mai auzea nici un sunet. Cu un efort disperat căpitanul încercă să mai spună ceva, dar nu reuşi. Apoi dădu ochii peste cap şi-şi pierdu cunoştinţa.

— Repede, domnişoară Benson. Ajută-mă să-l scot de aici.

Gîfîind şi opintindu-se amîndoi din răsputeri, reuşiră să tragă trupul greu al căpitanului de pe scaunul de pilotare şi să-l aşeze pe podea, alături de secund. Baird îşi scoase stetoscopul şi-l consultă. Peste cîteva clipe, Janet aduse nişte haine şi o pătură şi, de îndată ce doctorul termină examinarea bolnavului, încropi un fel de pernă sub capul căpitanului şi-l înveli bine. Cînd se ridică în picioare tremura ca varga.

— Puteţi face ce v-a cerut ? Îl puteţi ajuta să-şi recapete cunoştinţa ca să conducă avionul la aterizare ?

Baird își vîrî instrumentele în buzunar. Privi mulțimea de cadrane și butoane și manșa care se mișca singură. În lumina slabă a șirurilor de cadrane arăta mult mai bătrîn și cumplit de obosit.

— Faci parte din echipaj, domnișoară Benson, așa că voi fi cît se poate de sincer.

Pe măsură ce vorbea vocea i se înăsprea încît pe fată o trecură fiorii.

— Poți să înfrunți niște adevăruri neplăcute ?

— Cred... cred că da.

Dar în ciuda efortului pe care-l făcea ca să se țină tare, fata se clătină.

— Foarte bine. Ascultă ! Dacă nu reușesc să-i fac pe bolnavi să ajungă la spital cît mai repede... nu sînt sigur că vor scăpa cu viață.

— Dar...

— Au nevoie de întăritoare, de perfuzii intravenoase pentru starea de șoc. La fel și căpitanul. A rezistat prea mult.

— E într-o stare gravă ?

— Va atinge în curînd punctul critic... și ceea ce spun este valabil și pentru ceilalți.

Încet, abia auzit, Janet șopti :

— Și, domnule doctor, ce ne facem atunci ?

— Mai întîi vreau să-ți pun o întrebare. Cîți pasageri sînt la bord ?

— Cincizeci și șase.

— Cîte porții de pește ai servit ?

Janet se căzni să-și aducă aminte :

— Cred că aproximativ cincisprezece. Cei mai mulți au preferat carne în loc de pește și unii nu au mai mîncat de loc fiind prea tîrziu.

— Înțeleg.

Baird o privi fix. Cînd vorbi din nou vocea lui era deosebit de aspră, aproape bătăioasă.

— Domnișoară Benson, ai auzit vreodată de șanse minime ?

Janet încercă să se gîndească la cele spuse de medic.

— Șanse minime ? Da, cred că da. Dar nu prea știu ce vreți să spuneți...

— Îți voi spune, zise Baird. Uite ce-nseamnă. Singura noastră șansă de a scăpa cu viață depinde de găsirea unei persoane dintre cele cincizeci și șase aflate la bordul acestui aparat, care nu numai să fie în stare să piloteze avionul la aterizare, ci, în același timp, să nu fi mîncat pește în seara asta.

Cuvintele lui continuară să plutească în aer în timp ce ei stăteau mai departe nemișcați, privind țintă unul la altul.

Capitolul V
0245—0300

Ca o alinare care amortiza orice șoc, în sufletul Janetei se lăsa liniștea în vreme ce cuvintele doctorului îi pătrundeau în minte. Ochii ei îi întîlniră pe ai lui fără să se plece, pe deplin conștientă de ceea ce-i spunea fără cuvinte : să se pregătească de moarte.

Pînă atunci sufletul ei refuzase să accepte ceea ce se întîmpla în jur. Cît timp ea însăși fusese ocupată cu pasagerii și se străduise să aducă alinare celor cărora le era rău, ceva îi șoptea cu stăruință că nu era decît un coșmar, acel soi de vis în care o suită de întîmplări de toate zilele sînt brusc deformate și transformate de un incident pe de-a-ntregul neașteptat, dar cît se poate de logic, într-un șir de orori. Dintr-un moment în altul, îi spunea această voce, avea să se trezească din somn și să găsească jumătate din așternuturi căzute pe jos în vreme ce deșteptătorul de voiaj suna anunțînd începutul unei noi alergături de dimineață ca să fie gata pentru o nouă decolare.

În clipa aceea senzația de ireal se șterse. Nu se mai putea înșela. Ei i se întîmplau toate astea, Janet Benson, fata drăguță, blondă, de douăzeci și unu de ani care se obișnuise să vadă personalul aeroportului sucindu-și gîturile după ea, în timp ce pășea sprintenă de-a lungul coridoarelor cu miros de pin.

Spaima o părăsi, cel puțin pentru moment. Un gînd fugar îi trecu prin minte și se întrebă ce făcea familia ei acasă, cum era posibil ca viața să i se curme în cîteva secunde, într-un haos de metale care scrișneau, fără ca dispariția ei să provoace în sufletul acelora care-i dăduseră viață, nici măcar o tresărire, în vreme ce dormeau somn netulburat, la o mie de mile distanță.

— Înțeleg, domnule doctor, îi răspunse ea stăpînă pe sine.

— Știi pe cineva la bord care să se priceapă să piloteze cît de cît ?

Ea revăzu în minte lista pasagerilor, reamintindu-și numele lor.

— Nu-i niciunul de la societatea de navigație aeriană. Nu știu... pe nimeni. Cred că mai bine să-i întreb pe ei.

— Da, ar fi mai bine, zise Baird încet. Indiferent cum faci caută însă să nu-i alarmezi. Altminteri se va produce panică. Spune-le numai că se interesează căpitanul dacă nu există cineva care are experiență suficientă de zbor să-l ajute la transmisii radio.

— Foarte bine, domnule doctor, îi răspunse Janet calmă. Așa voi face.

Șovăi cînd observă că Baird mai voia să-i spună ceva.

— Domnișoară Benson, care-i prenumele dumitale ? întrebă el.

— Janet.

Doctorul dădu din cap.

— Janet... cred că mai înainte ți-am zis ceva neplăcut despre pregătirea dumitale. Am fost nedrept și nu pot să mi-o iert... vorbe de om bătrîn și fără de minte care ar fi avut el însuși nevoie de o pregătire mai temeinică. Uită ce ți-am spus.

Fata se îmbujoră treptat și zîmbi.

— Am și uitat, spuse ea.

Apoi se îndreptă nerăbdătoare spre ușă să înceapă cît mai repede cercetările pentru a afla cît mai iute dimensiunile nenorocirii. Dar fața lui Baird arăta că omul se chinuia să-și adune gîndurile ca și cum ar fi încercat să-și amintească ceva și nu reușea. Se încruntă uitîndu-se la instrucțiunile de salvare în caz de pericol, prinse pe peretele cabinei, dar fără să le vadă.

— Stai puțin.

Fata se opri cu mîna pe mînerul ușii. Doctorul pocni din degete și se întoarse spre ea.

— Am găsit. E unul care mi-a vorbit despre avioane. Da, da ! Chiar vecinul meu de scaun. Pasagerul care s-a urcat în ultimul moment la Winnipeg...

— Domnul Spencer ?

— El. George Spencer. Am uitat ce mi-a spus, dar se pare că se pricepe la pilotaj. Adu-l aici. Bine ? Dar să nu-i spui prea multe, nu vreau ca ceilalţi pasageri să ştie tot adevărul. Dar întreabă în continuare, poate mai există şi altcineva.

— Domnul Spencer s-a oferit să mă ajute, spuse Janet, aşa că se pare că mîncarea nu i-a făcut rău.

— Da, ai dreptate, aşa e. Amîndoi am mîncat carne. Vino cu el încoace, Janet !

Începu să se agite prin cabina îngustă, în vreme ce fata era plecată, apoi îngenunche să ia pulsul căpitanului care zăcea pe podea, fără cunoştinţă, lîngă copilot, cînd auzi uşa din spatele lui, sări în picioare blocînd intrarea.

Spencer rămase pe loc uitîndu-se cu uimire la el.

— Ei, domnule doctor, îl întîmpină tînărul. Ce-i cu radioul ?

— Sînteţi pilot ? se răsti Baird la el fără să se mişte.

— Cu mult timp înainte. În timpul războiului. Nu mai ştiu mare lucru cum se fac transmisiile radio acum, dar dacă căpitanul crede că pot...

— Vino, zise Baird.

El se dădu la o parte, închizînd iute uşa în urma tînărului. Spencer tresări uluit la vederea scaunelor goale ale piloţilor şi a comenzilor mişcîndu-se singure. Apoi se răsuci şi-i văzu pe cei doi întinşi pe podea, înveliţi în pături.

— Nu ! spuse el cu răsuflarea tăiată. Nu se poate ! Amîndoi !

— Da, îi răspunse scurt Baird, amîndoi !

Lui Spencer nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Da, Dumnezeule ! bolborosi el, cînd s-a întîmplat ?

— Căpitanul s-a prăbuşit acum cîteva minute. Amîndoi au mîncat peşte.

Spencer întinse mîna să se sprijine de o cutie pentru conectarea unor cabluri electrice de pe perete.

— Ascultă, îi spuse repede Baird. Te pricepi să pilotezi acest aparat şi să-l duci la aterizare ?

— Nu ! şocul suferit îi gîtuia încă vocea. Hotărît că nu ! N-am nici o şansă !

— Dar ai spus că ai pilotat în timpul războiului, insistă Baird.

— Asta a fost acum treisprezece ani. Nu m-am mai atins de avion de atunci. Şi am fost pe avioane de vînătoare, nişte jucării de Spitfire, cam a opta parte din mărimea acestui aparat şi cu un singur motor. Ori aici sînt patru. Au cu totul alte caracteristici de zbor.

Spencer începu să caute cu degetele care-i tremurau uşor ţigările în haină, găsi pachetul şi scoase una din ele. Baird îl cîntări în vreme ce fostul pilot îşi aprindea ţigara.

— Ai putea să încerci ! insistă el.

Dar Spencer scutură mînios din cap arătînd că nu.

— E adevărată nebunie ! izbucni el. Habar n-aveţi ce înseamnă una ca asta. Acum n-aş mai fi în stare să pilotez nici un Spitfire, darmite o aeronavă ca asta ! spuse el gesticulînd cu ţigara spre mulţimea de instrumente.

— Dar cred eu, continuă Baird, observîndu-l cu atenţie, că cine a ştiut odată să piloteze nu mai uită meseria asta.

— Dar aici este vorba de un aparat cu totul diferit. Este... ştiţi cum ? Ca şi cum ai conduce un autocamion greu cu şaisprezece roţi şi o remorcă pe un drum cu trafic intens, după ce toată viaţa ai condus numai automobile rapide de tipul sport pe nişte autostrăzi goale.

— Dar tot conducere-i şi una şi alta, insistă Baird.

Spencer nu-i răspunse şi trase îndelung din ţigară. Baird renunţă, ridică din umeri şi se întoarse pe jumătate.

— Bine, murmură el, ne mai rămîne speranţa că poate mai există cineva în stare să piloteze aparatul... fiindcă ei nu mai pot.

Şi privirea lui abătută poposi asupra celor doi piloţi.

Uşa se deschise şi intră Janet. Privi întrebătoare la Spencer şi apoi la doctor. Spuse cu o voce pierită :

— Nu mai există nimeni.

— Asta e situaţia ! spuse doctorul.

Aşteptă ca Spencer să zică ceva, dar acesta se zgîia la butoanele şi cadranele luminate din faţa lui.

— Domnule Spencer, i se adresă Baird, măsurîndu-şi cuvintele cu cea mai mare grijă. Eu nu ştiu deloc cum se pilotează un avion. Ştiu doar atît că în acest avion există o mulţime de oameni care vor muri în decurs de cîteva

ore dacă nu-i ducem imediat la un spital. Dintre pasagerii rămași teferi dumneata ești singurul care te pricepi cît de cît la pilotaj.

Făcu o pauză, apoi îl întrebă :

— Ce zici ?

Spencer privi întîi la fată apoi la doctor. Întrebă plin de încordare :

— Ești absolut sigur că nu există nici o șansă ca vreunul din piloți să-și revină ?

— Niciuna. Nici de viața lor nu pot garanta dacă nu ajung cu ei mai repede la un spital.

Tînărul om de afaceri suflă îndelung un ultim fum și strivi sub călcîi restul de țigară.

— Mi se pare că nu prea am de ales. Așa-i ? zise el.

— Așa-i. Afară de cazul cînd preferi să continuăm să mergem așa înainte, pînă cînd vom termina benzina... și asta se va întîmpla probabil pe la jumătatea oceanului Pacific.

— Nu vă faceți iluzii copilărești că-i cel mai fericit sfîrșit.

Zicînd acestea Spencer păși spre aparatele de control și privi la marea albă de nori care se întindea dedesubt, licărind sub lumina lunii.

— Bine, adăugă el, văd că am intrat în joc. De-acum aveți un nou pilot, domnule doctor.

Se strecură în scaunul de pilotaj din stînga și privi peste umăr la cei doi din spatele lui.

— Dacă vă mai aduceți aminte niște rugăciuni ar fi bine să începeți a vă ruga.

Baird se apropie de el și-l bătu ușor pe braț.

— Ești un om dintr-o bucată, îi spuse el din tot sufletul.

— Ce aveți de gînd să spuneți pasagerilor din spate ? îi întrebă Spencer ai cărui ochi treceau peste zecile de aparate din fața lui, în vreme ce-și căznea memoria să-și amintească lecțiile învățate de mult și care acum îi păreau atît de depărtate.

— Pentru moment nimic, îi răspunse doctorul.

— Foarte înțelept, îi răspunse scurt Spencer.

Începu apoi să studieze cu atenție ordinea în care erau așezate cadranele instrumentelor de bord.

— Ia să ne uităm la harababura asta. Instrumentele de zbor trebuie să se afle în fața fiecărui pilot. Aceasta înseamnă că panoul central este probabil numai în legătură cu motoarele. Aa ! Iată-le ! Altitudine 20 000. Zbor la orizontală. Cap 290. Sîntem pe pilot automat... Să mulțumim cerului pentru asta. Viteza de zbor 210 noduri. Manetele pentru reglarea debitului de gaze, unghiul de înclinare longitudinală, asieta, reglorul amestecului, instrumentele pentru controlul aterizării. Unde să fie flapsurile [1] ? Trebuie să fie pe undeva un indicator. Da, iată-l. Bine, acestea sînt aparatele de bază... cel puțin așa sper. Îmi trebuie instrucțiunile pentru aterizare, dar pe astea le pot obține prin radio.

— Ai să reușești ?

— Nu știu, domnule doctor. Zău că nu știu. N-am văzut în viața mea un bord ca ăsta. Unde ne aflăm și încotro zburăm ?

— Din ceea ce spunea căpitanul, ne aflăm deasupra Munților Stîncoși, îl informă Baird. N-a putut să se abată din drum din cauza ceții așa că zburăm spre Vancouver.

— Va trebui să dezlegăm misterul.

Spencer se uită în jurul lui în lumina aceea slabă.

— Unde-or fi butoanele aparatului de radio-emisie ?

Janet arătă cu mîna o cutie cu comutatoare deasupra capului lui.

— Știu că acolo umbla cînd vorbea cu cei de la sol, dar nu știu ce butoane trebuie folosite.

— Aha, da, ia să vedem.

El se uită la aparat.

— Acestea sînt selectorii de frecvență... mai bine să-i lăsăm cum sînt. Aici ce-i ? Transmițător.

Apăsă pe buton și se aprinse un mic bec roșu.

— Asta-i, George, felicitări. Sîntem gata.

Janet îi înmînă o cască de transmisie cu un microfon amplificator.

— Știu că trebuie să apăsați butonul de la microfon cînd vreți să vorbiți, zise ea.

Aranjîndu-și căștile, Spencer îi spuse doctorului :

---

[1] Articulații ale aripilor folosite pentru a mări portanța planurilor în timpul unui zbor cu viteza redusă. (N.T.)

— Indiferent cum stau lucrurile am nevoie de cineva care să-mi ajute aici în față. Dumneavoastră aveți pacienți de îngrijit, așa că socotesc că cea mai bună alegere este miss Canada aici de față.

Baird dădu afirmativ din cap :

— Sînt de acord. E bine așa, Janet ?

— Cred că da... numai că nu mă prea pricep la nimic.

Și făcu un semn deznădăjduit cu mîna arătînd spre bordul plin cu instrumente.

— Bine, zise Spencer, înviorat, asta înseamnă că sîntem doi care nu ne pricepem. Stai jos și pune-ți centura. Cred că i-ai urmărit de multe ori pe piloți cînd pilotau. Au apărut o mulțime de șmecherii noi față de vremea cînd pilotam eu.

Janet se chinui să se așeze pe scaunul copilotului, avînd grijă să nu atingă manșa care se mișca înainte și înapoi. Se auzi o bătaie precipitată la ușa de comunicație.

— Pe mine mă caută, zise Baird. Trebuie să mă duc dincolo. Mult succes !

Ieși iute. Singur cu stewardesa, Spencer se strădui să surîdă :

— În regulă ? întrebă el.

Ea încuviință din cap, pregătindu-se să-și pună casca.

— Te cheamă Janet, nu-i așa ? Pe mine George.

Tonul lui Spencer deveni deodată serios.

— Nu vreau să te mint Janet. E o treabă afurisit de grea.

— Știu.

— Bine, acum vreau să vedem dacă pot să transmit un mesaj de alarmă. Care este numărul nostru de zbor ?

— 714.

— Bine. Să-i dăm drumul.

Apăsă pe buton.

— Mayday, mayday, mayday [1], începu el cu o voce monotonă.

Era un semnal pe care nu putuse să-l uite niciodată. Îl lansase într-o după-amiază mohorîtă de octombrie deasupra coastei franceze, cînd se trezise cu coada aparatului

[1] Zi de mai (semnal convențional de alarmă).

său, un Spitfire, ciuruită toată și tocmai atunci se arătară din fericire două avioane Hurricane care-l escortară peste Canalul Mînecii ca două bătrîne mătuși cumsecade.

— Mayday, mayday, mayday, continuă el. Aici zborul 714 Maple Leaf Air Charter. Sîntem în pericol. Intrați în transmisie oricine captați mesajul. Terminat.

Își trase sufletul în timp ce o voce îi răspunse imediat.

— Alo 714. Aici Vancouver. Am așteptat vești de la voi. Vancouver către toate aparatele. Închidem acum această frecvență pentru orice alt trafic. Continuă 714.

— Mulțumesc, Vancouver. Sîntem în primejdie. Ambii piloți și mai mulți pasageri... cîți pasageri, Janet ?

— Erau cinci cu cîteva minute în urmă. Acum se pare că sînt mai mulți.

— Corectez. Cel puțin cinci pasageri sînt intoxicați din cauza alimentelor. Ambii piloți și-au pierdut cunoștința și sînt în stare gravă. Avem cu noi un doctor care spune că nu sînt șanse ca vreunul din piloți să-și revină îndestul ca să piloteze avionul. Dacă ei și pasagerii nu ajung la spital cît mai repede ar putea să le fie fatal. Ai recepționat Vancouver ?

Vocea celuilalt răspunse pe dată :

— Continuă 714. Te ascult.

Spencer trase adînc aer în piept.

— Acum urmează partea care interesează. Numele meu este Spencer, George Spencer. Sînt pasager. Corectez : am fost pasager. Acum sînt pilot. Pentru informarea dumneavoastră am aproape o mie de ore de zbor în total, toate pe avioane de vînătoare cu un singur motor. Și mai adaug că nu am mai pilotat un avion de aproape treisprezece ani. Așa că ar fi bine să chemați la aparat pe cineva care ar putea să-mi dea instrucțiuni cum să pilotez acest avion. Sîntem la altitudinea de 20 000 picioare capul magnetic de zbor — 290, viteza în aer 210 noduri. Asta-i situația. E rîndul tău Vancouver. Terminat.

— Vancouver către 714. Rămîneți pe recepție.

Spencer își șterse sudoarea de pe frunte și se sili să-i zîmbească fetei.

— Rămășag că asta a și stîrnit puțină zarvă în porumbarul de acolo.

Ea scutură din cap ascultînd cu încordare în căşti. Peste cîteva secunde văzduhul vibră din nou şi vocea necunoscută răsună la fel de măsurat şi impersonal :

— Vancouver către zborul 714. Vă rog consultaţi-vă cu doctorul de la bord dacă nu există nici o posibilitate de recuperare a vreunuia dintre piloţi. Este important. Repet, este important. Spuneţi-i să facă tot posibilul să-l pună pe picioare pe vreunul dintre ei chiar dacă ar trebui să neglijeze pe ceilalţi pasageri bolnavi. Terminat.

Spencer apăsă pe butonul de transmisie :

— Vancouver, aici zborul 714. Am înţeles mesajul vostru, dar nu-i nici o şansă. Doctorul spune că nu există nici o posibilitate ca piloţii să-şi revină şi să efectueze aterizarea. Mai spune că sînt grav intoxicaţi şi dacă nu primesc tratament fără întîrziere la un spital s-ar putea să moară. Terminat.

Urmă o pauză scurtă. Apoi se auzi :

— Punctul de control Vancouver către 714. V-am primit mesajul. Rămîneţi pe recepţie.

— În ordine, Vancouver, confirmă Spencer şi suci butonul aparatului de radio.

Apoi se adresă fetei :

— Nu ne mai rămîne decît să aşteptăm pînă ce vor hotărî ce-i de făcut.

Urmărea cu mîinile mişcările manşei aflate în faţa lui, încercînd să-i simtă sensibilitatea de manevră, în timp ce se străduia să-şi aducă aminte vechea lui îndemînare de pilot care odinioară îi adusese o frumoasă reputaţie în escadrilă : de trei ori întors la bază zburînd „ajutat doar de-o singură aripă şi o rugăciune". Îi venea ca să zîmbească în sinea lui cînd îşi aducea aminte de această expresie de pe vremea războiului. Dar în clipa următoare, uitîndu-se pierdut la ansamblul înfricoşător de ace în mişcare şi la mulţimea de pîrghii şi butoane cu totul străine se simţi cuprins de o descurajare cumplită. Ce legătură avea pilotajul de atunci cu acesta ? Era ca şi cum s-ar fi trezit într-un submarin, înconjurat de o mulţime de cadrane şi instrumente necunoscute, inventate de literatura ştiinţifico-fantastică. O singură mişcare greşită sau stîngace putea dărîma tot echilibrul zborului lor. Iar dacă

se întîmpla asta, cine îl putea asigura că putea recăpăta controlul asupra aparatului ? Avea toate şansele să nu reuşească. Şi de data aceasta nu se va mai bucura nici de prezenţa încurajatoare a aparatelor Hurricane care să-l vegheze pînă acasă. Şi începu să-l blesteme în gînd pe directorul departamentului care-l mînase de la Winnipeg la Vancouver ca să se vîre cît ai zice peşte într-un bucluc ca ăsta. Iar perspectiva de a deveni director al vînzărilor ca şi mirajul unei case în Parkway Heights i se păreau acum absurde şi neînsemnate. Ar fi fost îngrozitor să piară astfel fără s-o mai vadă vreodată pe Mary ca să-i spună toate acele lucruri pe care încă nu i le spusese. Cît despre Bopsie şi Kit, numai cu asigurarea pe viaţă, nu vor ajunge prea departe. Ar fi trebuit să facă mai multe pentru aceşti sărmani ţînci, cei mai buni din lume.

O mişcare lîngă el îi întrerupse şirul gîndurilor. Janet îngenunchiase pe scaun uitîndu-se îndărăt unde zăceau pe podea trupurile nemişcate ale căpitanului şi copilotului.

— Este vreunul prietenul dumitale ?

— Nu, răspunse Janet codindu-se, nu chiar.

— Să trecem peste asta, zise Spencer, cu voce dogită. Înţeleg, îmi pare rău, Janet.

Îşi puse o ţigară în colţul gurii şi începu să se scotocească după chibrituri.

— Cred că fumatul aici nu prea-i îngăduit, dar de data asta poate şi compania să facă o concesie !

La flacăra chibritului care izbucni brusc, ea văzu cît se poate de limpede mînia îndîrjită care i se aprinsese în priviri.

Capitolul VI
0300—0325

În bubuitul de tunet al motoarelor ambalate la maximum își luă zborul de la Vancouver ultimul avion spre est din noaptea aceea, rulînd cu viteză crescîndă de-a lungul pistei care lucea umedă, și se înălță pierind în noapte. În timp ce făcea ocolul de rigoare deasupra aeroportului, luminile de poziție fură învăluite într-o ceață umedă, lipicioasă. Mai multe alte aparate care urmau a fi remorcate din diferite puncte de așteptare înapoi spre hangarele de lîngă aerogară erau și ele acoperite de picături de apă. Era o noapte rece. Cei din personalul de la sol, care se foiau sub lumina gălbuie încoace și încolo cu diverse treburi, își vînturau mîinile înmănușate de parcă s-ar fi îmbrățișat ca să se mai încălzească. Nici unul dintre ei nu vorbea mai mult decît era nevoie. Un avion mic care rula încet pe sol stopă și își opri motoarele la semnalele lanternei indicatoare a dispecerului din fața sa. În tăcerea care se lăsă deodată, șuieratul elicelor care nu se opriseră încă părea un fel de profanare. Vancouverul, de obicei atît de activ, se pregătea temeinic, fără multă zarvă, pentru starea de urgență.

În încăperea controlului traficului, puternic luminată, domnea o atmosferă încordată, plină de concentrare. După ce pusese la loc telefonul, șeful traficului își aprinse o țigară, învăluindu-se în nori albăstrui de fum, în timp ce studia o hartă de pe perete. Se întoarse către Burdick. Cocoțat pe marginea unei mese, rotofeiul director al sucursalei Maple Leaf Airline tocmai termina de consultat hîrtiile din mînă cu ultimile informații.

— Bine Harry, zise șeful traficului.

Avea mai degrabă tonul unuia care recapitulează toate acțiunile întreprinse pentru a se încredința că s-a făcut totul, decît al unuia care furnizează niște informații.

— De acum am oprit toate plecările spre est. Mai avem aproximativ o oră pentru a termina și cu prezentul trafic în alte direcții, ca să ne rămînă timp suficient. Așa că după aceasta orice plecări programate trebuie să aștepte pînă... pînă după aia, indiferent ce va fi.

Sună telefonul. Il smulse din furcă :

— Da. Bine. Anunțați toate aeroporturile și avioanele că mai primim aterizarea unor aparate numai în următoarele patruzeci și cinci de minute. Trimiteți în altă parte orice alt aparat cu un timp de sosire care depășește acest termen. Orice trafic trebuie îndepărtat de culoarul aerian est-vest între Calgary și noi. Ați recepționat ce-am spus ? Bine.

Lăsă aparatul din nou în furcă și se adresă unui subaltern care stătea cu un telefon în mînă.

— L-ai avertizat pe comandantul pompierilor ?

— Chiar acum sun la el acasă.

— Spune-i c-ar fi mai bine să vină aici. Pare că o să fie un spectacol cum rar se vede. Și cere ofițerului de pompieri care este de serviciu să cheme departamentul pentru paza incendiilor din oraș. S-ar putea să aibă nevoie să-și aducă ultilajele aici.

— Am făcut totul. Aici centrul de control Vancouver, răspunse acesta la telefon. Nu întrerupeți, vă rog, spuse el acoperind cu mîna microfonul telefonului și întrebă : Să înștiințez și Forțele Aeriene ?

— Da, să nu bage în zona aceasta nici un avion de-al lor.

Burdick sări de pe marginea mesei și zise :

— Bună idee !

Pete mari de transpirație se întindeau la subsuorile cămășii lui.

— Aveți vreun pilot aici la aeroport ? întrebă șeful traficului.

Burdick scutură din cap.

— Nici unul, zise el. Trebuie să cerem ajutor din altă parte.

Șeful traficului se gîndi iute și răspunse :

— Încearcă la Cross Canada. Cei mai mulți dintre oamenii lor stau aici. Explică-le situația. Avem nevoie de un om cu o mare experiență de zbor pe acest tip de aparat care să fie capabil să transmită instrucțiuni prin radio.

— Crezi că există totuși vreo șansă ?

— Nu știu, dar trebuie să încercăm. Ai altă idee ?

— Nu, zise Burdick. N-am. Dar zău că nu-l invidiez pentru sarcina asta.

Operatorul de la pupitrul telefonic îi anunță :

— Din nou cartierul general al poliției. Vreți să vorbiți cu ei ?

— Dă-mi legătura, zise șeful traficului.

— Eu mă duc să vorbesc cu cei de la Cross-Canada, mai zise Burdick. Și trebuie să mai sun și Montrealul ca să spun șefului meu ce se întîmplă.

— Folosește telefoanele centralei, te rog, îi spuse șeful traficului. Cele de aici sînt prea solicitate.

Ridică telefonul în vreme ce Burdick ieșea iute din încăpere.

— Aici șeful traficului. Aa, domnule inspector. Îmi pare bine că vă găsesc. Da... da... bine. Acum ascultați. Sîntem la mare ananghie, mai rău decît ne-am închipuit. Mai întîi vrem să întrebăm dacă una din mașinile dumneavoastră poate lua un pilot din oraș ca să-l aducă aici cît mai repede posibil. Da, am să vă spun. În al doilea rînd, nu numai că pasagerii trebuie duși la spital, cît mai urgent posibil dar e foarte posibil ca avionul să se facă praf la aterizare. Nu pot să vă explic acum, dar cînd aparatul va veni la aterizare nu va mai fi sub mîna unui pilot calificat.

Ascultă timp de un moment pe omul de la celălalt capăt al firului.

— Da, am dat alarmă generală. Departamentul pompierilor ne va trimite tot ce au la îndemînă. Dar s-ar putea ca și casele din jurul aerodromului să fie în primejdie.

Ascultă din nou.

— Bine, sînt bucuros că ați venit cu propunerea. Știu, e afurisit de neplăcut să trezești lumea în toiul nopții, dar nu trebuie să mai riscăm nimic, că și așa avem destule necazuri. Nu pot garanta că avionul va ateriza pe aerodrom.

Poate foarte bine să pună roatele înainte de a ajunge pe pistă sau din contra, prea tîrziu și să treacă dincolo de capătul ei, asta presupunînd că va reuși totuși să ajungă pînă aici. Avem noroc că spre Sea Island Bridge nu-s decît vreo cîteva case care ne dau bătaie de cap. Le putem spune să fie gata de evacuare. Da ? O să dirijăm avionul ca să nu treacă pe deasupra orașului... Cum ? Nu, nu pot spune încă. Vom încerca probabil să-l facem să aterizeze dinspre partea de est a pistei principale.

Urmă altă pauză, de data asta mai lungă.

— Mulțumesc, domnule inspector. Mi-am dat seama de asta, negreșit și nu aș fi cerut asta, dacă nu aș fi considerat situația ca deosebit de gravă. Voi păstra legătura.

Șeful traficului puse receptorul la loc. Avea fața încruntată și plină de îngrijorare. Îl întrebă pe operatorul de la instalația radio :

— 714 are încă legătura cu noi ?

Dispecerul încuviință dînd din cap.

— Noaptea asta, se adresă șeful traficului tuturor celor din încăpere, va fi o noapte de pomină !

Apoi scoase din buzunar o batistă și își șterse fața.

— Comandantul pompierilor a pornit-o încoace, îi aduse la cunoștință ajutorul lui. Acum vorbesc cu Forțele Aeriene. Ne întreabă dacă pot să ne dea vreo mînă de ajutor.

— O să-i înștiințăm, deși nu prea cred să ne fie de folos cu ceva. Mulțumește-le.

Se întoarse să studieze harta de pe perete, îndesîndu-și batista la loc în buzunar. Distrat, scoase din buzunar un pachet de țigări gol pe care apoi îl aruncă scîrbit pe podea.

— Are cineva țigări ?

— Poftim, domnule.

Luă o țigară și o aprinse.

— Mai bine trimite pe cineva să mai facă rost de țigări... și cafea pentru toată lumea. O să ne cam trebuiască.

Burdick se înapoie în cameră suflînd zgomotos.

— Cross-Canada zice că cel mai bun om al lor e căpitanul Treleaven... îl sună la telefon chiar acum. E acasă, în pat, așa cred.

— Am aranjat să-l aducă o mașină a poliției dacă va fi necesar.

— Vor avea ei grijă de asta. Le-am spus că avem îngrozitor de mare nevoie de el. Îl cunoaşteţi pe Treleaven ?

— L-am cunoscut, zise şeful traficului. E un om de ispravă. Avem noroc că-i liber.

— Să sperăm că este, bombăni Burdick. În tot cazul ne poate prinde bine.

— Şi ce se aude cu şeful cel mare ?

— Am trimis o chemare preşedintelui.

Se strîmbă. Operatorul de la telefon interveni în conversaţie :

— Seattle şi Calgary aşteaptă. Doresc să ştie dacă am recepţionat clar mesajul lui 714.

— Spune-le că da, răspunse şeful traficului. Mai spune-le că ţinem legătura directă cu aparatul, dar că ne-ar prinde bine dacă vor rămîne în continuare pe recepţie, în caz că noi am avea necazuri din cauza perturbaţiilor atmosferice.

— Am înţeles, domnule.

Şeful traficului se îndreptă spre staţia radio şi ridică microfonul. Făcu semn dispecerului care suci butonul pentru transmisie.

— Centrul de control Vancouver, către zborul 714, chemă el.

Cînd Spencer răspunse vocea lui izbucni cu putere în cameră printr-un difuzor suplimentar prins pe perete într-un colţ al încăperii. De la apelul lui de ajutor, toată conversaţia fusese transmisă şi prin difuzor.

— 714 către Vancouver. Credeam că ai pierdut legătura.

— Centrul de control Vancouver către zborul 714. Aici şeful traficului. Ne străduim să vă acordăm ajutor. Vă vom chema iar foarte curînd. Între timp nu întreprinde nimic care să stînjenească în vreun fel comenzile pilotului automat. Înţelegi ? Terminat.

În ciuda distorsiunilor, vocea lui Spencer răsună tăioasă ca un cuţit :

— 714 către Vancouver. Cred că v-am spus. N-am avut de-a face cu nimic similar pînă acum. Şi n-am de gînd să mă apuc să mă joc ca un zănatec cu pilotul automat. Terminat.

Șeful traficului deschise gura ca și cînd ar fi vrut să zică ceva apoi se răzgîndi. Întrerupse transmisia și-i zise ajutorului său :

— Spune celor de la recepție să-l aducă pe Treleaven aici în goana mare, îndată ce sosește.

— Înțeles, domnule. Ofițerul de serviciu de la pompieri tocmai a telefonat, raportă telefonistul. Indepărtează toate vehiculele și cisternele cu petrol de pe pistele aerodromului și le va băga în hangare înainte de timpul de aterizare estimat pentru 714. Departamentul pompierilor din oraș trimite toate mașinile și utilajele pe care le are în incinta aeroportului.

— Bine. Cînd vine comandantul de la pompieri vreau să vorbesc cu el. Dacă 714 ajunge totuși aici, n-am chef să văd cum propriile noastre autocamioane se îndreaptă spre el peste terenul de aterizare. Dacă totuși vom reuși să facem avionul să aterizeze, nu prea cred eu c-o să rămînă întreg.

Burdick izbucni pe neașteptate.

— O dată ce știu de treaba asta departamentele primăriei în orice clipă ne putem aștepta să ne cadă și presa pe cap.

Își lovi dinții cu degetul lui durduliu, îngrozit de perspectiva asta.

— Ar fi cea mai mare nenorocire pentru Maple Leaf, continuă el cu repeziciune. Inchipuiește-ți... va apare pe prima pagină peste tot. Un avion înțesat de pasageri, mulți dintre ei bolnavi. Fără pilot. Poate va fi vorba și de evacuarea celor din casele de dincolo de pod. Ca să nu mai zic nimic despre...

Șeful traficului îl întrerupse scurt :

— Mai bine ar fi să lași problema aceasta pe seama celor de la protocol de la bun început. Adu-l pe Howard aici în doi timpi și trei mișcări. Operatorul de la telefoane trebuie să-i știe numărul.

Burdick făcu semn operatorului și acesta începu să-și plimbe degetul iute în josul listei de urgență și apoi formă numărul.

— Nu putem lăsa presa deoparte într-o afacere ca asta, Harry. Va face mult prea multă vîlvă. Cliff va ști cum s-o

manevreze. Spune-i să nu-i lase pe reporteri să cadă pe capul nostru. Avem destule şi aşa.

— Ce noapte ! bombăni Burdick, ridicînd nerăbdător telefonul. Ce-i cu doctorul Davidson, îl întrebă el pe operator.

— A fost chemat de un pacient în timpul nopţii şi nu putem da de el. Trebuie să se înapoieze în curînd. I-am lăsat vorbă.

— Nu vă spuneam eu ! Toate se întîmplă numai în această noapte ! Dacă nu dă nici un semn de viaţă în zece minute, cere spitalul. Doctorul acela din 714 poate are nevoie de vreun sfat. Vino, vino ! pufăia Burdick iritat în pîlnia telefonului. Trezeşte-te Cliff, pentru numele lui Dumnezeu. Nu-i cazul ca într-o situaţie nenorocită ca asta să mai doarmă careva.

Într-un alt cartier al oraşului un telefon suna fără încetare, tulburînd liniştea unei căsuţe bine rînduite cu ţîrîitul lui strident. De sub plapumă apăru un braţ alb, frumos, rămase o clipă nemişcat pe pernă, apoi se mişcă din nou, bîjbîind încetişor prin întuneric după butonul lămpii de pe noptieră. Butonul păcăni uşor şi lampa se aprinse. Cu ochii aproape închişi din cauza luminii puternice, o doamnă cu un cap simpatic, cu un păr roşcat, îmbrăcată într-o pijama albă cu broderii, se chinuia să ajungă la telefon, apoi duse receptorul la ureche şi se suci pe o parte. Zgîindu-se la limbile micuţului ceasornic de lîngă pat ea îngăimă :

— Da ?

— Doamna Treleaven ? întrebă o voce tulburată.

— Da, răspunse ea în şoaptă. Cine este acolo ?

— Doamnă Treleaven, pot vorbi cu soţul dumneavoastră ?

— Nu este acasă.

— Nu este acasă ? Unde pot să-l găsesc vă rog ? Este foarte urgent.

Ea se sprijini pe pernă, clipind din ochi ca să se trezească de-a binelea. O clipă socoti că visează.

— Alo, sînteţi la telefon ? întrebă vocea de la celălalt capăt al firului. Doamnă Treleaven, încercăm să vă telefonăm de cîteva minute.

— Am luat un somnifer, zise ea. Cine sună la ora asta ?

— Îmi pare rău că vă trezesc, dar este imperios necesar să vorbim fără întîrziere cu căpitanul Treleaven. Aici este Cross-Canada, de la aeroport.

— Oo ! zise ea și se dezmetici de tot. Este la părinții lui. Tatăl său este bolnav și soțul meu a vrut să le dea o mînă de ajutor și să-l vegheze și el.

— Este în oraș ?

— Da, nu departe de aici.

Îi dădu numărul de telefon.

— Mulțumesc. Îl vom suna acolo.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă ea.

— Îmi pare rău... n-avem acum timp să vă explicăm. Vă mulțumesc încă o dată.

Telefonul amuți. Ea puse la loc receptorul și sări jos din pat. Ca soție de pilot cu grad mare era obișnuită ca soțul ei să fie chemat pe nepusă masă pentru diverse misiuni, dar deși se obișnuise să le accepte ca o parte inerentă a vieții lui, totuși ceva din sufletul ei se revoltă. Era oare Paul singurul pilot la care se gîndeau cînd erau la ananghie ? Ei bine dacă urma să se urce iar la repezeală pe avion trebuia să treacă pe acasă să-și ia uniforma și echipamentul. Mai era vreme să-i pregătească un bidonaș cu cafea și niște sandvișuri. Își puse deci un capot și ieși încă somnoroasă din cameră luînd-o în jos pe scări, spre bucătărie.

La vreo două mile de acolo, Paul Treleaven dormea profund cu trupul lui uriaș ghemuit pe o canapea în salonul mamei sale. Aceasta, o bătrînă doamnă voluntară și zdravănă, insistase să-l înlocuiască pe Paul și să stea ea de veghe lîngă soțul ei și-i poruncise fiului să se odihnească măcar vreo cîteva ore atunci cînd se putea. În seara precedentă doctorul familiei le dăduse vești încurajatoare, bătrînul depășise faza cea mai periculoasă a pneumoniei de care suferea și însănătoșirea lui era acum doar o problemă de îngrijire atentă. Treleaven era recunoscător pentru prilejul de a fura un pui de somn. Abia cu treizeci și șase de ore mai înainte sosise de la Tokio, aducînd o delegație parlamentară care se afla în drum spre Ottawa, iar de atunci cu crizele bolii tatălui său, abia dacă mai avusese ocazia să tragă pe apucate cîte un somn.

Se trezi cînd fu scuturat de braţ. Se dezmetici numaidecît şi, ridicînd privirea, o văzu pe mama lui aplecată asupra sa.

— Da, mamă, zise el cam încleiat de somn. Trec eu în locul tău.

— Nu, fiule, nu e vorba de asta. Tăticu doarme ca un prunc. Te cheamă aeroportul la telefon. Le-am spus că ai şi tu prilejul să dormi puţin, dar au stăruit. E nemaipomenit... ce nu pot să aştepe şi ei şi să sune la o oră mai omenească !

— Nu-i nimic. Vin.

Se ridică în picioare şi se întrebă dacă va mai ajunge vreodată să doarmă ca lumea. Era aproape îmbrăcat fiindcă atunci cînd se culcase pe canapea îşi scosese numai haina şi cravata ca să se întindă mai comod. Păşi în ciorapi spre uşă şi se duse în hol unde se afla telefonul, iar mama lui îl urmă neliniştită.

— Treleaven la telefon, spuse el.

— Paul, aici Jim Bryant, spuse scurt celălalt, pe un ton alarmat. Începusem să fiu îngrijorat că nu te mai găsesc. Avem nevoie de tine, Paul, mare nevoie. Poţi veni imediat ?

— De ce, ce s-a întîmplat ?

— Avem mare necazuri, Paul. Un avion de la Maple Leaf Charter, un Empress C6, unul dintre aparatele reutilate vine de la Winnipeg şi mai mulţi pasageri plus ambii piloţi sînt serios bolnavi, intoxicaţie alimentară.

— Cum ? Ambii piloţi ?

— Aşa-i ! Situaţie de cea mai mare gravitate. Un tip care n-a mai pus mîna pe manşă de ani de zile a trecut în scaunul pilotului. Din fericire deocamdată avionul e pe autopilot. Cei de la Maple Leaf n-au nici un om potrivit la îndemînă şi te chemăm pe tine să vii şi să dirijezi aeronava prin radio la aterizare. Crezi că poţi să faci treaba asta ?

— Oh, Dumnezeule ! Nu ştiu. E o treabă tare afurisită. Treleaven se uită la ceas.

— La ce oră e prevăzută aterizarea ?

— 05.05.

— Dar nu sînt nici două ore încheiate ! Trebuie să facem ceva. Ascultă, mă aflu într-un cartier din sudul oraşului...

— Ce adresă-i acolo ?

Treleaven îi transmise adresa.

— În cîteva minute vine o maşină a poliţiei să te ia. Cînd ajungi aici, te duci direct la controlul traficului.

— Bine. Am plecat !

— Şi noroc, Paul !

— Lasă glumele !

Trînti telefonul în furcă şi se repezi în hol, îşi puse pantofii fără să mai stea să-şi lege şireturile. Maică-sa îi întinse haina.

— Ce s-a-ntîmplat, băiete ? întrebă ea îngrijorată.

— Necazuri la aeroport, mamă. Necazuri mari, vine acum o maşină a poliţiei să mă ia.

— Poliţie !

— Linişteşte-te, linişteşte-te !

O prinse în braţe o secundă.

— N-ai nici un motiv să fii îngrijorată. Au nevoie de ajutorul meu. În noaptea asta te las singură.

Se uită în jur căutîndu-şi pipa şi tutunul, le găsi şi le puse în buzunar.

— Ia stai puţin, exclamă el, oprindu-se din drum. De unde au aflat că sînt aici ?

— De unde să ştiu eu ? Poate c-au sunat-o pe Dulcie mai întîi.

— Da, cred c-aşa-i. Vrei s-o suni dumneata, mamă, şi să-i spui să nu-şi facă griji ?

— Da, sigur ! Dar ce necaz e acolo, Paul ?

— I s-a făcut rău pilotului de pe un avion care trebuie să aterizeze curînd aici. M-au chemat ca să pilotez aeronava la aterizare prin radio. Dacă am să pot !

Maică-sa se uită uluită la el.

— Adică ce vrei să spui ? Cum s-o pilotezi la aterizare prin radio ? repetă ea. Dacă pilotului i s-a făcut rău, atunci cine mai conduce avionul ?

— Eu, mamă... de la sol ! Sau cel puţin voi încerca !

— Nu prea înţeleg !

„Poate că nici eu," se gîndi Treleaven în sinea lui, cinci minute mai tîrziu cînd stătea instalat pe bancheta din spate a automobilului poliţiei care ţîşni de lîngă trotuar, atingînd nebuneşte viteza maximă. Luminile de pe mar-

ginile drumului zburau una după alta tot mai iute, iar vitezometrul oscila necontenit în jurul a 75 mile pe oră, pe cînd sirena despica tăcerea nopţii.

— Noapte de pomină la aeroport ! remarcă sergentul de lîngă şofer, adresîndu-se peste umăr pilotului.

— Aşa mi se pare, zise Treleaven. Puteţi să mă puneţi la curent cu ce s-a petrecut ?

— Habar n-am, spuse sergentul scuipînd pe fereastră. Tot ce ştiu este că toate automobilele disponibile au fost trimise la aeroport pentru cazul că va trebui să evacuăm pe cei care locuiesc lîngă pod. Ne îndreptam într-acolo cînd am fost trimişi îndărăt să vă aducem. Se pare că se aşteaptă să se lase cu tărăboi mare.

— Ştii ce ? interveni tînărul şofer. Mă bate gîndul că vreun reactor stratosferic avariat se apropie cu o încărcătură de bombe nucleare.

— Fă-mi hatîrul şi taci din gură, zise sergentul batjocoritor. Păcatul tău e că citeşti prea multe romane proaste.

Treleaven se gîndi mai apoi în sinea lui că niciodată nu ajunsese la aeroport atît de repede. Nici n-apucase să bage bine de seamă că şi ajunseseră în cartierul Marpole, trecură peste Oak Bridge şi erau pe insula Lulu. Apoi, luînd-o la dreapta, traversară iar estuarul spre Sea Island, trecînd uneori pe lîngă patrule ale poliţiei ale căror echipaje stăteau de vorbă în pragul uşilor cu ceilalţi proprietari ai caselor din zonă. După care o luară cu toată viteza de-a lungul ultimei porţiuni de drum şi văzură îndată licărind ospitalier luminile lungului şir de clădiri joase ale aeroportului. Frînară brusc, cauciucurile scrîşnind în chip de protest, tocmai la timp ca să evite un autocamion al pompierilor care făcea încet o curbă în formă de „U“ chiar în faţa lor. Sergentul înjură scurt, dar cu năduf.

Ajuns la clădirea principală de primire a călătorilor, Treleaven sări din automobil, dădu buzna pe uşă şi traversă holul mai înainte ca vuietul sirenei să se stingă. Făcînd semn funcţionarului care se grăbea să-l întîmpine că n-avea nevoie de el, pilotul se îndreptă direct spre camera de controlul traficului din clădirea administraţiei. Era de mirare ce repede se mişca un om de mărimea lui. Probabil

datorită acestei agilităţi la care se adăugau statura lui de bărbat bine clădit, părul blond, lung, trăsăturile hotărîte, ajunsese Treleaven să trezească interesul femeilor. Trăsăturile lui colţuroase arătau de parcă ar fi fost cioplite în lemn de un nepriceput. Treleaven avea o reputaţie de om al disciplinii şi mulţi membrii ai echipajelor lui care mai călcaseră pe de lături avuseseră motive să se teamă de lucirea tăioasă din ochii lui albaştri.

Cînd intră în încăperea centrului de control, Burdick vorbea la telefon îngrijorat şi plin de respect.

— Nu, domnule, nu are pregătirea necesară. A pilotat avioane cu un singur motor numai în timpul războiului. De atunci nimic... L-am întrebat. Doctorul de la bord spune...

Şeful traficului ieşi repede în întîmpinarea lui Treleaven.

— Îmi pare nespus de bine să vă văd, domnule căpitan, zise el.

Treleaven arătă cu capul spre Burdick :

— Vorbeşte despre tipul de pe Empress ? întrebă el.

— Da, tocmai l-a sculat din pat pe preşedintele societăţii aeriene de la Montreal. Bătrînul nu pare de loc încîntat de povestea asta şi nici eu. Nu trebuia să-i dea legătura aici. Termină mai repede, Harry.

— Ce altceva putem face ? se lamenta Burdick la telefon, transpirînd din belşug. Încercăm să-l dirijăm la aterizare prin radio. Am dat de un pilot principal de la Cross-Canada, căpitanul Treleaven... tocmai a intrat acum pe uşă. Vom lua legătura prin radio şi cu o listă de comenzi vom încerca să-l aducem la sol... Vom face tot ce ne va sta în putinţă domnule... Da, e un risc foarte mare, dar aveţi vreo idee mai bună ?

Treleaven luă de la dispecer mesajele primite de la 714 şi le citi cu atenţie. Ceru apoi liniştit buletinul meteo şi consultă apoi ultimele rapoarte. Cum termină şi cu ele puse hîrtiile jos, îşi ridică posomorît privirile spre şeful traficului şi, scoţîndu-şi pipa, începu s-o umple cu tutun. Burdick încă vorbea la telefon :

— Ne-am gîndit şi la asta, domnule preşedinte. Howard se va ocupa aici de presă... încă n-au prins de veste... Da,

da, am suspendat aprovizionarea cu alimente a tuturor avioanelor de la Winnipeg. Cam asta-i tot! Am să vă sun imediat...

— Ce crezi ? îl întrebă șeful traficului pe Treleaven.

Pilotul ridică din umeri fără să răspundă și luă din nou foile de hîrtie. Chipul i se încruntă în timp ce citea încă o dată mesajele primite, trăgînd, la intervale regulate, din pipă. Un tînăr intră în cameră cu spatele înainte, ținînd ușa deschisă cu piciorul, în timp ce se chinuia cu o tavă cu pahare de carton în care era cafea. Întinse una șefului traficului, puse alta în fața lui Treleaven. Pilotul nici n-o băgă în seamă.

— Timpul de sosire estimat 05.05, după timpul Pacificului.

Burdick vorbea cuprins de o iritare crescîndă.

— Am o mulțime de treburi de făcut domnule președinte... trebuie să o scot la capăt... vă telefonez eu... vă voi suna de îndată ce voi mai ști ceva... da... da... la revedere.

Puse jos telefonul și răsuflă ușurat. Intorcîndu-se spre Treleaven zise :

— Mulțumesc foarte mult că ați venit, domnule căpitan. V-ați pus la curent cu toate amănuntele ?

Treleaven ridică hîrtiile :

— Asta-i toată povestea ?

— Tot ce știm. Acum aș dori să luați emițătorul și să-l ajutați pe tipul acela să aterizeze. Trebuie să-l ajutați să se obișnuiască și el cît de cît cu comenzile avionului, acum cît e încă pe drum să-l instruiți cu comenzile de aterizare, să-l dirijați spre aeroport, și... Dumnezeule !... să-l conduceți cu bine pînă pe pistă. Sînteți în stare să faceți toate astea ?

— Eu nu fac minuni ! răspunse Treleaven calm. Știți că unul care a pilotat numai avioane de vînătoare n-are decît puține șanse de reușită, ca să fiu optimist, cînd e vorba de o aeronavă de pasageri cu patru motoare.

— Știu asta, explodă Burdick. Ați auzit ce i-am spus lui Barnard. Dar aveți vreo soluție mai bună ?

— Nu, răspunse Treleaven cu încetineală. Nu văd alta. Voiam numai să fiu sigur că știți în ce bucluc ne vîrîm.

— Ascultați, strigă Burdick mînios. Sus acolo se află un avion plin cu oameni, cîțiva, printre care și piloții, pe moarte. În cea mai mare catastrofă aeriană din ultimii ani, în asta ne-am vîrît.

— Țineți-vă firea, zise Treleaven cu răceală. Nu ajungem la nici un rezultat dacă ne apucăm să țipăm.

Se uită la rapoarte și apoi la harta de pe perete.

— E o treabă afurisită și nu se știe cum se va termina. Vreau ca acesta să fie un lucru bine înțeles.

— Bine, bine, domnilor, interveni șeful traficului. Domnule căpitan, aveți tot dreptul să subliniați riscurile. Noi le-am acceptat pe toate !

— Ce altceva putem face ? întrebă Burdick.

— Atunci bine, zise Treleaven. Să ne-apucăm de treabă.

Se îndreptă spre radio-operator.

— Poți lua legătura direct cu 714 ?

— Da, domnule căpitan. Recepția e bună. Putem să-i chemăm în orice moment.

— Atunci, dă-i drumul !

Operatorul apăsă pe butonul de transmisie :

— Zborul 714. Aici Vancouver. Ne auzi ? Terminat.

— Da, Vancouver, răsună vocea lui Spencer în difuzor. Te aud clar. Continuă, te rog.

Operatorul îi întinse microfonul lui Treleaven.

— În ordine, domnule căpitan. Preluați legătura.

— Am legătura cu avionul ?

— Acum începeți.

Ținînd în mînă microfonul cu cablul care se întindea prin încăpere, Treleaven se întoarse cu spatele la ceilalți. Rămase cu picioarele larg depărtate, privea cu ochii lui reci, care trădau o intensă concentrare, țintă, absent, un punct de pe harta prinsă pe perete.

În timp ce vorbea vocea-i era fermă și liniștită, plină de o încredere pe care el nu o simțea de fapt. De îndată ce începu să vorbească, ceilalți se relaxară vizibil, ca și cum, trecînd în seama lui întreaga autoritate, s-ar fi eliberat temporar de o răspundere care îi copleșea.

— Alo, zborul 714, spuse el. Aici Vancouver. Numele meu este Paul Treleaven și sînt căpitan la Cross-Canada. Am sarcina să te ajut să aduci cu bine aparatul la sol. Nu cred să avem prea multă bătaie de cap. Înțeleg că vorbesc cu George Spencer. Aș vrea să aud mai multe despre experiența dumitale ca pilot, George.

În spatele lui, încrețiturile de pe fața onestă a lui Burdick începură să tremure prinse de un spasm incontrolabil ca urmare a unei reacții nervoase.

Capitolul VII

0325—0420

Spencer stătea încordat aruncînd fără să vrea cîte o privire la fata de pe scaunul de alături. În lumina verzuie a panoului cu instrumentele de bord îi vedea ochii care nu se desprindeau de pe chipul lui. El stătea cu privirile aţintite în gol, ascultînd plin de concentrare.

Treleaven spunea :

— De exemplu, cîte ore de zbor ai avut ? Mesajele trimise aici spun că ai zburat pe avioane de vînătoare cu un singur motor. N-ai pilotat niciodată avioane cu mai multe motoare ? Ia spune-mi, George, cum e ?

Spencer avea gura atît de uscată încît la început cînd răspunse, abia putu să vorbească. Tuşi ca să-şi dreagă vocea.

— Alo Vancouver. Aici 714. Sînt bucuros că sînteţi alături de mine, domnule căpitan. Dar să nu ne tragem pe sfoară. Cred că amîndoi cunoaştem situaţia. Pînă acum n-am pilotat decît aparate cu un singur motor, Spitfire şi Mustang. Aş zice cam o mie de ore de zbor în total. Dar asta s-a întîmplat acum treisprezece ani. N-am mai pus mîna pe manşă de atunci. Aţi înţeles ? Terminat.

— Nu-ţi fă probleme din cauza asta, George. Pilotajul ca şi mersul pe bicicletă... nu se uită niciodată. Rămîi pe recepţie !

În încăperea centrului de control Vancouver, Treleaven apăsă butonul întrerupător al microfonului pe care-l ţinea în mînă şi se uită la un petec de hîrtie pe care şeful traficului i-l ţinea dinainte ca să-l citească.

— Încearcă să-l îndrepţi încoace, îi spuse şeful traficului. Forţele Aeriene ne-au transmis deja o corecţie de zbor după radar.

Făcu o pauză apoi zise :

— Pare puţin cam speriat, nu-i aşa ?

— Da... Şi cine n-ar fi în locul lui ?

Treleaven se încruntă în timp ce se gîndea.

— Trebuie să-i insuflăm încredere în puterile lui, zise el. Fără asta nu există nici o şansă. Orice s-ar întîmpla nu trebuie să-şi piardă cumpătul. Încetează convorbirea te rog ! se adresă el ajutorului şefului traficului care vorbea la telefon. Dacă cel din avion nu mă aude ca lumea, dă de bucluc şi nu vom mai putea face nimic.

Apoi se adresă dispecerului :

— Bine. Fă tot ce ştii ca să nu pierzi legătura cu ei.

Apoi apăsă din nou pe butonul de emisie :

— Alo 714. Aici Treleaven. Deocamdată eşti încă tot pe pilot automat. Da ?

— Da, domnule căpitan, veni răspunsul.

— Perfect, George. Într-un minut însă poţi scoate pilotul automat din funcţie, ca să te obişnuieşti puţin cu comenzile aeronavei. După ce dobîndeşti puţină practică ai să încerci să schimbi uşor capul de zbor. Ascultă-mă foarte atent înainte de a te atinge de comenzi. Cînd vei începe să pilotezi avionul, manşa o să ţi se pară la început că se mişcă extrem de greu şi lent în comparaţie cu cea a unui avion de vînătoare. Să nu te sperii. E cît se poate de firesc. De data asta doar conduci ditamai avionul aşa că umblă cu manşa încet, dar ferm. Supraveghează viteza de zbor în aer tot timpul şi ai grijă să nu cadă sub 120 de noduri cîtă vreme nu scoţi roţile şi flapsurile, altminteri comenzile nu mai răspund. Repet. Ai cea mai mare grijă tot timpul zborului ca viteza să nu scadă sub 120 de noduri. Acum încă ceva. Ai pe cineva acolo la îndemînă care ar putea transmite prin radio, ca să te poţi concentra la pilotarea aparatului ?

— Da, Vancouver. Am cu mine pe stewardesa avionului şi ea va prelua comunicaţia prin radio. Janet, al tău e.

— Alo, Vancouver. Aici stewardesa Janet Benson. Terminat.

— Cum, tu eşti Janet ? zise Treleaven care i-ar fi putut recunoaşte vocea dintr-o mie. Ai să-i transmiţi lui George tot ce-ţi spun eu. Da ? Acum Janet vreau să nu pierzi din

ochi vitezometrul. Adu-ți aminte că un avion plutește în aer datorită vitezei de înaintare. Dacă viteza scade prea mult avionul se poate angaja în vrilă... și se prăbușește. Oricînd vei vedea vitezometrul indicînd o viteză sub 120 noduri, spune-i imediat lui George. E limpede, Janet ?

— Da, domnule căpitan, înțeleg.

— Și acum mă întorc la tine George. Acționează încet și ferm. Vreau să decuplezi pilotul automat... e marcat clar pe manșă... și să preiei comanda avionului menținîndu-l pe aceeași direcție, la aceeași înălțime. George, fii atent la orizontul artificial și ai grijă să menții viteza de zbor constantă. Indicatoarele pentru urcare și coborîre trebuie să rămînă la zero. Asta-i tot deocamdată. Acum, începe !

Spencer puse arătătorul de la mîna dreaptă pe butonul pentru decuplarea pilotului automat de la manșă. Avea fața rigidă. Cu picioarele pe palonier și cu mîinile încleștate, Spencer se încordă ca un arc de oțel, pregătindu-se pentru orice eventualitate.

— Spune-i că decuplez, se adresă el fetei.

Ea repetă mesajul. Mîna lui Spencer tremură puțin cînd atinse butonul. Apoi îl apăsă cu hotărîre. Avionul se înclină puțin spre stînga, dar el îi corectă mișcarea ușor și aparatul răspunse destul de bine la comanda palonierului pe care-l apăsase cu piciorul.

Vibrația comenzilor aparatului părea să i se transmită prin tot trupul ca un curent electric.

— Spune-i că totu-i în ordine, răsuflă el greu, cu nervii încordați.

— Aici 714. Zburăm cu același cap, la aceeași altitudine.

Vocea fetei îi răsună minunat de calmă și plăcută.

— Bun, George. De îndată ce te acomodezi cu aparatul încearcă vreo cîteva mișcări foarte ușoare, nu mai mult de două, trei grade. Vezi indicatorul pentru viraje ? Este cam în fața ochilor tăi, puțin la dreapta, chiar lîngă lumina panoului. Terminat.

Treleaven ținea ochii închiși străduindu-se „să vadă" exact amplasarea generală a instrumentelor de bord. Apoi și-i deschise și se adresă dispecerului :

— Ascultă, am o mulțime de lucru cu pilotul de pe avion, dar ar trebui să începem să pregătim apropierea și

aterizarea din vreme. Cheamă-l pe operatorul principal de la radar să vorbesc cu el.

Spencer îşi întinse piciorul stîng şi manevră uşor manşa. I se păru că trecuse un veac pînă cînd aparatul răspunse la comanda sa şi văzu înclinîndu-se acul orizontului artificial. Mulţumit de reuşită, el încercă în partea cealaltă, dar de data asta mişcarea i se păru alarmantă. Se uită la vitezometru şi simţi un şoc văzîndu-l coborînd la 180 de noduri. Impinse iute manşa înainte. Apoi răsuflă uşurat, cînd viteza urcă din nou încet spre 210 noduri. Trebuia să mînuiască comenzile avionului cu cel mai mare respect, pînă cînd avea să simtă ca lumea viteza de răspuns a comenzilor. Era evident. Încercă din nou o întoarcere uşoară şi împinse direcţia, care opuse rezistenţă, cînd încercă s-o menţină fixă. Simţi că nava răspunde treptat la comandă. Apoi o aduse la loc aproximativ la capul de zbor de mai înainte.

Janet îşi luă ochii de la panoul cu instrumente, pentru o clipă şi-l întrebă cu o voce pierită :

— Cum merge ?

Spencer încercă să zîmbească, fără prea mare succes. Îi trecu prin minte că se întorsese din nou la vremurile de odinioară cînd se pregătea pentru zbor pe un aparat de şcoală Link, numai că atunci în balanţă nu erau aproape şaizeci de vieţi, iar instructorul de zbor era în aceeaşi cabină, la numai cîţiva paşi.

— Spune-i că pilotez eu însumi şi execut întoarceri uşoare, revenind mereu la capul normal de zbor, răspunse el.

Janet transmise mesajul.

— Ar fi trebuit să te întreb ceva mai înainte, se auzi vocea lui Treleaven. Cum e vremea acolo ?

— Unde ne aflăm chiar acum este senin, răspunse Janet. În afară de zona de dedesubt.

— Da, da. Să mă ţineţi la curent. Acum, George, trebuie să-i dăm bătaie înainte. S-ar putea să dai oricînd peste un strat de nori sau perturbaţii. Vreau să fii pregătit pentru o astfel de eventualitate. Cum răspunde aparatul ?

Spencer se uită la Janet.

— Spune-i că... blestemat de lent, ca un adormit, zise el cu dinții încleștați.

— Alo, Vancouver. Lent, ca un adormit, repetă Janet.

Timp de cîteva secunde tensiunea de la centrul de control Vancouver scăzu și cei din jurul stației radio își zîmbiră unul altuia.

— E firesc, zise Treleaven, devenind din nou serios, pentru că ai fost obișnuit cu avioane mai mici. Poți să te aștepți să fie și mai rău cînd o să virezi încoace, dar te vei obișnui curînd.

Dispecerul interveni brusc.

— Șeful radarului la telefon.

— Să aștepte, îi răspunse Treleaven. Vorbesc cu el îndată ce am un moment de răgaz.

— Perfect.

— Alo George, chemă Treleaven. Trebuie să te ferești să manevrezi comenzile aparatului prea brusc cum obișnuiai să faci pe avioanele de vînătoare. Dacă manevrezi comenzile prea violent vei dezechilibra aparatul și dai de bucluc. Ai înțeles ? Terminat.

— Da Vancouver, am înțeles. Terminat.

— Acum George, aș vrea să încerci să efectuezi un control de probă asupra vitezei de zbor. Pentru început potrivește maneta pentru reglarea debitului ca să-ți reduci viteza la 160 de noduri și totuși să-ți păstrezi capul de zbor și altitudinea. Fii tot timpul cu mare atenție la viteza în aer. Să nu scadă sub 120. Comanda stabilizatorului este chiar la dreapta ta pe piedestalul comenzilor și trimerul eleroanelor dedesubt, lîngă podea. Ai înțeles ? Terminat.

Spencer le încercă ușor cu o mînă ținînd comenzile cu cealaltă și cu picioarele pe palonier.

— În ordine, răspunse el, spune-i că reduc viteza.

— În regulă, Vancouver, facem cum ne-ați spus.

Timpul trecea și viteza avionului scădea încet. La 160 fixă maneta asietei și-i făcu semn fetei cu degetul mare în sus că totu-i în ordine. Ea transmise :

— Aici 714, Vancouver. 160 noduri pe indicator.

Treleaven se chinui să-și scoată haina și după ce reuși răspunse :

— Bine, George. Încearcă să urci și să cobori aeronava. Manevrează manșa atent ca și cum ar fi plină cu ouă și nu

uita de viteză. Ține-o la 160. Învață să te obișnuiești să simți avionul în vremea asta. Terminat.

Puse jos microfonul.

— Unde-i operatorul șef de la radar ?

— Aici.

— De la ce distanță intră aparatul în raza de acțiune a radarului ?

— Aproximativ de la șaizeci de mile.

— Atunci deocamdată nu ne puteți ajuta cu nimic. Totuși, zise Treleaven, în parte pentru sine, în parte pentru Burdick, nu poți avea totul deodată. Trebuie să considerăm că avionul continuă să zboare în general spre vest. La viitorul mesaj am să verific capul de zbor.

— Da, aprobă Burdick.

Îi oferi o țigară pe care pilotul o refuză.

— Dacă a păstrat același cap, continuă Treleaven, privind harta de pe perete, nu poate să fie deviat prea mult de la direcția de zbor și putem să-l readucem pe ruta dorită cînd va intra în raza de acțiune a radarului. Verificarea poziției aparatului făcută de Forțele Aeriene ne este de mare folos.

— N-ar putea să se ghideze și să-și corecteze capul estimîndu-și poziția prin unde radio ?

— Acum are cu ce-și frămînta mintea. Dacă-i mai pun și asta în spinare îl oblig să se chinuie și cu radioul, să schimbe frecvențele și așa mai departe. Prefer riscul de a-l lăsa să se abată cîteva mile de la traiectul de zbor.

— Ideea nu e rea, consimți Burdick.

— Iată cum voi acționa, zise pilotul.

Se întoarse spre operatorul principal de la radar.

— Cu el voi vorbi numai eu. S-a obișnuit cu mine.

— Da, domnule.

— De îndată ce va apărea pe ecran, anunță-mă și voi transmite eu datele de zbor. Se poate stabili o legătură directă între mine și camera instalației de radar ?

— Ne vom ocupa de asta, interveni dispecerul.

— Și ce spuneți în legătură cu modul de a-l conduce la aterizare ? întrebă operatorul principal al stației radar.

— Îl vom conduce exact în același mod, zise Treleaven.

— Îndată ce-l prindem pe ecranul radar și vedem că se îndreaptă încoace fără nici o abatere, ne vom muta în

turnul de control. Vei trimite rapoartele acolo şi vom hotărî şi asupra pistei şi asupra planului de aterizare.

— Da, domnule.

Treleaven ridică microfonul, dar se opri observînd că şeful traficului tocmai punea telefonul în furcă.

— Doctorul Davidson e jos, îl anunţă şeful traficului.

— Ce spune ?

— Din informaţiile pe care le-am primit, e de acord cu diagnosticul doctorului de la bordul aparatului. Şi pare să se întrebe de n-ar putea fi vorba de botulism [1].

— Şi asta ce Dumnezeu mai e ?

— O formă foarte gravă de intoxicaţie cu alimente. Să-l aduc pe doctor aici şi să-l pun în legătură cu avionul ?

— Nu, domnule Grimsell. Acum e mult mai important să dirijăm avionul. Să ceară ei sfatul medicului dacă au nevoie. În măsura în care se poate, nu vreau ca Spencer să fie preocupat de altceva decît de misiunea lui. Davidson să rămînă mai bine prin preajmă, în caz că va fi nevoie de el.

Treleaven vorbi apoi în microfon :

— Alo, George Spencer. Nu uita de întîrzierea cu care răspund comenzile. Manevrează-le ferm. Ai înţeles ?

Urmă o pauză. Apoi se auzi :

— V-am înţeles, Vancouver. Terminat.

Lui Spencer i se păru că Treleaven îi citise gîndurile. Mişcă încet manşa înainte şi apoi îndărăt, dar avionul nu răspunse în nici un fel. Încercă din nou, împingînd manşa. La început abia perceptibil, botul aparatului începu să se lase în jos, apoi brusc, încît Spencer rămase o clipă ca paralizat, porni să coboare vertiginos. Janet îşi muşcă buzele ca să nu ţipe. Acul indicatorului vitezei de zbor începu să se rotească rapid 180... 190... 200... 220. Trăgînd cu toată puterea de manşă Spencer se luptă să redreseze aparatul. În faţa lui panoul instrumentelor părea însufleţit. Indicatorul de urcare şi coborîre oscila înnebunit. Mica machetă de avion de pe orizontul artificial se înclină pe aripa stîngă şi rămase neclintită în această poziţie, dîndu-i fiori de

---

[1] Maladie a sistemului nervos provocată de botulină, o substanţă foarte toxică produsă de bacteria Clostridium Botulinum, care se înmulţeşte în alimentele alterate. (N.T.)

groază. Pe cadranul altimetrului limba care indica numărul sutelor de picioare se rotea, iute îndărăt, cea pentru miile de picioare mai încet, dar totuşi înspăimîntător de repede, în timp ce acul pentru zece mii de picioare se oprise deja, ţintuit parcă, la nadirul lui.

— Haide, melc puturos, haide odată, urlă Spencer în timp ce, în fine, botul aparatului începea să se redreseze. Privea încordat cum cele trei ace ale altimetrului începeau, cu o chinuitoare încetineală, să indice creşterea altitudinii de zbor.

— Am reuşit, zise el uşurat către Janet, uitînd că forţase comenzile prea mult.

— Atenţie, atenţie la viteză ! exclamă ea.

Ochii îi zburară la cadranul care indica o pierdere rapidă de viteză : 160... 150... 140... Apoi reuşi s-o oprească. Cu un geamăt aparatul se redresă încă odată pe orizontală, la altitudine mai joasă şi Spencer îl menţinu ferm, în zbor constant, orizontal.

— Ah ! Afurisită treabă ! bîlbîi el.

Janet examina în continuare indicatorul de viteză :

— 160. Acum e în ordine.

Uşa cabinei se deschise în spatele lor şi se auzi vocea doctorului Baird :

— Ce s-a-ntîmplat ?

Spencer îi răspunse tare, fără să-şi ia ochii de la aparatele de bord :

— Îmi pare rău, domnule doctor. Încerc să mă învăţ cu avionul.

— Bine, ia-o cît poţi de uşurel, te rog. Lucrurile stau destul de prost în spate. Aici ? Ce se aude ?

— Bine, bine, domnule doctor, zise Spencer umezindu-şi buzele.

Uşa se închise şi se auzi vocea lui Treleaven.

— Alo, George Spencer. Totul în ordine ? Terminat.

— Sîntem stăpîni pe situaţie, Vancouver, replică Janet.

— Bine. Ce cap de zbor ai în prezent, George ?

Spencer se uită în jos :

— Spune-i că busola arată încă aproximativ 290 şi că mă menţin destul de bine pe direcţia asta.

Ea comunică cele spuse.

— Foarte bine, George. Încearcă să păstrezi capul de zbor. Poate ești puțin în afară de rută, dar am să-ți comunic cînd să-l corectezi. Acum vreau să vezi cum se comportă aparatul la viteze mai mici, cu flapsurile și roțile coborîte. Dar să nu faci nici o mișcare pînă cînd nu-ți dau eu instrucțiuni. E limpede ? Terminat.

Janet văzu semnul de încuviințare al lui Spencer și-i spuse lui Treleaven să continue :

— Alo, 714. Mai întîi dă maneta de gaze puțin îndărăt, nu mult, doar atît cît să reduci viteza la 160 noduri și s-o menții constantă. Reglează asieta ca să menții altitudinea de zbor. Apoi spune-mi cînd ai terminat cu manevrele astea.

Spencer își îndreptă spinarea și-i strigă fetei :

— Urmărește vitezometrul, Janet. Va trebui să-mi spui mereu viteza cu voce tare cînd voi ateriza așa că mai bine să începi să exersezi de pe acum.

— E la 190, începu Janet. 200... 190... El zicea de 160, domnule Spencer.

— Știu, știu. Am de gînd s-o mai reduc puțin.

El căută regulatorul de distribuție a gazelor și-l trase ușor înapoi.

— Cum stăm Janet ? Ce viteză ?

— 190, 180, 165, 155, 150... Prea mică !

— Știu, știu ! Urmărește mai departe !

Manevră pîrghiile regulatorului ușor, de parcă le-ar fi mîngîiat, aducîndu-le la poziția necesară pentru viteza dorită.

Fata rămase cu ochii pironiți asupra acului tremurător al cadranului :

— 150, 150, 155, 160... s-a stabilizat la 160.

Spencer pufni ușurat :

— Pfui ! Am reușit. Comunică Jan.

— Alo, Vancouver. Viteză constantă, 160. Terminat.

Vocea lui Treleaven răsună plină de nerăbdare, ca și cum s-ar fi așteptat să fi terminat manevrele respective mai repede :

— Perfect, 714. Uite George, vreau să lași flapsurile cu cincisprezece grade, dar fii atent, să nu le scapi mai mult. Maneta flapsurilor este la baza piedestalului comenzilor și marcată vizibil. Cincisprezece grade înseamnă

să dai levierul în jos pînă la a doua diviziune. Cadranul indicatorului flapsurilor se află în centrul panoului... a principalului panou de bord. Le-ai văzut unde sînt amîndouă ? Le vezi ? Terminat.

Spencer se uită şi stabili poziţia levierului.

— Confirmă, îi zise el fetei, dar mai bine manevrează-l tu.

Ea înştiinţă Vancouverul şi aşteptă cu mîna pe levier.

— Alo 714, cînd îţi voi spune, împinge levierul pînă la refuz în jos şi urmăreşte cadranul. Cînd acul ajunge la 15, trage levierul în sus şi lasă-l la o doua diviziune. Trebuie să ai grijă, să fii pregătit. Flapsurile se lasă foarte repede în jos. E ceva nelămurit ?

— Sîntem gata, Vancouver.

— Bine. Daţi-i drumul atunci !

Fata se pregăti să acţioneze levierul cînd deodată îşi ridică iute capul alarmată :

— Viteza de zbor ! A coborît la 125.

Spencer îşi aruncă ochii la indicatorul vitezometrului. Apoi cu disperare împinse manşa înainte :

— Spune tare viteza ! urlă el.

Zmucitura bruscă a avionului îi făcu să-şi simtă stomacul în gît. Janet ghemuită în faţa panourilor, citea cifrele :

— 135, 140, 160, 175... Nu puteţi să-l aduceţi înapoi la 160 ?

— Încerc, încerc !

Puse din nou aparatul în poziţie orizontală de zbor şi manevră ca un scamator comenzile avionului pînă cînd sili vitezometrul să se întoarcă la cifra necesară. Îşi şterse fruntea de mînecă, fiindu-i teamă să-şi ia mîna de pe manşă şi să-şi caute batista. Apoi zise :

— Asta-i, 160. Nu-i aşa ?

— Da, aşa e.

— Am scăpat ca prin urechile acului !

Se rezemă de spătarul scaunului.

— Uite ce zic eu, să răsuflăm un minut după treaba asta.

Reuşi să-şi stoarcă un zîmbet.

— Acum poţi vedea ce pilot sînt ! Ar fi trebuit să ştiu că aşa se va-ntîmpla.

— Nu, era sarcina mea să urmăresc viteza.

Răsuflă adînc ca să-și potolească inima care-i bătea să-i spargă pieptul.

— Cred că vă descurcați de minune !

Vocea îi tremura ușor. Spencer băgă de seamă. Vorbi repede cu o neobișnuită vioiciune :

— Să nu zici că nu te-am avertizat. Acum, haide, Janet. Mai departe.

— Alo, George, auzi vocea lui Treleaven în căști. Ai scos flapsurile ?

— Sîntem pe punctul să le scoatem domnule căpitan, zise Janet.

— Stai, atunci. Am uitat să vă spun că atunci cînd flapsurile sînt coborîte o să pierdeți din viteză. S-o aduci înapoi la 140. Terminat.

— Ah, fir-ar... exclamă Spencer. Simpatic tipul. A uitat de asta !

— Probabil că e mare balamuc și acolo, zise Janet, care își imagina foarte bine spectacolul de la aeroport.

— Mulțumim, domnule căpitan, zise ea. Începem acum. Terminat.

La un semn din cap al lui Spencer, împinse levierul în jos, pînă la refuz în timp ce Spencer se uita cu atenție la indicator.

— Ajunge. Acum înapoi la al doilea reper.

Cu infinită precauție el manevră comenzile pînă cînd acul vitezometrului rămase ferm la 140.

— Spune-i, Janet.

— Alo, Vancouver. Am coborît flapsurile la 15 grade, viteza în aer 140.

— 714. Vă mențineți încă în zbor orizontal ?

Spencer încuviință dînd din cap.

— Spune-i că da... sau, aproape.

— Alo, Vancouver, aproape orizontal.

— Perfect, 714. Acum urmează să scoateți roțile. În felul ăsta te obișnuiești cu reacțiile avionului cînd veți ateriza. Încearcă să menții altitudinea constantă și viteza la 140. Cînd ești gata... și asigură-te că totul e în regulă, scoate trenul de aterizare și redu viteza la 120. Va trebui probabil să împingi înainte maneta pentru reglarea ga-

zelor ca să menţi viteza şi de asemenea ajustează asieta. S-a înţeles ? Spune dacă e ceva neclar. Terminat.

— Întreabă-l, zise Spencer, ce-i cu comenzile turaţiei şi reglarea amestecului de carburanţi.

Cînd auzi întrebarea fetei, Treleaven îi zise numai lui Burdick.

— Băiatul ăla gîndeşte.

Apoi răspunse în microfon :

— Pentru moment, lasă-le în pace. Concentrează-te numai la menţinerea vitezei de zbor constantă, cu roţile şi flapsurile lăsate. Mai tîrziu îţi dau instrucţiuni complete pentru aterizare. Terminat.

— Spune-i că am înţeles, zise Spencer. Acum scoatem roţile.

Se uită cu îngrijorare la maneta selectorului de lîngă piciorul său. Socoti că era mult mai bine să ţină manşa cu ambele mîini.

— Janet, acţionează tu levierul trenului de aterizare şi spune tare indicaţiile vitezometrului în vreme ce se lasă roţile.

Janet se conformă. Avionul îşi încetini înaintarea atît de simţitor de parcă s-ar fi pus o frînă bruscă şi se treziră zvîrliţi de pe scaunele lor.

— 130, 125, 120, 115... Prea joasă...

— Spune mai departe !

— 115, 120, 120... Constantă la 120.

— Şi totuşi am să-i vin de hac, gîfîi Spencer. Se mişcă de parcă-i Queen Mary [1].

În vocea lui Treleaven răsună o notă de îngrijorare :

— În ordine George ? Ar trebui să fi scos roţile pînă acum.

— Roţile-s scoase, Vancouver.

— Uită-te să vezi trei lumini verzi care îţi arată că sînt blocate. Mai e şi un indicator al presiunii, în extremitatea stîngă a panoului din mijloc, iar acul trebuie să fie în banda verde. Verifică.

— Sînt aprinse ? întrebă Spencer.

Janet privi şi încuviinţă dînd din cap.

---

[1] Unul dintre uriaşele pacheboturi britanice pentru curse transatlantice. (N.T.)

— Atunci spune-i.

— Da, Vancouver. În ordine.

— Şi mai spune-i că încă răspunde la comenzi ca un adormit ba chiar şi mai rău.

— Alo, Vancouver, pilotul spune că aparatul încă răspunde la comenzi ca un adormit, ba chiar, mai rău.

— Nu te îngrijora. Acum vom coborî flapsurile cu totul, şi apoi o să vezi cum se pilotează un avion la aterizare. O să dobîndeşti curînd simţul avionului. Acum urmăreşte-mă cu mare atenţie. Lasă flapsurile complet, redu viteza de zbor la 110 noduri şi încearcă să menţii avionul în zbor normal. Ajustează dispozitivul de reglare a gazelor ca să-ţi păstrezi altitudinea. Pe urmă am să-ţi dau instrucţiuni cum să-ţi menţii înălţimea şi viteza de zbor cînd vei escamota trenul de aterizare şi flapsurile. Terminat !

— Aţi spus 110, domnule căpitan ? întrebă Janet îngrijorată.

— 110, corect, Janet. Faceţi exact ce vă spun şi n-o să daţi de bucluc. Limpede, George ?

— Spune-i că da. Acum dăm drumul flapsurilor cu totul.

Încă odată fata împinse puternic cu mîna levierul flapsurilor şi viteza de zbor începu să scadă.

Vocea lui Spencer trăda încordare din cauza efortului de voinţă pe care-l făcea ca să se stăpînească.

— În ordine, Janet, transmite-i. Ah, Doamne, manşa asta cîntăreşte o tonă !

— Alo, Vancouver. Flapsurile-s coborîte complet, viteza de zbor 110. Domnul Spencer spune că avionul se mişcă mai greu ca niciodată.

— Te descurci de minune, George. O să facem din tine un pilot de linie de prima mînă. Acum ne vom întoarce din nou la stadiul de la care am plecat şi vom trece din nou prin manevrele indicate cu cîteva modificări privind turaţia, problema amestecului, motoarele auxiliare şi aşa mai departe. În regulă ? Terminat.

— Iar ! gemu Spencer. Nu ştiu dacă mai rezist. În ordine, Janet.

— Perfect Vancouver. Sîntem gata.

— Bine, 714. Acum folosește manevrele în ordine inversă, potrivește flapsurile ca indicatorul să vă arate 15 grade și viteza 120 noduri. Va trebui să mișcați maneta pentru reglarea gazelor, încet înapoi pentru a menține viteza. Dați-i drumul.

Aplecîndu-se, Janet apucă levierul flapsurilor și-l zmuci, dar acesta nici nu se clinti din loc. Se apleacă mai mult și încercă din nou.

— Ce se-ntîmplă ? întrebă Spencer.

— Un fel de blocare. Nu pot să-l clintesc de data asta.

— Nu se poate. Zmucește-l zdravăn.

— Cred că eu sînt de vină. N-am putere să-l mișc.

— Bine, lasă-mă pe mine.

Luă mîna de pe manșă, și împinse levierul înapoi fără nici un efort.

— Ai văzut. Trebuie să ai mîna formată. Uite, acum potrivește levierul la al doilea...

— Atenție ! țipă ea. Viteza !

Viteza scăzuse la 90 și cobora spre 75. Opintindu-se cu toată puterea în podeaua cabinei, care se înclinase deodată formînd un unghi ascuțit față de orizontală, Spencer își dădu imediat seama că era gata să piardă cu totul controlul aparatului, care era pe cale să intre în vrilă. „Nu-ți pierde cumpătul“ își ordonă aprig el sieși, „gîndește-te ! Dacă intră în vrilă s-a terminat cu noi. În ce parte s-a aplecat ? Spre stînga. Încearcă să-ți amintești ce-ai învățat la școala de pilotaj. Manșa înainte și direcția împinsă puternic în partea cealaltă. *Manșa înainte.* Ține-o așa. Cîștigăm viteză. Direcția în partea opusă. Acum ! Urmărește instrumentele de bord. Nu-s bune, n-arată corect ! Simt că ne răsucim ! Nu ! Ai încredere în ele. Trebuie să ai încredere în ele. Fii gata să redresezi. Asta-i ! Hai, Hai, lady, hai !“

— Munții, exclamă Janet, văd pămîntul !

„Ușor îndărăt ! Ușor îndărăt ! Nu prea iute. Menține viteza constantă. Ne redresăm... ne redresăm ! Am reușit ! Am reușit !“

— 105, 110, 115... citi Janet cu voce tare, strangulată de emoție. Am dat de beznă. Cred c-am intrat în ceață.

— Trage roțile sus !

— Munții ! Trebuie...

— Trage roțile sus, ți-am zis !

Ușa cabinei se deschise violent. Se auzeau țipete și voci furioase.

— Ce fac acolo ! țipă o femeie.

— Se întîmplă o nenorocire ! Mă duc să văd ce este !

— Treci înapoi la locul dumitale, se auzi vocea lui Baird.

— Lasă-mă să intru.

În cadrul ușii se arătă silueta unui bărbat care se zgîi să vadă prin obscuritatea din cabină. Își pierdu echilibrul, și fiind mai mai să cadă se apucă de ce-i veni la îndemînă și rămase holbîndu-se, nevenindu-i să-și creadă ochilor, la ceafa lui Spencer și apoi la cei doi oameni întinși pe podea. O clipă gura i se mișcă fără să poată articula un sunet. Apoi se năpusti înapoi spre ușa deschisă și se agăță cu disperare de canaturi cu amîndouă mîinile.

Se dezlănțui într-un țipăt :

— Nu e pilotul nostru ! Vom pieri cu toții. Ne prăbușim !

Capitolul VIII
0420—0435

Înconjurate de un fel de aureolă lînoasă, luminile de neon de la intrarea clădirii de primire a aeroportului Vancouver se reflectau pe asfaltul ud. De obicei netulburată la această oră de dinaintea zorilor, cu excepţia sosirii sau plecării la anumite intervale fixe a autocarului aeroportului, larga întindere de asfalt prezenta acum o scenă cu totul diferită. La intersecţia drumului principal cu varianta care ducea spre aeroport, o maşină a poliţiei bara parţial accesul, iar deasupra ei lampa de prioritate clipea continuu, în semn de avertizare. Maşinile cărora li se permisese trecerea pe Şoseaua Aeroportului erau oprite imediat de către un poliţist şi dirijate spre spaţiile de parcare aflate mai departe de intrarea principală. Unii dintre cei veniţi cu maşinile rămăseseră afară, în aerul umed al nopţii, vorbind cu voce scăzută şi bătînd din picioare ca să se mai încălzească, şi urmăreau sosirea, din răstimp în răstimp, a maşinilor pompierilor şi a ambulanţelor care se opreau pentru cîteva secunde ca să primească ordine şi să pornească spre punctele desemnate. O maşină roşie a salvării ambală motorul şi dispăru urlînd în noapte, iar în tăcerea care se lăsă apoi se auzi clar pînă la o distanţă de mai mulţi iarzi aparatul de radio al unui automobil :

„Doamnelor şi domnilor, transmitem ultimele ştiri de la aeroportul Vancouver. Autorităţile prezente aici subliniază că deşi avionul societăţii Maple Leaf Airline este pilotat spre acest aeroport de un pilot fără experienţă, nu există nici un motiv de alarmă sau panică pentru cetăţenii oraşului. S-au luat toate măsurile de rigoare pentru a avertiza pe cei care locuiesc în zona aeroportului şi în acest moment echipe de ajutor pentru caz de urgenţă,

se îndreaptă spre Sea Island. Rămîneți pe această lungime de undă pentru alte comunicări".

Un Chevrolet stropit de noroi frînă scrîşnind în faţa intrării principale, ţîşni apoi spre locul de parcare, cauciucurile scoţînd un ţipăt de protest pe asfalt şi stopă brusc. Pe partea stîngă a parbrizului era scris cu roşu : PRESA. Din maşină ieşi trîntind uşa un bărbat bine legat, cu părul încărunţit, purta un trenci pe el. Se îndreptă grăbit spre clădirea principală, salută din cap pe poliţistul de la uşă şi intră iute înăuntru. Ferindu-se să nu se izbească de doi interni în halate albe de la spital, se uită să vadă unde era oficiul Agenţiei Maple Leaf Airline şi se îndreptă iute într-acolo. Doi bărbaţi stăteau de vorbă cu un funcţionar în uniformă al companiei aeriene. Bărbatul corpolent îl atinse uşor pe unul dintre ei şi acesta se întoarse, zîmbindu-i scurt la salut.

— Ce se aude Terry, întrebă noul venit.

— Am transmis la redacţie tot ce-am putut afla, domnule Jessup, zise celălalt care era cu mult mai tînăr. Vi-l prezint pe Ralph Jessup, de la *Canadian International News*, îi spuse el funcţionarului de la ghişeu.

— Cine de la dumneavoastră se ocupă cu presa ?

— Domnul Howard urmează să facă o declaraţie în camera presei, zise funcţionarul.

— Haide, zise Jessup.

Îl apucă pe tînăr de braţ şi-l trase după el.

— Vine şi un fotoreporter de la redacţie ? întrebă el.

— Vin o grămadă de la toată presa. Chiar şi de la jurnalul de actualităţi s-ar putea să ajungă la vreme.

— Hm. Să aduci aminte redacţiei să trimită un reporter să se ocupe de eventuala evacuare a caselor de lîngă pod. Acelaşi om ar putea să stea şi în preajma pistei de aterizare. Dacă se urcă pe gardul împrejmuitor, dacă are noroc, s-ar putea să prindă două-trei instantanee cu prăbuşirea avionului... şi să dea fuga cu ele la redacţie să ajungă înaintea celorlalţi. Ce ştii despre individul care pilotează avionul ?

— Un oarecare George Spencer, din Toronto. Asta-i tot ce ştim.

— Bine, redacţia o să ia legătura cu oamenii noştri din Toronto. Acum pune mîna pe o cabină de telefon de aici din hol şi să nu te mişti din ea, fie ce-o fi.

— Da, domnule Jessup, dar...

— Ştiu, ştiu, îi spuse Jessup supărat, dar aşa procedează toţi. Dacă va fi îmbulzeală la telefoanele din camera presei vom avea nevoie de firul acesta suplimentar.

Fluturîndu-şi pulpanele hainei, el îşi croi drum prin mulţime, cu capul în jos, aidoma unui taur furios, ieşi din holul recepţiei, şi o luă spre camera presei. Acolo erau adunaţi numeroşi ziarişti ; trei dintre ei stăteau de vorbă, altul bătea la una din cele şase sau opt maşini de scris care se aflau pe masa mare din mijlocul încăperii şi alţi doi foloseau cabinele telefonice aliniate pe laturile încăperii. Pe podea erau îngrămădite cutii de piele cu aparate de fotografiat.

— Ei bine, făcu sardonic Jessup, de ce v-aţi strîns aici, băieţi ?

— Salut, Jess, îl întîmpină unul dintre ei. Unde este Howard ? L-ai văzut ?

— Vine şi el.

Jessup îşi scoase o ţigară.

— Ei, cine ştie ce se-ntîmplă aici ?

— Abia am sosit, zise Stephens de la *Monitor*. Am dat un telefon la biroul şefului traficului şi m-a făcut cu ou şi cu oţet.

— Băieţi, nu vă mai amărîţi atît cu treaba asta, remarcă Jessup, aprinzîndu-şi o ţigaretă şi scuipînd cîteva fire de tutun. Pentru ediţia de dimineaţă e prea tîrziu, dar avem timp berechet pînă la ediţia de seară, numai dacă nu vreţi să scoateţi o ediţie specială de amiază. Se vede cine munceşte aici, mai adăugă el arătînd spre cei doi ziarişti din cabinele telefonice, unul de la *Canada Press* şi celălalt de la *U.P.A.*

— Las-o baltă, Jess, zise Stephens. Cine-i aude pe băieţii tăi de la telefon ar crede...

— Încetează şi nu mai face pe grozavul, sări Abrahams de la *Post-Telegram.* Mai bine am face gălăgie să nu ne mai ţină ca pe nişte gură-cască aici degeaba. Acum se înfiinţează toţi ceilalţi de n-o să ne mai putem mişca.

Toţi se întoarseră cînd intră în încăpere un bărbat cu aliură tinerească, ţinînd în mînă nişte foi de hîrtie. Era Cliff Howard, om plin de energie şi iniţiativă. Umbla cu părul tăiat scurt, aşa cum îl poartă personalul de bord de obicei, purta ochelari fără ramă şi cravate englezeşti, cu modele în culori deschise, era o figură familiară a aeroportului şi se bucura de popularitate. Nu le zîmbi ziariştilor, deşi majoritatea îi erau prieteni personali.

— Mulţumesc că m-aţi aşteptat, le zise el.

— Era cît pe-aici să renunţăm, replică Stephens.

Cei doi reporteri ai agenţiilor de presă îşi terminară în grabă convorbirile telefonice şi se alăturară celorlalţi.

— Să auzim, Cliff, zise unul din ei.

Howard privi la Jessup.

— Văd c-ai venit direct din pat ca şi mine, Jess, remarcă el făcînd un semn din cap spre pijamaua care se vede de sub haina lui Jessup.

— Da, zise Jessup scurt. Hai Cliff, dă-i drumul.

Howard aruncă o privire la hîrtiile pe care le ţinea în mînă, apoi se uită din nou la cei adunaţi împrejurul lui. Pe frunte îi apărură mici broboane de sudoare.

— Bine, zise el, iată ce pot să vă comunic. Un avion Empress al societăţii Maple Leaf a fost închiriat la Toronto pentru a transporta suporteri pentru partida de fotbal de astăzi. În timpul zborului de la Winnipeg încoace si pilotului şi secundului li s-a făcut rău. Un pasager a preluat comanda aparatului. N-a mai pilotat un astfel de avion. În prezent îi transmitem prin radio instrucţiuni asupra modului de pilotare în aer şi la aterizare. Căpitanul Paul Treleaven, pilot principal la Cross-Canada, se ocupă de această problemă, dar autorităţile aeroportului au socotit cuminte să ia măsuri de precauţie, evacuînd zona periclitată şi aducînd ajutoare din afară pentru cazul unui accident.

Urmă o pauză ;

— Asta-i tot ? mîrîi unul dintre ziarişti.

— Mi se pare că nu mai am prea multe de spus, zise Howard în chip de scuză. Facem tot ce putem şi desigur că am aprecia dacă...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Cliff, cu ce vrei să ne-nchizi gura ? protestă Stephens. Cum se face că ambii piloţi sînt bolnavi ?

Howard ridică din umeri stînjenit.

— Nu ştim precis. Se pare că e vorba de ceva la stomac. Avem doctori care aşteaptă...

— Acum ascultă, îl întrerupse Jessup scurt. Nu mai face pe nevinovatul. Au răsuflat atîtea amănunte despre povestea aceasta c-aş avea cu ce umple un vapor. Tot ce ne-ai spus acum se ştia deja la redacţiile noastre înainte de a veni noi aici. Hai s-o luăm iar de la început. Care este adevărul despre zvonul acela cu intoxicaţia alimentară ?

— Cine este de fapt individul care pilotează aparatul ? interveni şi Abrahams.

Howard răsuflă adînc. Apoi zîmbi şi făcu un gest teatral ca şi cum ar fi trîntit notele de pămînt.

— Hai să vă mai spun ceva, numai de hatîrul vostru. Ştiţi prea bine că nu v-am ascuns niciodată nimic, atunci cînd am putut. Dar dacă v-aş băga ceva neadevărat pe gît, ştiu că aţi sări la mine. E drept, nu-i aşa ? Nu vrem ca lucrurile să fie înflorite. În noaptea aceasta este vorba de o stare de maximă urgenţă. De ce m-aş preface că nu este aşa ? Dar facem tot ce este omeneşte posibil pentru a micşora riscul. Întreaga operaţie arată că se poate avea deplină încredere în capacitatea de organizare a aeroportului. Cinstit vorbind, nu am văzut niciodată...

— Spune mai bine povestea, Howard.

— Bine-nţeles ! Dar vreau să înţelegeţi că ceea ce vă voi spune nu poate să fie considerat drept comunicat oficial, nici din partea aeroportului, nici din partea companiei Maple Leaf. Compania aeriană se străduieşte din răsputeri şi îşi dă toată silinţa să aducă avionul cu bine pe sol şi am venit tocmai să vă informez şi să vă dau o mînă de ajutor, băieţi.

Un telefon ţîrîi strident, dar nimeni nu se duse să răspundă.

— Ei bine, atunci iată cum stau lucrurile, zise Howard. După cîte sînt informat, la bordul aparatului a izbucnit o epidemie care, foarte posibil, se datorează unor alimente alterate. Negreşit luăm...

— Vrei să spui, îl întrerupse cineva, că alimentele aflate la bordul avionului au fost contaminate ?

— Nimeni nu poate da încă un răspuns la întrebarea asta. Eu doar atîta vreau să vă spun şi doresc să reţineţi lucrurile aşa cum vi le spun. Din cauza ceţii, aeronava a fost obligată să decoleze tîrziu de la Toronto, aşa că a sosit tîrziu şi la Winnipeg... atît de tîrziu încît furnizorii de alimente obişnuiţi nu l-au putut aproviziona. În această situaţie hrana a fost obţinută din altă sursă. O parte din hrană a constat din peşte şi o parte din acest peşte, domnilor, probabil, repet, probabil să fi fost alterat. Cercetările de rigoare sînt întreprinse de autorităţile sanitare la Winnipeg.

— Cine-i tipul care a preluat comanda? interveni din nou Abrahams.

— Vă rog să înţelegeţi, continuă Howard. Societatea de navigaţie aeriană Maple Leaf respectă cele mai stricte norme de igienă. Un accident nenorocit ca acesta nu se poate întîmpla decît o dată la un milion de cazuri şi totuşi în ciuda celor mai severe...

— Tipul care pilotează! Cine-i?

— Numai cîte unul, pe rînd, zise Howard, ca şi cum ar fi încercat să scape de asaltul puzderiei de întrebări. Echipajul aeronavei este unul dintre cele mai experimentate pe care le are Maple Leaf... şi, după cum vă daţi seama, aceasta spune mult. Căpitanul Lee Dunning, secundul Peter Levinson şi stewardesa Janet Benson... am aici o mulţime de amănunte...

— Scuteşte-ne de ele, le vom lua mai tîrziu.

Încă doi ziarişti intrară grăbiţi în cameră şi se vîrîră în grup.

— Spune-ne mai bine cum e cu povestea pasagerului care pilotează zbîrnîitoarea!

— După informaţiile pe care le am, mai întîi copilotului şi apoi căpitanului li s-a făcut rău. Din fericire la bord exista un pasager care mai pilotase şi care a preluat conducerea aeronavei cu un calm remarcabil. Se numeşte George Spencer, e din Winnipeg, şi presupun că s-a urcat în avion acolo.

— Cînd spuneai că a mai pilotat, insistă Abrahams, voiai să spui că e vorba de un fost pilot de linie aeriană?

— Nu, n-am vrut să spun asta, admise Howard. Cred că a zburat destul de mult în timpul războiului pe aparate mai mici...

— În timpul războiului ? Păi asta s-a întîmplat cu ani în urmă.

— Ce fel de aparate mai mici ? întrebă Jessup.

— Spitfire, Mustang, o gamă destul de largă de...

— Ia stai puţin. Alea erau avioane de vînătoare. Individul e pilot de vînătoare din vremea războiului ?

— Zborul este zbor la urma urmei, insistă Howard încurcat. În plus îl dirijează prin radio căpitanul Paul Treleaven, pilotul principal al societăţii Cross Canada, care-i va da instrucţiuni cum să aterizeze.

— Ei, fir-ar să fie, exclamă Jessup aproape nevenindu-i să creadă. Dar Empress este un aparat cu patru motoare. Cîţi cai putere are ?

— Păi, cam în jur de 8 000.

— Şi vrei să ne convingi că un fost pilot de război obişnuit să piloteze avioane de vînătoare cu un singur motor va putea să conducă, după atîta amar de ani, un avion de linie cu mai multe motoare ?

Se produse zarvă cînd după aceste cuvinte, doi sau trei ziarişti se repeziră spre cabinele telefonice.

— Există un oarecare risc, admise atunci Howard şi acesta a fost motivul pentru care s-au luat măsuri de evacuare a celor din vecinătatea aerodromului. Situaţia este destul de albastră, recunosc, dar nu este nici o pricină ca...

— Un oarecare risc ! repetă ca un ecou Jessup. Am pilotat şi eu niţeluş... Pot să-mi închipui prin ce trece individul acela. Dă-ne mai multe informaţii despre el.

Howard îşi întinse deznădăjduit mîinile în lături :

— Nu mai ştiu nimic în plus despre el în afară de ce v-am spus.

— Cum, exclamă Stephens. Numai atît ştii despre individul care încearcă să facă să aterizeze un aparat plin de oameni ? Cîţi zici că sînt la bord ?

— Cincizeci şi nouă, cred, inclusiv echipajul. Am o copie a listei pasagerilor pentru voi, dacă vreţi...

— Cliff, i se adresă cu severitate Jessup, dacă ne ascunzi ceva despre afacerea asta...

— Ţi-am spus, Jess, că doar atît ştiu despre el. Am vrea să ştim mai multe, dar nu ştim. Se pare însă că se descurcă bine, după cum arată ultima comunicare.

— Cît mai avem pînă la catastrofa de la aterizare? întrebă grăbit Abrahams.

Howard se răsuci bătăios spre el.

— Nu cobi, îi ripostă el. După orarul stabilit trebuie să aterizeze într-o oră sau chiar mai puţin.

— Menţineţi cu el legătura prin radio ?

— Nu sînt sigur, dar cred că pilotul Treleaven intenţionează să-i dirijeze aterizarea prin radio. Totul este pus la punct. Pistele de zbor au fost evacuate. Departamentul pompierilor trimite întăriri suplimentare pentru orice eventualitate.

— Să presupunem că face o aterizare prea lungă şi nimereşte în apă ?

— E greu de crezut, dar poliţia a pus în stare de alarmă toate ambarcaţiunile disponibile ca să stea prin apropiere. N-am mai văzut niciodată măsuri de precauţie atît de complete.

— Straşnică istorie ! strigă Abrahams şi se năpusti în cea mai apropiată cabină telefonică lăsînd uşa deschisă, în timp ce forma numărul, ca să poată asculta mai departe.

— Cliff, zise apoi Jessup, pe un ton care arăta simpatie faţă de cel însărcinat să se descurce cu presa. Pentru cît timp le ajunge combustibilul ?

— Nu ştiu, dar suficient fiindcă s-a luat un coeficient de siguranţă, răspunse Howard desfăcîndu-şi cravata.

Dar vocea lui trăda că nu era prea convins de ceea ce spunea.

Jessup îl privi încordat timp de cîteva secunde. Apoi prin minte îi trecu un gînd :

— Stai o clipă, strigă el. Dacă e vorba de o intoxicaţie cu alimente alterate la bord probabil că nu numai piloţilor le e rău. Aşa-i ?

— Am nevoie de toate ajutoarele pe care mi le puteţi trimite, spunea Abrahams prin telefon. Vă transmit de îndată ce aflu. Cînd aveţi material suficient ca să închideţi prima parte, eu zic că mai departe să mergeţi pe două mize : una cu prăbuşirea avionului, alta cu miraculoasa aterizare şi apoi aşteptaţi. Este în ordine ? Dă-mi-l

pe Bert. Bert ești gata ? Începe. În zorii acestei zile aeroportul Vancouver a fost martorul celui mai groaznic...

— Uite Jess, se repezi Howard implorîndu-l, te joci cu dinamita. Poți spune ce vrei, dar pentru numele lui Dumnezeu, fii drept cu bieții oameni care se chinuie la etaj. Lucrează ca niște turbați. Tot ce s-a putut face pentru cei din avion s-a făcut.

— Doar ne cunoști pe toți de-aici, Cliff. Nu-ți tragem noi ție clapa. Dar care este starea sănătății pasagerilor ?

— Cîțiva dintre ei sînt bolnavi, dar există un doctor la bord care face tot ce poate, în condițiile de-acolo. Le putem acorda asistență și prin radio dacă ne cer. Stewardesa n-are nimic și-l ajută pe Spencer, primind și transmițînd mesajele. Știți acum esențialul.

— Intoxicația cu alimente alterate e o treabă afurisit de serioasă, insistă Jessup fără să-i lase răgaz. Factorul timp e totul.

— Așa-i.

— Dacă nenorociții aceia nu aterizează destul de repede, s-ar putea să... moară. Așa-i ?

— Așa-i, încuviință printre dinți Howard.

— Dar... dar asta-i o afacere de răsunet mondial. Care este situația acolo sus în momentul de față ?

— Ei bine, acum zece, cincisprezece minute...

— Ce ne spui nu face doi bani ! tună Jessup. Cîteva minute pot schimba întreaga situație într-o treabă ca asta. Află care-i situația acum ! Cliff. Cine-i șeful traficului de serviciu în noaptea asta ? Sună-l... sau o fac eu dacă vrei.

— Nu, deocamdată nu, Jess, te rog. Îți spun că sînt...

Jessup îl apucă de umăr pe omul însărcinat cu informarea presei și-i zise :

— Ai fost ziarist, Cliff. Oricum s-ar sfîrși, aceasta-i cea mai grozavă aventură aeriană de mulți ani încoace. Și tu știi prea bine. Într-o oră o să ai o grămadă de lume pe capul tău... acest loc va geme de reporteri, de trimiși ai jurnalelor de actualități, de televiziune, și de toți ceilalți. Trebuie să ne ajuți acum, doar dacă nu vrei să ne vezi bîntuind peste tot prin aeroport. Dă-ne situația exactă și te lăsăm să-ți tragi sufletul cîteva minute, cît timp ne transmitem materialele.

— Bine, bine. Lăsați-mă să suflu !

Howard ridică receptorul unui telefon interior de pe masă.

— Aici Howard. Controlul traficului vă rog.

Făcu o mutră nenorocită și se uită la Jessup.

— Am să fiu răstignit pentru tine !

Apoi strigă în pîlnia aparatului :

— Alo, centrul de control ? E acolo Burdick ? Dă-mi-l la telefon te rog, e urgent ! Alo, Harry ? Aici Cliff. M-a încolțit presa, Harry, nu mai pot să le țin piept gazetarilor. Doresc să știe întreaga situație, așa cum este ea acum. Sînt în criză de timp !

— Negreșit ! pufni Burdick plin de sarcasm în camera de control. Vom aranja în așa fel ca avionul să se prăbușească la vreme ca să fie mulțumiți. Facem orice pentru presă !

— Ușurel Harry, nu te enerva ! Oamenii aceștia nu-și fac decît datoria.

Burdick luă receptorul de la ureche și-i spuse șefului traficului, care stătea în picioare, alături de Treleaven în fața stației radio :

— Domnule Grimsell. Cliff Howard e cam înghesuit de presă ! Dar nu vreau să plec de aici. Crezi că Stan ar putea să facă o pauză de cîteva minute ca să stea de vorbă cu presa ?

— Da, răspunse șeful traficului.

Privi la ajutorul său.

— Ce zici ? Ar fi mai bine să-i ținem în mînă pe băieții ăia. Te poți descurca iute cu ei.

— Da, domnule. Așa am să fac.

— Nu cîștigăm nimic dacă ascundem cum stau lucrurile, îl sfătui Burdick. Spune-le toată tărășenia... dar pînă la un punct și fără să pomenești nimic despre treaba asta, spuse el făcînd un semn spre instalația radio.

— Am priceput. Lăsați-mă numai pe mine.

Apoi ajutorul părăsi încăperea.

— Ajutorul șefului traficului vine la voi, Cliff, îi telefonă Burdick și puse receporul în furcă.

Își aplecă trupul masiv spre cei doi care se aflau lîngă stația radio și începu să-și șteargă fața cu o batistă boțită.

— Ați mai prins ceva ? întrebă el cu o voce lipsită de expresie.
Treleaven scutură din cap. Nu se întoarse. Fața îi era lividă din cauza oboselii.
— Nu, răspunse el posomorît. I-am pierdut !
Șeful traficului ciocăni ca să atragă atenția operatorului telefonic.
— Cere urgent Calgary și Seattle, cu prioritate. Află dacă mai păstrează legătura cu 714.
— 714, 714, postul de control Vancouver către 714. Intră în transmisie 714, chema necontenit operatorul radio în microfon.
Treleaven se rezemă de pupitrul radio. Pipa din mînă i se stinsese.
— Ei bine, zise el obosit, s-ar putea ca ăsta să fie sfîrșitul transmisiei.
— 714, 714. Mă auzi ? Confirmă recepția !
— Nu mai rezist, zise Burdick. Johnnie, se adresă el unuia dintre funcționari, du-te și mai adu niște cafea, pentru numele lui Dumnezeu. Neagră și tare.
— Stați ! exclamă brusc operatorul radio.
— Ai prins ceva ? întrebă nerăbdător șeful traficului.
— Nu știu... Așa am crezut o clipă...
Aplecîndu-se mult asupra instalației radio, operatorul modifică cu cea mai mare finețe frecvența aparatului.
— Alo 714, 714, aici Vancouver.
El le spuse peste umăr :
— Parcă aud *ceva*... s-ar putea să fie ei. Nu sînt sigur. Dacă da, înseamnă că sînt în afara frecvenței pe care am folosit-o pînă acum.
— Trebuie să încercăm, zise Treleaven. Spune-le să schimbe frecvența.
— Zborul 714, chemă operatorul. Aici Vancouver, aici Vancouver. Schimbați frecvența la 128,3. M-ați auzit ? Frecvența 128,3.
Treleaven se întoarse către șeful traficului :
— Mai bine cere Forțelor Aeriene să le verifice din nou poziția prin radar, propuse el. Ar fi trebuit să intre în raza radarului nostru.

— 714, 714... Schimbă frecvenţa la 128,3 şi intră în emisie, se auzea mereu vocea operatorului radio.

Burdick se aşeză greoi pe un colţ al mesei din mijlocul camerei. Mîna lui lăsase o dîră umedă pe lemnul mobilei.

— Nu se poate întîmpla una ca asta... Nu se poate ! protestă el cu voce răguşită, adresîndu-se tuturor. Dacă îi pierdem acum s-a terminat cu ei ! Nu scapă niciunul !

Capitolul IX

0435—0505

Aidoma unui om în timpul coşmarului, stăpînit de furia disperării, cu dinţii încleştaţi şi faţa brăzdată de sudoare, Spencer se lupta să redobîndească controlul asupra aparatului, cu o mînă pe maneta pentru reglarea gazelor şi cu alta ţinînd strîns volanul manşei. Dar în mintea lui se lupta cu senzaţia puternică de irealitate şi simţea cum ardea de o mînie amestecată cu silă faţă de propria lui persoană. Nici nu-şi dădea seama cînd, pentru că totul se petrecuse groaznic de repede, pierduse nu numai din altitudine, dar în mod practic şi aproape toată viteza necesară. Creierul lui refuza să se mai întoarcă la evenimentele din ultimile două minute. Se întîmplase ceva care-i abătuse atenţia ! Doar atît îşi mai aducea aminte. Era o scuză ? Nu putea să fi pierdut atîta din înălţime în numai cîteva secunde. Probabil că avionul coborîse continuu încă dinainte. Şi totuşi era sigur că nu cu multă vreme înainte se uitase la indicatorul de urcare şi coborîre... Ori poate că nu asta era menirea acelui cadran ? ! Poate amestecul de gaze...

Simţi o nevoie imperioasă, aproape de nestăpînit să urle. Să urle ca un ţînc. Să lase baltă totul şi să fugă, să nu mai vadă manşa, indicatoarele care oscilau parcă ironic şi mulţimea de aparate de măsurat, care şi ele îl priveau batjocoritor. Să fugă înapoi în compartimentul pasagerilor, unde era mai cald, o lumină plăcută şi să strige din răsputeri : „N-am fost în stare să pilotez. V-am spus că nu-s în stare şi n-aţi vrut să mă ascultaţi. Nimănui n-ar trebui să i se ceară asta !“

— Cîştigăm înălţime, ajunse pînă la el vocea fetei incredibil de liniştită.

Își aminti de ea brusc și în acel moment țipătul din mintea lui se transformă în țipetele unei femei din compartimentul pasagerilor, țipete smintite, sălbatice.

Auzi un bărbat strigînd :

— Nu conduce pilotul nostru, vă spun eu ! Nici ajutorul lui ! Zac amîndoi pe jos. Sîntem pierduți !

— Taci din gură și stai jos, îl somă răspicat Baird.

— Nu puteți să-mi ordonați mie...

— Am zis îndărăt ! Stai jos !

— În ordine, domnule doctor, se auzi tonul adenoidal al Zurbagiului, omul din Lancashire, lăsați-l pe seama mea. Ascultă, mă...

Spencer închise ochii o clipă făcînd un efort ca să oprească dansul cadranelor iluminate. Își dădea seama cu amărăciune că nu mai avea rezistența de altădată. Alergase o viață întreagă de colo colo, mereu cu treabă mereu în grabă și-și spusese că n-ar fi putut rezista la ritmul acesta dacă n-ar fi fost zdravăn și în formă. Dar cînd a dat prima dată de greu cu adevărat, prima dată cînd i-au fost puse la încercare toate resursele fizice tocmai atunci s-a muiat ca o cîrpă. E cea mai groaznică încercare : să simți că trupul tău nu mai rezistă nici un pas mai departe, ca o rablă veche de mașină, care nu ține mai departe și e gata s-o ia la vale de-a-ndăratelea în josul dealului.

— Iartă-mă, zise Janet.

Continuînd să apese manșa, el îi aruncă o privire total nedumerită.

— Ce ? întrebă el prostește.

Fata se răsuci pe scaun întorcîndu-se către el. Sub lumina verzuie care iradia de la tabloul cu aparatele de bord, fața ei palidă apărea aproape fantomatică.

— Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul în așa hal, zise ea simplu. Știu că și așa ți-e destul de greu. Dar... nu m-am putut stăpîni.

— Habar n-am despre ce vorbești îi răspunse el brutal.

Nu știa ce să mai spună. O auzea pe pasageră, plîngînd în hohote. I se făcu rușine.

— Mă chinui să fac hodoroaga să urce cît mai repede, adăugă el. Dar nu mai îndrăznesc să încerc decît o ascensiune lină ca nu cumva s-o luăm iar razna.

Din uşă se auzi vocea lui Baird dominînd bubuitul tot mai puternic al motoarelor.

— Ce naiba faceţi ? Mai sînteţi întregi ?

Spencer răspunse :

— Iertare, domnule doctor. N-am putut să-l mai strunesc. Cred că acum totu-i în ordine.

— Încearcă să mergi cît mai lin, îl rugă Baird. Nu uita că avem bolnavi, bolnavi grav.

— A fost vina mea, zise Janet.

Îl văzu pe Baird clătinîndu-se din cauza epuizării şi ţinîndu-se de canatul uşii ca să nu cadă.

— Nu, nu protestă Spencer. Dacă n-ar fi fost ea ne-am fi făcut praf. Pur şi simplu nu sînt în stare să pilotez sărăcia asta. Aici e buba...

— Prostii, i-o reteză scurt Baird.

Auziră pe unul strigînd :

— Daţi drumul la radio !

Apoi vocea doctorului se ridică puternică pentru a se adresa pasagerilor :

— Ascultaţi-mă cu toţii. Panica e cea mai molipsitoare dintre toate bolile şi cea mai funestă !

Apoi uşa cabinei se trînti şi nu mai auziră nimic.

— Bună idee zise Janet calmă. Ar trebui să luăm legătura cu căpitanul Treleaven.

— Da, încuviinţă Spencer. Spune-i ce s-a întîmplat şi că luăm din nou înălţime.

Janet apăsă pe butonul microfonului de emisie şi chemă Vancouverul. Pentru prima dată răspunsul nu veni imediat. Chemă din nou. Nimic. Nici un răspuns.

Spencer simţi junghiul cunoscut al spaimei. Făcu un efort să se stăpînească :

— Ce s-a-ntîmplat ? întrebă el. Eşti sigură că eşti pe emisie ?

— Da, aşa cred.

— Suflă în microfon. Dacă funcţionează ai să auzi.

Făcu întocmai.

— Da, aud foarte bine. Alo Vancouver. Alo Vancouver. Aici 714. Ne auzi ? Terminat.

Tăcere.

— Alo Vancouver. Aici 714. Te rog răspunde. Terminat.

Aceeași tăcere.

— Lasă-mă pe mine, zise Spencer.

Luă mîna dreaptă de pe maneta de gaze și apăsă pe butonul de emisie al microfonului său :

— Alo, Vancouver. Aici Spencer, 714. Stare de urgență, stare de urgență. Intră te rog în emisie.

Tăcerea părea materială și de nepătruns ca un zid, parcă ar fi rămas singuri pe lume.

— Să-mi arunc o privire pe cadranul de emisie, zise Spencer. Sînt sigur că transmisia e bună.

Încercă din nou fără nici un rezultat.

— Chemăm toate stațiile radio. Mayday, mayday, mayday. Aici este 714 în mare dificultate. Intrați în emisie oricine ați fi. Terminat.

Se lăsă tăcere. Eterul părea complet mort.

— Acum m-am lămurit, zise el. Am ieșit de pe frecvență.

— Cum să se fi întîmplat una ca asta ?

— Nu mă întreba pe mine. *Orice* se poate întîmpla, în starea în care ne aflăm acum. Trebuie să mergi de la un capăt la altul al benzii de frecvență, Janet.

— Nu-i riscant să schimbăm frecvența ?

— Bănuiala mea-i că a fost schimbată. Eu atîta știu că fără radio mai bine îndrept avionul cu botul în jos chiar acum, să termin cu toată povestea. Nu știu unde sîntem, și chiar dacă aș ști, cu siguranță că n-aș putea ajunge cu avionul întreg, pe pămînt.

Janet se săltă cu fereală de pe scaun, tîrînd firul de la cască după ea și ajunse la stația radio. Învîrti butonul selector încet. Urmă o succesiune de pocnituri și șuierături.

— Am ajuns la capătul benzii, îi zise ea.

— Ia-o de la început și nu te da bătută, îi răspunse Spencer. Trebuie să găsim ceva. Dacă va fi nevoie vom chema apoi pe rînd pe fiecare canal.

Deodată se auzi o voce, îndepărtată.

— Stai, asta-i !

Janet învîrti butonul îndărăt grăbită.

— Dă-l mai tare !

— ... la 128,3 spunea o voce cu o claritate uimitoare. Centru de control Vancouver către zborul 714. Schimbaţi frecvenţa la 128,3. Confirmaţi recepţia, vă rog. Terminat.

— Acolo, îi zise Spencer fetei. E pe frecvenţa aceea! Avem o stea norocoasă. Să-i mulţumim. Confirmă repede că am auzit.

Janet se întoarse repede la locul ei şi chemă îndată :

— Alo Vancouver, aici 714. Te aud tare şi clar. Terminat.

Fără să mai facă nici un fel de pauză, Vancouverul reveni, vocea dispecerului răsunînd plină de nerăbdare şi uşurare.

— 714. Aici Vancouver. V-am pierdut. Ce s-a întîmplat ? Răspunde ! Terminat !

— Vancouver, bucuroşi că vă auzim ! zise Janet, ţinîndu-se cu mîinile de tîmple. Am avut necazuri ! Am pierdut controlul avionului din cauza lipsei de viteză şi legătura radio s-a întrerupt. Dar totul este acum în ordine... în afară de pasageri cărora şocul nu le-a priit prea bine. Ne ridicăm din nou. Terminat.

Se auzi din nou vocea lui Treleaven pe acelaşi ton stăpîn pe sine, care insufla încredere, doar o idee schimbat, parcă plin de recunoştinţă :

— Alo, Janet. Mă bucur că ţi-ai dat seama că nu eşti pe frecvenţă. George, te-am avertizat de pericolul care te pîndeste dacă pierzi viteza. Trebuie să fii tot timpul atent la viteză. Dar mai e un lucru pe care vreau să ţi-l spun : ai pierdut controlul, dar apoi ai redresat avionul şi aceasta arată limpede că nu ţi-ai pierdut reflexele de pilot.

— Ai auzit ? o întrebă Spencer pe Janet, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

Îşi zîmbiră timid unul altuia, dar nu reuşiră să schiţeze decît un zîmbet nervos, sterpezit.

Treleaven continuă :

— Probabil că te-ai şi speriat puţin, aşa că să ne relaxăm cîteva minute. În timp ce mai cîştigi înălţime, aş vrea să-mi citeşti cîteva valori de pe indicatoarele de bord. Vom începe cu rezervorul cu carburanţi...

În timp ce căpitanul îi spunea lui Spencer de care informaţii avea nevoie, uşa care dădea spre încăperea pasagerilor se deschise şi Baird se uită din nou înăuntru,

voind să le spună ceva celor doi. Observînd cît erau de concentrați la panoul cu aparate de bord, se opri. Apoi intră, închise ușa în urma lui și îngenunchie alături de trupurile pilotului și secundului, folosind oftalmoscopul ca un fascicol luminos pentru a le examina fețele. Dun se rostogolise, dezvelindu-se, zăcea cu genunchii trași spre gură și gemea încetișor. Pete părea să fi leșinat.

Doctorul așeză din nou păturile pe ei, înfășurîndu-i strîns. Le șterse apoi fețele cu un prosop umed pe care și-l îndesă apoi în buzunar și rămase ghemuit, gîndindu-se intens cîteva secunde. Se ridică, sprijinindu-se de tavanul înclinat al cabinei. Janet repeta cifrele la microfon. Fără să sufle nici un cuvînt doctorul ieși, trăgînd cu grijă ușa după el.

Cabina pasagerilor seamănă mai mult cu interiorul unei ambulanțe imense decît cu al unui avion. Din loc în loc, pe scaunele rabatabile, complet lăsate, pasageri bolnavi zăceau întinși și înfășurați în pături. Cîțiva stăteau nemișcați și abia dacă mai suflau. Alții se zvîrcoleau cuprinși de dureri în timp ce prietenii sau rudele stăteau îngrijorați la căpătîile lor sau le puneau, din cînd în cînd, cîrpe umede pe frunte.

Aplecat înainte, pentru a da mai multă greutate vorbelor sale, Zurbagiul se adresa celui pe care tocmai îl silise să se așeze pe scaun :

— Înțelegi ? Nu te condamn. Uneori mai răbufnește omu'. Dar nu face să răcnești în fața celorlalți care-s mai slabi de înger, în special în fața doamnelor. Apoi ascultă-mă. Bătrînul nostru doctor e o forță, nu glumă, și la fel sînt și cei doi din față care conduc avionul. Orice-ar fi, înțelegi, trebuie să avem încredere în ei, dacă vrem să mai ajungem jos teferi.

Îmblînzit pentru moment, pasagerul care era de două ori cît Zurbagiul, se uita ca împietrit la propria lui imagine oglindită de geamul hubloului de lîngă el. Englezul cel mărunțel și vioi veni apoi la doctor, care îl bătu pe umăr drept mulțumire.

— Ești un vrăjitor ! îi spuse Baird.

— Sunt mai înspăimîntat decît el, îl asigură Zurbagiul aprins, ăsta-i adevărul. De nu erați cu noi eram la mare ananghie...

Ridică din umeri într-un chip elocvent.

— Ce ziceți de toată povestea asta ?

— Nu știu, îi replică Baird.

Avea fața trasă și îngrijorată.

— Cei din cabina piloților au avut niște necazuri. Și nu-i deloc de mirare. Cred că Spencer trăiește într-o tensiune teribilă. Poartă pe umeri o răspundere mult mai mare decît oricare dintre noi.

— Cît timp mai avem pînă ajungem ?

— Habar n-am. Am pierdut cu totul noțiunea timpului. Dar dacă sîntem pe drumul cel bun, nu mai avem mult. Mi se pare că-s zile întregi !

Apoi Zurbagiul îl întrebă căutînd să pară cît se poate de liniștit :

— Ce credeți de fapt, domnule doctor ? Avem vreo șansă de scăpare ?

Doctorul se enervă cînd auzi întrebarea și-i răspunse cu o voce care trăda iritare și oboseală :

— De ce mă întrebi pe mine ? Totdeauna există o șansă de salvare. Dar una-i să menții un avion în aer și alta-i să-l faci să aterizeze fără să-l prefaci într-un milion de țăndări. Pentru mine-i limpede. Oricum se va termina, în curînd pentru unii dintre cei care se află aici aproape că nu va mai avea nici o importanță.

Se aplecă spre doamna Childer, căutîndu-i pe sub pătură încheietura mîinii pentru a-i lua pulsul și observă fața ei imobilă, suptă, pielea uscată și respirația superficială. Soțul ei îl întrebă cu o voce răgușită :

— Domnule doctor, mai puteam face ceva pentru ea ?

Baird privi ochii închiși și înfundați în orbite ai femeii și-i răspunse încet :

— Domnule Childer, aveți dreptul să știți adevărul. Sînteți un om care judecă... Am să vă spun sincer. Ne grăbim cît putem de mult, dar în tot cazul situația este destul de gravă pentru soția dumneavoastră.

Childer mișcă din buze fără să poată scoate nici un sunet.

— Ar fi bine să înțelegeți asta, continuă Baird cu duritate. Pînă acum am făcut tot ce-am putut pentru ea și voi continua să fac totul, dar este extrem de puțin. Mai de-

vreme, utilizînd morfina, aș fi putut să-i ușurez durerile. Acum, dacă acest lucru vă mîigîie în vreun fel, natura s-a îngrijit de aceasta în locul nostru.

Childer își recăpătă glasul.

— Nu spuneți una ca asta, protestă el. Orice s-ar întîmpla vă sînt recunoscător, domnule doctor.

— Negreșit că sînteți, interveni cu vioiciune Zurbagiul. Toți vă sîntem recunoscători. Nimeni n-ar fi putut face mai mult, domnule doctor. Am avut mare noroc că ați fost cu noi.

Baird zîmbi palid, în timp ce își ținea mîna pe fruntea femeii. Apoi răspunse :

— Cuvintele amabile nu schimbă situația. Sînteți un om curajos, domnule Childer, și aveți toată stima mea. Dar nu vă înșelați singur.

„Momentul adevărului", gîndi el, cu amărăciune, deci așa arată. Am știut că va veni în noaptea asta și am știut, în adîncul meu, care va fi răspunsul. Acesta este gustul amar al adevărului. Acum nu mai e vorba de nici un eroism romantic. Nici de propria imagine fardată așa cum ți-o imaginezi tu că este sau cum ți-ar place să și-o închipuie ceilalți. Acesta-i adevărul, adevărat. Într-un ceas vom fi probabil morți cu toții. Eu cel puțin voi muri fără să mă mint, știind exact cine sînt. Un ratat scîrbos și un nemernic. Cînd a fost nevoie, nu a fost la înălțime. Iată un necrolog perfect pentru mine.

— Vă promit, continuă Childer emoționat, că dacă scăpăm teferi, voi spune la toată lumea cît de mult vă datorăm dumneavoastră.

Baird își adună gîndurile :

— Ah ! mormăi el. Ce n-aș da să am la bord cîteva fiole.

Se ridică.

— Continuați ca mai înainte, domnule Childer. Aveți grijă să-i fie cald. Să aibă mereu buzele umede. Dacă ați putea-o face să bea puțină apă, din cînd în cînd, cu atît mai bine. Amintiți-vă că a pierdut o cantitate foarte însemnată de lichide.

Exact în același moment în camera de control de la Vancouver, Harry Burdick își compensa și el pierderea unor lichide cu o altă ceașcă de cafea.

Pe lîngă microfonul pe care îl avea în mînă, Treleaven îşi pusese acum şi o cască pe cap şi vorbea :

— Alo radarul. Aţi prins pînă acum ceva ?

Din cealaltă parte a clădirii operatorul principal radar, aşezat împreună cu un asistent în faţa unei instalaţii radar de măsurare a azimutului, cu antenă rotativă cu rază de mare acţiune, îi răspundea pe un ton calm, firesc.

— Încă nimic.

— Nu pot să înţeleg ce se întîmplă, îi zise Treleaven şefului traficului. Ar fi trebuit să intre pînă acum în raza radarului.

Burdick răspunse în locul acestuia :

— Nu uita că au pierdut din viteză în ultima manevră de acomodare cu comenzile avionului.

— Da, asta-i, se învoi Treleaven.

Se adresa din nou prin casca lui de transmisie.

— Alo, radarul. Să-mi aduceţi la cunoştinţă de îndată ce prindeţi ceva.

Apoi către şeful traficului :

— Nu îndrăznesc să-l fac să zboare prin nori fără să-i ştiu poziţia. Cere Forţelor Aeriene o nouă verificare a poziţiei, domnule Grimsell ?

Făcu apoi un semn cu capul către operator :

— Dă-mi legătura cu cei din văzduh. Alo, 714. Acum ascultă-mă cu cea mai mare atenţie, George. Vom face din nou acelaşi exerciţiu, dar mai înainte de a începe aş dori să-ţi explic cîteva lucruri pe care poate le-ai uitat sau care se aplică numai la avioane mari. Mă urmăreşti ? Terminat.

Janet îi răspunse :

— Spuneţi, Vancouver. Vă ascultăm cu atenţie. Terminat.

— Foarte bine, 714. Acum, înainte de a putea să aterizaţi trebuiesc îndeplinite anumite verificări şi corectări. Sînt în plus, pe lîngă exerciţiul de aterizare pe care tocmai l-ai făcut. Îţi spun mai tîrziu cînd şi cum să le faci. Acum aş vrea numai să le trec în revistă ca să te pregătesc. Mai întîi pompa de presiune hidraulică trebuie să fie deschisă. Apoi presiunea frînei trebuie să arate între 900 şi 1000 de livre pe inciul pătrat. Poate îţi mai aminteşti, George, de aceste lucruri de la avioanele de vînătoare, dar

o reîmprospătare a cunoștințelor n-o să-ți strice. Apoi, după ce vor fi coborîte roțile vei pune în acțiune pompele de presiune pentru combustibil, verificînd dacă alimentarea este suficientă. În cele din urmă amestecul trebuie să fie corespunzător și suficient, iar turația potrivită. Ții minte toate astea ? Le vom lua rînd pe rînd cînd vei ajunge la ele așa ca Janet să poată regla butoanele. Acum am să-ți spun unde se află fiecare dintre ele. Începem...

Janet și Spencer identificară fiecare buton după instrucțiunile pe care le primeau de pe pămînt.

Apoi Spencer zise :

— Janet, transmite-i că le-am reperat.

— Alo, Vancouver. În privința asta totu-i în regulă.

— Bine, 714. Janet mai ai vreo nelămurire cu privire la poziția vreunuia din aceste butoane ? Ești absolut sigură ? Terminat.

— Da Vancouver. Le-am găsit. Terminat.

— 714. Verificați din nou dacă vă aflați în zbor orizontal. Înțeles ? Terminat.

— Alo Vancouver. Da, am înțeles. Zburăm orizontal și sîntem deasupra norilor.

— Bine 714. Acum, George, fii atent. Lasă din nou flapsurile cu 15 grade, viteza 140 și facem din nou un exercițiu de coborîre a roților. De data asta să ai grijă la viteza avionului. Dacă ești gata să începem...

Mohorît Spencer începu manevrele, executînd fiecare indicație într-o completă concentrare, în timp ce Janet citea cu voce tare valorile vitezei de zbor și manevra flapsurile și levierele trenului de aterizare. Încă o dată simțiră acea zdruncinătură violentă în timp ce viteza lor se reducea brusc. Primele fîșii sfioase de lumină ale zorilor colorau ușor răsăritul.

În camera de control, Treleaven profită de ocazie ca să dea pe gît niște cafea rece. Acceptă o țigară de la Burdick și dădu fumul afară suflînd cu putere. Era neras și arăta obosit.

— Cum apreciezi situația acum ? se interesă directorul sucursalei companiei aeriene.

— Nu ne putem aștepta să fie mai bună, dar timpul se scurge periculos de repede. Ar fi trebuit să execute numai acest exercițiu cu flapsurile și roțile de cel puțin o duzină

de ori. Dacă avem noroc vom reuşi să facem în jur de trei exerciţii pînă cînd va ajunge deasupra noastră... bineînţeles dacă ţine drumul încoace.

— Ai de gînd să faci şi exerciţii de venire la pistă ? întrebă şeful traficului.

— Trebuie. Fără două sau trei, cel puţin, nu-i acord nici cea mai mică şansă de reuşită, mai ales cu experienţa de zbor pe care o are. Voi vedea cum evoluează. Altminteri...

Treleaven se codi să mai continue.

Burdick aruncă ţigara pe podea şi o strivi cu piciorul.

— Altminteri ce ? întrebă el repede.

Treleaven se uită pe rînd la toţi din jur.

— Ei bine, să privim cu curaj realitatea în faţă, zise el. Cel de la manşă e înspăimîntat de moarte şi pe bună dreptate. Dacă-l lasă nervii, am mai avea o singură şansă : să-l facem să amerizeze în ocean.

— Dar... izbitura ! exclamă Burdick. Bolnavii... şi aparatul ! Sînt pierduţi.

— E un risc calculat, răspunse Treleaven glacial, uitîndu-se drept în ochii rotofeiului director. Dacă amicul nostru o va lua razna peste tot cîmpul de zbor, avionul va fi oricum o epavă !

— Nu asta a vrut să spună Harry, interveni iute şeful traficului.

— La naiba, sigur că nu ! zise stînjenit Burdick.

— Ba există şi o primejdie în plus, continuă Treleaven. Dacă se prăbuşeşte aici, mai mult ca sigur că va lua foc şi mare noroc de vom salva pe cineva. Ar mai putea chiar să distrugă şi vreuna din instalaţiile de la sol. În timp ce dacă îl facem să amerizeze, aparatul se va avaria, neîndoios, dar mai avem o şansă de a salva o parte din pasageri chiar dacă nu pe cei mai bolnavi. Cu această ceaţă uşoară şi cum aproape că nu bate vîntul, apa va fi destul de calmă, fapt care va micşora impactul. Îi vom da indicaţii, folosind radarul, ca să amerizeze direct pe fuselaj cît mai aproape de vasul de intervenţie.

— Cheamă marina, îi ordonă şeful traficului ajutorului său. De asemenea şi forţele aeriene. Serviciul de salvare este deja pe picior de alarmă. Roagă-i să patruleze în largul coastei şi să aştepte instrucţiuni prin radio.

— Nu-mi place treaba asta, zise Treleaven, întorcîndu-se din nou spre harta de pe perete. Ar însemna să abandonăm bolnavii. Numai cu noroc vom putea să-i scoatem afară înainte ca avionul să se scufunde. Dar s-ar putea să fim nevoiţi s-o facem.

Vorbi apoi în cască :

— Alo, radarul, ai prins ceva ?

— Încă nimic, veni acelaşi răspuns monoton, impersonal. Staţi puţin... Aşteptaţi o clipă. Parcă apare ceva pe ecran... Da, domnule căpitan, l-am prins. Se află cu zece mile mai la sud de ruta de zbor. Spuneţi-i să se întoarcă spre dreapta, cap de zbor de 265.

— Bună treabă, zise Treleaven.

Făcu semn cu capul să fie pus în legătură cu avionul, în timp ce operatorul de la telefoane anunţa peste masă :

— Forţele Aeriene raportează contact vizual, domnule. Pînă la aterizare 38 de minute.

— Bine.

Căpitanul ridică microfonul :

— Alo, 714. Ai executat manevra inversă, pentru escamotarea flapsurilor şi a trenului de aterizare ? Terminat.

— Da, Vancouver. Terminat ! se auzi.

— Ai avut necazuri de data asta ? Ai menţinut avionul pe aceeaşi direcţie şi altitudine ?

— Totul e în ordine, Vancouver. Pilotul spune că cel puţin pînă acum.

O auziră chicotind nervos.

— Minunat, 714. Acum te-am prins în radar. Ai deviat de la ruta de zbor cu zece mile spre sud. Vreau să o iei spre dreapta cu mare grijă, folosind manetele pentru reglarea debitului de gaze ca să menţii viteza constantă şi să aduci aparatul pe capul de zbor 265. Repet : 265. Lămurit ? Am terminat.

— Am înţeles, Vancouver.

Treleaven se uită pe fereastră. Încet, încet întunericul de afară făcea loc luminii zorilor.

— Cel puţin o să zărească şi ei cît de cît, zise el, deşi abia în ultimele minute.

— Voi pune toată lumea pe picior de alarmă, zise şeful traficului.

Ordonă ajutorului :

— Avertizează turnul de control, Stan. Spune-le să alerteze pompierii.

Apoi către operatorul de la tabloul telefonic :

— Dă-mi cartierul general al poliţiei.

— Mie dă-mi-l la telefon pe Howard. E în camera presei, adăugă Burdick.

Îi spuse lui Treleaven :

— Mai bine le-am spune despre eventualitatea amerizării înainte să se repeadă ei la cine ştie ce concluzii. Nu, aşteaptă ! spuse el amintindu-şi brusc ceva şi uitîndu-se ţintă la căpitan. Nu putem admite aceasta fiindcă ar însemna sacrificarea deliberată a pasagerilor bolnavi. Mi-aş tăia beregata !

Treleaven nu-i asculta. Se trîntise pe un scaun, îşi aplecase capul, îşi acoperise ochii cu palma şi nu auzea murmurul confuz al vocilor din jurul lui. Dar la primul troznet al difuzorului care prindea viaţă, sări în picioare şi întinse mîna după microfon.

— Alo, Vancouver, spuse Janet. Sîntem acum pe direcţia 265 cum ni s-a indicat. Terminat.

— 714. Foarte bine, zise Treleaven cu prefăcută voioşie. Vă descurcaţi de minune. Hai să mai facem încă o dată toate manevrele ! Da ? Utima dată înainte de a ajunge la aeroport, aşa că, George, să le execuţi cît se poate de bine !

Şeful traficului vorbea în vremea aceasta calm şi hotărît la telefon :

— Da, vor fi aici cam într-o jumătate de oră. Să începem bîlciul.

Capitolul X
0505—0525

Spencer încercă să-şi întindă picioarele care îl dureau. Parcă fusese bătut şi avea dureri în toate oasele. Starea de nelinişte pe care o încercase şi efortul de a se concentra îi consumaseră mai multă energie decît fusese nevoie şi, acum cînd se relaxa, se simţea complet vlăguit.

Era conştient că-i tremurau mîinile, dar nu făcu nici un efort să se stăpînească. În timp ce privea cu atenţie mişcarea neîncetată a instrumentelor de bord, o pată de lumină i se înălţa mereu în faţa ochilor şi apoi cobora încet ca o scamă de bumbac. În tot acest interval acea voce interioară, care acum îi răsuna la fel de reală şi distinctă ca cea din căşti, continua insistentul ei monolog spunîndu-i : *„Orice ai face, nu te da bătut. Dacă te dai bătut, s-a zis cu tine. Adu-ţi aminte că aşa a fost de multe ori şi în timpul războiului. Credeai că ai ajuns la capătul puterilor şi atunci... că erai complet stors de vlagă. Dar de fiecare dată la fundul sacului mai găseai cîte ceva... o ultimă picătură de rezervă de care nu ştiai niciodată“.*

Se uită la Janet mînat de dorinţa de a se destăinui.

— Cum am scos-o la capăt de data aceasta ? o întrebă.

Îşi dădea seama că-l lăsau puterile şi era pe cale să leşine.

Ea păru să prindă tîlcul întrebării.

— Destul de bine, spuse ea senină. Căpitanul Treleaven mi s-a părut a fi mulţumit. Nu-i aşa ?

— Abia l-am auzit, îi răspunse el, întorcîndu-şi capul dintr-o parte în alta pentru a-şi pune în mişcare muşchii înţepeniţi de la ceafă. Sper că am terminat cu exerciţiile. De cîte ori am manevrat flapsurile şi roţile pînă acum ? De vreo trei ori ? Dacă ne mai pune încă odată...

„Stăpîneşte-te, se mustră singur. *Nu o lăsa să bănuiască în ce hal te afli“.* Ea se aplecă spre el şi-i şterse fruntea şi faţa cu o batistă. *„Hai revino-ţi acum, dezmeticeşte-te. E numai o reacţie nervoasă... o frică nenorocită, dacă vrei. Gîndeşte-te la Treleaven. În ce situaţie se află ! Sigur, e teafăr şi pe pămînt, dar presupune numai ce-ar fi dacă-ar uita ceva...“*

— Ai băgat de seamă, răsare soarele, îi zise Janet.

— Cum să nu, minţi el ridicîndu-şi ochii.

Chiar în faţă, spre est, covorul norilor era colorat uşor în roz şi auriu, iar uriaşa boltă cerească începea să se lumineze. Spre sud, prin ferăstruica babord, zări două piscuri singuratice, asemenea unor insule într-un ocean învolburat de vată.

— Nu mai sîntem prea departe.

Tăcu.

— Janet ! exclamă el.

— Da, răspunse fata.

— Înainte de a ateriza, te rog să te uiţi pentru ultima... vreau să zic încă o dată, la piloţi. Probabil că ne vom zdruncina puţin... înţelegi... şi nu vreau să se rostogolească cine ştie unde.

Janet schiţă un zîmbet plin de recunoştinţă.

— Vă descurcaţi singur o clipă ? îl întrebă ea.

— Nu-ţi face griji. Te strig îndată dacă-i ceva !

Fata îşi scoase căştile şi se ridică de pe scaun. În timp ce se întorcea ca să iasă, uşa dinspre cabina pasagerilor se deschise şi Baird privi înăuntru.

— Ah ! Ai lăsat radioul, spuse el.

— Tocmai voiam să arunc o privire la căpitan şi copilot să văd dacă stau ca lumea.

— Nu-i nevoie, îi răspunse el. M-am uitat eu acum cîteva minute, cînd eraţi prinşi cu treburile.

— Domnule doctor, îl strigă Spencer, cum merg lucrurile acolo în spate ?

— Tocmai de asta am băgat capul pe uşă, zise Baird lapidar. Intrăm în criză de timp şi foarte repede...

— Există vreun ajutor pe care l-aţi putea obţine prin radio ?

— Aş dori să fac o verificare a diagnosticului cu vreun doctor de acolo, dar sînt sigur că legătura prin radio e

mai necesară pentru zborul aparatului. Cît crezi că mai avem de acum încolo ?

— Păi, socot că mai puțin de o jumătate de oră. E mult ?

— Nu știu, răspunse Baird cu inima îndoită.

Se sprijinea de spatele scaunului lui Spencer și în toată ființa lui se putea citi oboseala. Era numai în cămașă, cu mînecele suflecate, fără cravată.

— Doi pacienți și-au pierdut complet cunoștința, continuă el. Cît timp vor mai supraviețui fără tratament nu pot spune. Și mai sînt mulți alții cărora le va fi în curînd la fel de rău, dacă nu mă înșel.

Spencer se încruntă :

— Vă ajută cineva ?

— Bineînțeles, altminteri n-aș scoate-o la capăt. Mai ales un ins, englezul acela, s-a dovedit a fi...

Căștile prinseră viață.

— Alo 714. Aici Vancouver. Terminat.

Spencer îi făcu semn cu mîna lui Janet să-și reocupe locul și ea își puse grăbită căștile.

— Bine, mă voi întoarce, zise Baird. Noroc !

— Așteaptă un minut, zise Spencer făcînd semn fetei cu capul.

— Aici 714, confirmă Janet recepția în microfon. Vom comunica cu voi peste un minut.

— Domnule doctor, zise Spencer în grabă. Nu vreau să vă trag pe sfoară. S-ar putea să fie greu. Se poate întîmpla orice.

Doctorul nu-i răspunse.

— S-ar putea să fie puțină zgîlțiială acolo în spate. Aveți grijă ca toți să rămînă pe scaunele lor.

Baird părea că-și mestecă vorbele, apoi îi zise pe un ton răgușit :

— Descurcă-te cum poți mai bine și lasă-mă pe mine să mă îngrijesc de rest.

Apoi îl bătu ușor pe umăr și o luă spre coada aparatului.

— În regulă, îi zise Spencer fetei.

— Continuă, Vancouver, chemă ea.

— Alo, 714 răspunse vocea clară, încrezătoare a lui Treleaven. Acum că ai răsuflat puțin după ultimele mane-

vre, George, să mergem mai departe. Cred că mă auzi bine acum. Vrei să confirmi, te rog ? Terminat.

— Spune-i că mi-am mai tras și eu sufletul, zise Spencer.

— ... un scurt răgaz, transmise Janet.

— Așa-i bine, George. Exercițiile noastre de zbor v-au întîrziat puțin, dar și asta îți prinde bine, fiindcă acum se face lumină cînd veniți. Continuă-ți zborul ca mai înainte, dar fii gata să începi să cobori. Mai întîi aș vrea însă să vorbesc cu Janet. Mă asculți, Janet ?

— Da, Vancouver. Te ascult.

— Janet, în timp ce noi vom exersa aterizarea vreau să iei măsurile de siguranță a pasagerilor prevăzute pentru cazurile de aterizare forțată. Ai înțeles ? Terminat.

— Am înțeles, domnule căpitan. Terminat.

— Încă un lucru, Janet. Chiar înainte de aterizare vom cere pilotului să dea drumul la soneria de alarmă. George... butonul pentru sonerie este chiar sub scaunul copilotului, e vopsit în roșu.

— Îl vezi ? întrebă Spencer, fără să ridice privirea.

— Da, răspunse Janet, aici.

— Perfect. Să-ți aduci aminte de el.

— Janet, continuă Treleaven, ce ți-am spus trebuie să fie ultimul semnal de avertisment în vederea ultimelor măsuri ce trebuiesc luate, pentru că în momentul acela vreau să fii în spate împreună cu pasagerii.

— Spune-i că nu, interveni scurt Spencer. Am nevoie de tine aici în față.

— Alo Vancouver, chemă Janet. Am înțeles instrucțiunile primite, dar pilotul are nevoie de mine ca să-l ajut. Terminat.

Urmă o pauză lungă. Apoi se auzi răspunsul lui Treleaven :

— În ordine, 714. Înțeleg și apreciez atitudinea asta. Dar datoria dumitale, Janet, este să te convingi că s-au luat toate măsurile de urgență pentru cazul unei aterizări forțate, înainte de a ne gîndi să aducem avionul la aterizare. Este cineva acolo căruia ai putea să-i explici și pe care să-l rogi să se ocupe de această problemă ?

— Ce zici de doctor ? sugeră Spencer.

Janet scutură din cap.

— Are destule pe cap, îi răspunse ea.

— Nu-i nimic, va avea şi mai multe, i-o reteză el scurt : Trebuie să stai aici lîngă mine dacă vrem să mai avem vreo şansă de a ajunge teferi jos.

Ea ezită puţin apoi apăsă pe butonul de transmisie :

— Alo, Vancouver. Doctorul Baird trebuie oricum să aibă grijă de pasagerii bolnavi în timpul aterizării. Cred că el este şi cea mai indicată persoană ca să ducă la îndeplinire măsurile cerute în cazuri de urgenţă. Mai există şi un pasager care-l poate ajuta. Terminat.

— Alo, Janet. Foarte bine. Întrerupe acum şi du-te să-i explici, cu mare grijă, doctorului toate măsurile. Să nu existe nici o posibilitate de eroare. Dă-mi de veste cînd ai terminat.

Janet puse deoparte casca şi-şi părăsi locul.

Treleaven continuă :

— Acum, George, veghează cu atenţie ca să-ţi menţii capul de zbor din momentul de faţă, îţi voi da toate corecţiunile necesare dacă va fi nevoie. Chiar acum, cînd te apropii de aeroport, facem o verificare a menevrelor şi aparatelor de bord cu adevărat esenţiale. Vreau să te familiarizezi cu ele în vreme ce le trecem în revistă. De unele dintre ele îţi vei aminti din vechile tale zboruri. Trebuie să fii sigur asupra lor şi a locului unde se află. Dacă ai vreo nelămurire, acum este vremea să mi-o spui. Vom repeta de cîte ori vei dori, dar cînd vei trece la executare trebuie să îndeplineşti manevrele cum se cuvinte şi în întregime. Vom începe prima verificare a aparatelor de îndată ce Janet se va înapoia ca să poată transmite.

În camera de control de la Vancouver, Treleaven îşi scoase din gură ţigara stinsă şi o aruncă. Se uită apoi la ceasul electric de pe perete şi apoi la şeful traficului.

— Cît combustibil au ? se interesă el.

Grimsell luă hîrtiile de pe masă.

— Mai au suficient pentru o durată de zbor de nouăzeci de minute.

— Care-i buba, domnule căpitan ? întrebă Burdick. Consideri că au destul timp pentru manevrele de ocolire şi de apropiere ? Da ?

— Trebuie să aibă, zise Treleaven. Acesta-i primul zbor cu un singur pilot pe un astfel de avion. Urmărește dumneata, domnule Grimsell, problema asta. Trebuie să ajungă combustibilul pentru o aterizare lungă în vederea amerizării dacă voi decide, ca o măsură extremă, în sensul acesta.

— Domnule Burdick, îl chemă operatorul de la telefon, președintele dumneavoastră vă cheamă.

Burdick blestemă :

— Tocmai acum și-a găsit ! Spune-i că nu pot vorbi cu el acum. Dă-i legătura cu biroul lui Maple Leaf. Așteaptă un minut. Dă-mi mai întîi mie legătura cu biroul.

Luă telefonul și așteptă nerăbdător :

— Tu ești, Dave ? Aici Harry. Am o surpriză pentru tine. Bătrînul este la telefon. Du-l cu vorba cum știi tu mai bine ca să ne lase în pace acum. Spune-i că 714 este încă în zbor și că rugăciunile lui sînt la fel de bune ca ale noastre. Îl voi suna imediat... imediat ce voi avea noutăți. Atunci bănuiesc că va sări într-un avion și va veni cu el direct aici. Asta-i, băiete.

În acest timp asistentul se întoarse spre șeful traficului și-i spuse cu mîna făcută căuș asupra receptorului :

— Este Howard. Spune că cei de la presă sînt...

— Vorbesc eu cu el.

Șeful traficului luă receptorul.

— Ascultă Cliff. Nu mai primim nici un telefon din exterior în afară de cele operaționale. Lucrurile sînt acum mult prea critice... Da, știu. Dacă au ochi vor vedea și singuri.

Trînti receptorul.

— Aș zice că băiatul se descurcă bine, mormăi Burdick.

— Așa și este, se învoi șeful traficului. Dar ziariștii aceia nu și-ar face meseria dacă ar sta liniștiți. Dar nu, nu mai putem îngădui să fim deranjați acum.

Treleaven stătea în picioare lîngă panoul radio și bătea distrat cu degetele darabana, cu ochii ațintiți pe ceas.

În preajma aeroportului, în prima lucire a zorilor, era în toi punerea în aplicare a măsurilor de urgență. La un spital o infirmieră puse telefonul în furcă și vorbi cu un

doctor care lucra la o masă alăturată. Apoi îi întinse doctorului haina, după care şi-o luă şi pe a ei. Şi amîndoi se grăbiră să iasă. Cîteva minute mai tîrziu uşa principală a garajului spitalului se deschidea lăsînd să iasă ambulanţele una după alta.

În incinta unităţii de pompieri a oraşului, oamenii unuia dintre puţinele echipaje care fuseseră ţinute ca rezervă pînă în ultima clipă aruncară cărţile de joc şi se grăbiră să iasă în pas alergător pe uşă la sunetul soneriei de alarmă, înşfăcîndu-şi din mers echipamentele. Ultimul dintre bărbaţi se întoarse spre masă, luă cărţile de joc ale unuia dintre adversarii lui şi se uită la ele. Înălţă o sprînceană, apoi o şterse şi el după colegii săi.

În preajma micului cvartal de case de lîngă podul Sea Island, care erau aşezate chiar pe direcţia pistelor de aterizare, poliţia escorta familiile evacuate ca să le urce în două autobuze ; cei mai mulţi oameni aveau hainele de oraş aruncate în grabă peste veşmintele de noapte. O fetiţă care se uita încordată la cer, călcă pe un capăt al pijamalei şi căzu. Un poliţist o ridică pe dată şi o urcă în autobuz. Apoi făcu semn cu mîna şoferului să pornească.

— Alo, Vancouver, chemă Janet cu suflarea tăiată. Am dat pasagerilor instrucţiunile necesare. Terminat.

— Bună fată, răsuflă uşurat Treleaven. Acum George, continuă el repede, timpul lucrează împotriva noastră. Mai întîi potriveşte altimetrul la 30,1. Apoi dă înapoi maneta de distribuţie a gazelor, dar menţine viteza de zbor constantă pînă cînd ajungi să ai o scădere de altitudine de 500 de picioare pe minut. Observă instrumentele cu mare atenţie. Vei avea o lungă coborîre prin straturi de nori şi ceaţă.

Spencer apucă cu degetele maneta de distribuţie a debitului de gaze şi o trase uşor înapoi. Indicatorul de creştere şi scădere a altitudinii începu să coboare încet şi cam în salturi pînă la 600, apoi urcă din nou rămînînd stabilizat la 500.

— Iată-ne şi în nori ! zise el în timp ce licărirea zorilor se stingea brusc. Întreabă pînă la ce înălţime coboară plafonul de nori.

Janet repetă întrebarea.

— Plafonul de nori, începe cam la 2 000 de picioare, răspunse Treleaven, și ar trebui să ieși afară cam la 15 mile de aeroport.

— Spune-i că ne menținem constant la o coborîre de 500 de picioare pe minut, îi spuse Spencer.

Janet făcu întocmai.

— Bine, 714. Acum, George, urmează ceva mai dificil. Nu-ți împrăștia atenția. Urmărește mereu indicatorul de coborîre. Dar în același timp, dacă poți, aș vrea să-ți fixezi în minte comenzile, la o primă trecere în revistă completă a manevrelor de aterizare. Crezi c-o să te poți descurca ?

Spencer nu catadixi să răspundă. Își ținea ochii pironiți pe tabloul instrumentelor de bord ; strînse doar buzele și încuviință dînd din cap.

— Da, Vancouver, zise Janet. Vom încerca.

— Perfect, atunci. Dacă ceva nu merge cum trebuie, spune-mi imediat.

Treleaven scutură din umăr îndepărtînd mîna unuia care voia să-l întrerupă o clipă. Își mijise ochii plin de încordare zgîindu-se la peretele alb din fața sa și făcea un efort să se concentreze, încercînd să vizualizeze bordul avionului.

— George, iată ce trebuie să faci în timp ce te apropii. Mai întîi să dai drumul la servomotorul pompei hidraulice. Fii atent, trebuie să-ți fixezi aceste lucruri în minte... acum nu faci nimic. Instrumentul pentru măsurat presiunea este la extremitatea din stînga a panoului cu aparate de bord și dedesubt spre stînga față de butonul giroscopului. Ai auzit ? Terminat.

Auzi răspunzîndu-i vocea Janetei :

— Pilotul îl știe, Vancouver, și și-a fixat poziția comutatorului.

— Bine, 714. Surprinzător cum îți revin toate acestea în memorie, nu-i așa ?

Treleaven își scoase o batistă și își șterse ceafa :

— Apoi va trebui să închizi comutatorul instalației de dejivraj. Acesta trebuie să fie deschis și trebuie să aibă un cadran indicator în dreapta panoului chiar în

fața Janetei. Regulatorul de debit este chiar lîngă el. E o sarcină ușoară, dar comutatorul trebuie să fie închis înainte de aterizare. Urmărești cu atenție indicatorul de scădere a altitudinii, George ? Operația următoare — presiunea frînei. Există apoi două manometre, unul pentru frîna interioară și altul pentru cea exterioară. Se află imediat la dreapta ventilului hidraulic pe care tocmai l-ai găsit. Terminat.

După o pauză, Janet confirmă :

— Le-am găsit Vancouver. Arată 950 și... să văd... 1 010 livre... pe inci pătrat ?... fiecare.

— Atunci totul este în regulă, dar trebuie controlate iar înainte de aterizare. Apoi clapetele de reglare a aerului. Trebuie închise cam o treime. Comutatorul este chiar la genunchiul stîng al Janetei și îl veți vedea marcat în treimi. Mă urmărești ? Terminat.

— Da, îl văd Vancouver. Terminat.

— Pe acesta poți să-l acționezi tu, Janet. Chiar lîngă el făcînd parte din același grup de butoane, se află comutatoarele ventilatorului intermediar pentru stînga și dreapta. Sînt clar marcate. Trebuie să fie complet deschise. Ai grijă de ele Janet ! Deschise complet. Apoi lucrul cel mai important este trenul de aterizare. Am făcut exercițiul, dar reia-l în întregime și fă manevrele în minte. Începi mai întîi cu comanda flapsurilor și termini cu cea prin care cobori roțile complet și le blochezi. Scoaterea completă a flapsurilor ar trebui făcută cînd avionul este aproape gata să atingă solul și cînd ești sigur că urmează aterizarea. Vă dau eu instrucțiuni asupra acestei părți. M-ați înțeles amîndoi ? Terminat.

— Spune-i că da și că îi mulțumim, zise Spencer, în timp ce nu scăpa din ochi panoul cu instrumentele de bord.

Umărul începu să-l mănînce insuportabil, dar căută să nu se mai gîndească la asta.

— În regulă, 714. Cînd veți fi aproape de sol și roțile vor fi coborîte, ventilul pompei de combustibil trebuie deschis. Altfel aprovizionarea poate să se întrerupă tocmai în momentul cel mai nenorocit. Comutatorul se află față de autopilot cam în dreptul orei 5, dacă te gîndești

la un cadran de ceas, chiar sub butoanele pentru reglarea amestecului.

Janet aruncă o privire mirată la panou :

— Unde ? îl întrebă ea aproape în șoaptă pe Spencer.

El se uită la tablou și găsi comutatorul.

— Acolo.

Arătă cu degetul un comutator mic aflat deasupra adînciturii care adăpostea levierele pentru reglarea distribuției gazelor.

— Bine, Vancouver, răspunse ea încet.

— Amestecul trebuie schimbat ca să ajungă la concentrația necesară pentru automobil. Știu că George s-a cam săturat așa că nu mai insist... se va descurca el. Apoi mai trebuie să aranjați turajul elicilor, pînă cînd se aprind luminile verzi de sub comutatoare. Sînt, chiar în apropierea genunchiului drept al lui George. Ați dat de ele ?

— Pilotul spune că da, Vancouver.

— În fine compresoarele de supraalimentare. Cînd roțile sînt scoase, acestea trebuie puse în poziția de la decolare... adică trebuie trase înăuntru, în aeronavă. Cele patru leviere de la stînga supapelor de reglare a distribuției gazelor. Bine, acum mai aveți vreo problemă în legătură cu astea ? Terminat.

Spencer o privi pe Janet deznădăjduit.

— Totul e o singură problemă afurisit de grea, zise el. N-o să ne amintim niciodată de toate comenzile astea.

— Alo, Vancouver, transmise Janet. Nu credem că vom fi în stare să ne amintim de toate.

— Nici nu trebuie, 714. Am să vă aduc eu aminte. Mai sînt de asemenea și alte lucruri de care o să ne ocupăm cînd vom ajunge la ele. Doresc să trecem prin aceste operații în amănunțime, noi doi, George, pentru ca atunci cînd îți voi spune să le execuți, să le poți îndeplini fără să-ți abată prea mult atenția. Ține minte că acesta nu-i decît un exercițiu de manevrare a butoanelor. În primul rînd trebuie să pilotezi aparatul.

— Întreabă-l cum stăm cu timpul, zise Spencer. Cît mai avem ?

Janet puse întrebarea postului de control de la Vancouver.

— După cum ţi-am spus, George, avem timpul la dispoziţie, dar nu dorim să-l risipim. Vei fi deasupra aeroportului în aproximativ douăsprezece minute. Acest lucru să nu te neliniştească. Vei avea timp cît pofteşti ca să exersezi.

Urmă o pauză. Apoi vocea continuă :

— Staţia radar anunţă că este necesară o corecţie a direcţiei de zbor, George. Schimbă capul cu cinci grade, la 260, te rog. Terminat.

Treleaven închise comutatorul microfonului şi se adresă şefului traficului :

— De-acum s-au angajat în coborîre, zise el. De îndată ce-i vom vedea, am să le şi comunic să redreseze aparatul şi să dea ocol aeroportului ca să mai facem cîteva probe. Vom vedea cum se descurcă după aceasta.

— Totul aici este pus la punct, zise şeful traficului.

Îşi chemă asistentul şi-i spuse :

— Pune tot aeroportul pe picior de alarmă.

— Alo, Vancouver, se auzi vocea fetei prin difuzor. Am schimbat capul de zbor la 260. Terminat.

— Perfect, 714.

Treleaven îşi săltă pantalonii cu o mînă.

— Spuneţi-mi altitudinea. Terminat.

— Vancouver, răspunse Janet după cîteva secunde, sîntem la 2 500 picioare.

În cască, Treleaven îl auzi pe operatorul radar raportînd :

— Cincisprezece mile de aeroport.

Căpitanul spuse :

— Minunat George. Veţi ieşi din nori din clipă în clipă. De îndată ce ieşiţi, uită-te după semnalul luminos al aeroportului. Terminat.

— Ştiri proaste, îi comunică Burdick. Vremea se înrăutăţeşte. Începe iar să plouă.

— Asta ne mai lipsea acum, răspunse repede Treleaven. Cere turnul, se adresă el şefului traficului. Spune-le să aprindă luminile... să le aprindă pe toate. Mergem şi noi acolo într-un minut. Să treacă pe aceeaşi frecvenţă cu noi. Spencer nu va avea timp să învîrtească butoanele ca un nebun de jur împrejur schimbînd canalele.

— Bine, zise şeful traficului ridicînd telefonul.

— Alo, 714, chemă Treleaven. Sînteţi la cincisprezece mile de aeroport. Eşti încă în nori George ? Terminat.

Urmă o lungă pauză. Deodată difuzoarele instalaţiei radio trosniră şi prinseră viaţă, surprinzînd spusele stewardesei la jumătatea unei fraze. Ea spunea foarte însufleţită :

— ...ridicîndu-se foarte uşor. Mi s-a părut că văd ceva, nu sînt sigură... Da, aşa este ! Văd ! Vezi, domnule Spencer ? Drept înainte ! Văd semnalul luminos al aerodromului, Vancouver !

— Au ieşit din nori ! strigă Treleaven. Foarte bine, George, spuse el în microfon, redresează aparatul la 2 000 de picioare şi aşteaptă instrucţiunile. Trecem la turnul de control, aşa că nu mă vei mai auzi cîteva minute. Vom decide asupra pistei în ultimul minut, ca la aterizare să ai vîntul din faţă. Mai înainte însă vom face cîteva exerciţii de zbor de acelaşi fel ca să mai exersezi modul de a te angaja la aterizare. Terminat.

Se auzi vocea lui Spencer :

— Preiau eu transmisia, Janet.

Se auziră frînturi de conversaţie, apoi Spencer reveni la aparat rostind răspicat cuvintele :

— Nici o amînare, Vancouver. Situaţia de aici nu ne-o îngăduie. Aterizăm direct.

— Cum ? strigă uluit Burdick. N-o să poată !

— Nu fi nebun, George, îi zise alarmat Treleaven. *Trebuie* să faci mai întîi cîteva exerciţii de aterizare.

— Menţin unghiul de coborîre, răspunse Spencer tărăgănat cu o voce uşor tulburată. Aici unii sînt pe moarte. Pe moarte ! Înţelegi ? Am aceeaşi şansă de reuşită la prima încercare de aterizare ca şi la a zecea. Aterizez acum !

— Lasă-mă pe mine să vorbesc cu el, insistă şeful traficului.

— Nu, zise Treleaven, nu e vreme de ciorovăială.

Era alb la faţă. O vînă i se zbătea pe tîmplă.

— Trebuie să acţionăm repede. Nu avem de ales. După toate regulile el este comandantul avionului. Sînt nevoit să-i accept hotărîrea.

— Nu se poate ! protestă Burdick. Nu îţi dai seama...

— În ordine, George, transmise Treleaven, dacă aşa vrei. Fii gata să redresezi aparatul... Mergem acum la turn. Noroc şi vouă şi nouă.

Întrerupse recepţia. Îşi smulse casca, o aruncă pe jos şi strigă celorlalţi :

— Să mergem.

Cei trei oameni se năpustiră afară şi o luară la fugă în lungul coridorului, cu Burdick în coadă. Neluînd în seamă ascensorul, se repeziră pe scări în sus aproape dărîmînd un om de serviciu, care cobora şi, în cele din urmă, năvăliră în camera turnului de control. Un operator şedea în faţa rîndurilor de ferestre, scrutînd cerul, care se lumina, cu un binoclu de noapte.

— Iată-l, anunţă el !

Treleaven smulse un alt binoclu, aruncă o privire rapidă, apoi îl puse jos.

— În ordine, zise el gîfîind. Să ne hotărîm asupra pistei de aterizare.

— Zero-opt, zise operatorul. Este cea mai lungă şi au un vînt destul de bun din faţă.

— Radarul ! chemă căpitanul.

— Aici, domnule.

Treleaven traversă odaia spre o masă de lîngă un perete, pe care se afla, sub sticlă, planul aeroportului. Folosi un creion gros special ca să marcheze ruta pe care urma s-o parcurgă avionul.

— Aşa procedăm ! Acum e cam aici. Îl vom întoarce ca să înceapă să facă o buclă largă pe stînga şi în acelaşi timp îl vom aduce la o mie de picioare. Voi începe manevrele de dinaintea aterizării aici, apoi îl voi dirija deasupra mării, pentru ca la urmă să facă încă o întoarcere uşoară înainte de aterizare. Clar ?

— Da, domnule căpitan ! răspunse operatorul.

Treleaven luă o cască pe care i-o întinse cineva şi şi-o puse pe cap. Apoi întrebă :

— Avem legătura cu radarul ?

— Da, domnule. E în ordine.

Şeful traficului anunţă în această vreme la un microfon asemănător unui telefon :

— Turnul de control către toate vehiculele în stare de alarmă. Pista de deplasare doi-patru. Doi-patru. Autocamioanele aeroportului pentru aprovizionarea cu combustibil să aştepte la poziţiile unu şi doi. Cele cu echipament civil la poziţia trei. Toate ambulanţele pe poziţiile patru şi cinci. Repet — nici un vehicul nu-şi va părăsi poziţia pînă cînd avionul nu va fi depăşit poziţia respectivă. Daţi-i drumul.

Rezemîndu-se de partea superioară a unei console cu comenzi căpitanul dădu drumul unui microfon. Lîngă cotul său începură să se învîrtească rolele unui magnetofon.

— Alo, George Spencer, chemă el cu un ton ferm. Aici Paul Treleaven de la turnul de control, din Vancouver. Mă auziţi ? Terminat.

Vocea stewardesei se auzi în toată încăperea :

— Da, domnule căpitan, vă auzim bine. Terminat.

Prin telefon vocea calmă a operatorului radar transmitea :

— Zece mile. Întoarceţi, cap de zbor 253.

— Foarte bine, George. Sînteţi la zece mile de aeroport. Întoarce pe direcţia 253. Maneta pentru reglarea debitului gazelor îndărăt şi începeţi coborîrea pînă la o mie de picioare. Janet, pune în practică instrucţiunile necesare pentru securitatea pasagerilor la începutul aterizării. Nici unul dintre voi nu mai transmiteţi nimic în afară de cazul în care doriţi să întrebaţi ceva.

Luîndu-şi, pe rînd, cîte o mînă de pe manşă, Spencer îşi îndoi degetele. Reuşi să-i zîmbească fetei de lîngă el.

— În ordine, Janet, fă ceea ce ai de făcut.

Ea luă microfonul atîrnat de peretele cabinei şi apăsînd butonul, începu să vorbească :

— Vă rog atenţie ! Vă rog atenţie !

Avea o voce răguşită. Strînse microfonul cu toată puterea şi-şi drese glasul.

— Vă rog să treceţi la locurile dumneavoastră şi puneţi-vă centurile de siguranţă. Vom ateriza peste cîteva minute. Vă mulţumesc.

— Bine vorbit! o felicită Spencer. Exact ca la orice aterizare obişnuită.

Ea încercă să-i răspundă cu un zîmbet, dar îşi muşcă buza de jos.

— Da, dar nu e chiar aşa, zise ea.

— Ţi-ai împlinit cu prisosinţă misiunea, îi zise Spencer cu gravitate. Aş vrea să ştii că n-aş fi putut pilota aparatul pînă aici fără...

Se întrerupse brusc, acţionînd uşor direcţia şi eleroanele şi aşteptînd reacţia avionului.

— Janet, continuă el fără să-şi dezlipească ochii de pe instrumentele de bord, nu mai avem prea mult timp. Am ştiut amîndoi că mai devreme sau mai tîrziu trebuia să ajungem şi aici. Dar vreau să fiu sigur că mă înţelegi de ce sînt nevoit să aterizăm... cumva... imediat.

— Da, îi răspunse ea liniştită, înţeleg.

Îşi încheiase centura de siguranţă în jurul taliei şi-şi ţinea mîinile încleştate una de alta, în poală.

— Atunci... îţi mulţumesc, continuă el cu poticneli. Nici la început nu am făcut nici o promisiune şi nu fac nici una nici acum. Numai tu ştii cît de nepriceput sînt. Aşa că nu ne-ar ajuta la nimic să tot zburăm în jurul aeroportului. Şi starea unora dintre pasageri se înrăutăţeşte cu fiecare minut. Pentru ei e mai bine să... să se termine cît mai repede.

— V-am spus, îi replică ea. Nu trebuie să vă justificaţi.

Îi aruncă o privire îngrijorată, o clipă temîndu-se să nu se fi trădat cu totul în faţa ei. Fata privea indicatorul vitezei aerului. Spencer nu-i vedea chipul. Se uită înapoi, şi zări aripa lată a avionului, care descria, cu mare încetineală, un mic arc, făcînd să pară a tremura la capătul ei conturul cenuşiu-albăstrui, scufundat în ceaţă, al unei coaste de deal pe care licăreau luminile de pe marginea unui drum. Luminile depărtate ale aeroportului alunecau încet pe sub fuselaj spre cealaltă parte a avionului. Păreau tulburător de neînsemnate şi departe, semănînd cu un şirag de mărgele gălbui sau roşiatice, zvîrlit în neorînduială de un ţînc.

Își auzea inima bătîndu-i puternic, în timp ce trupul i se pregătea și el pentru starea de urgență, ca și cum și-ar fi dat seama că s-ar fi putut întîmpla să nu-i rămînă decît vreo cîteva minute sau chiar secunde de viață. El se privi pe sine cu un ochi scrutător, ca pe un străin care executa manevrele necesare pentru a pune din nou aparatul în zbor orizontal.

Apoi se auzi pe sine spunînd :

— Asta-i clipa cea mare, Janet. Începem să coborîm... acum !

Capitolul XI
0525—0535

Harry Burdick își luă de la ochi binoclul și-l trecu șefului turnului de control.

De pe balconul de observație care înconjura turnul, cei doi oameni aruncară o ultimă privire asupra cîmpului, la autocisternele cu benzină trimise la adăpost, departe de locul de parcare și alimentare a aparatelor și la ciorchinii de capete, clar vizibile în începutul de lumină al zorilor, ale celor care se uitau cu atenție de la ferestrele clădirilor din jur. Zgomotul necurmat al motoarelor autocamioanelor de la capătul celălalt al cîmpului părea să adauge o notă în plus la atmosfera apăsătoare, aproape de nesuportat, plină de așteptare care învăluia întreg aeroportul.

Căutînd în mintea sa vreo greșeală posibilă, Brudick revedea planul lui Treleaven. Avionul urma să sosească, pe deasupra capetelor lor, la o înălțime ceva mai mică de 2000 de picioare, să-și continue zborul deasupra strîmtorii Georgia, reducînd treptat altitudinea de-a lungul acestei domoale coborîri, cu vîntul din spate în timp ce era dusă la îndeplinire ultima corectare a zborului. Apoi urma un viraj în vînt, spre a pregăti avionul pentru partea finală, în care se va apropia din nou de aerodrom, dînd astfel pilotului maximum de timp ca să-și regleze coborîrea și să vină ușurel, cu grijă la pistă.

Un plan bun, care beneficia și de înceata creștere a luminii zorilor. Și Burdick se gîndi deodată ce însemnau toate acestea pentru pasagerii care mai puteau să simtă spaima. Aveau să vadă Sea Island și aeroportul zburînd pe sub ei, urmat de golful întins și apoi de insula care se va apropia de ei clătinîndu-se, în vreme ce „pilotul lor de nevoie“ se ocupa cu ultimele manevre ale comenzilor avionului. Burdick trăi toate emoțiile ca și cum s-ar fi

aflat sus alături de ei, tensiunea sufocantă, îngrozitoarea revelație că poate chiar în acel moment priveau moartea drept în față. Un fior îl cuprinse brusc. Fiind fără haină pe el, prin cămașa udă toată de transpirație simți răcoarea zorilor cum mușcă din el ca un cuțit.

Avu o clipă senzația că timpul dispăruse de parcă lumea întreagă și-ar fi ținut răsuflarea.

— Acum avem cap 253.

Vocea fetei se revărsă limpede prin difuzor.

— Acum am început să pierdem rapid din înălțime.

Prin ochii lui Burdick trecu o umbră de îngrijorare. Se uită lung, cu o privire plină de înțeles, drept în ochii tînărului de lîngă el. Fără să spună nici un cuvînt se întoarseră și reintrară în uriașa cupolă de sticlă a turnului de control. Treleaven și Grimsell ședeau aplecați asupra microfonului de pe pupitru, trăsăturile fețelor le erau scăldate în văpaia roșiatică revărsată de indicatorii luminoși ai pistei de aterizare, aflați pe consola de control din fața lor.

— Cu vîntul e în regulă ? întrebă căpitanul.

Grimsell dădu aprobativ din cap.

— Bate ușor de-a curmezișul pistei zero-opt, dar pista asta rămîne pînă acum cea mai bună soluție.

Zero-opt era cea mai lungă pistă dintre cele trei ale aerodromului, lucru pe care Treleaven îl știa prea bine.

— Alo, radarul, comunică Treleaven prin cască, ține-mă la curent tot timpul, fie că mă auzi că vorbesc sau nu cu avionul. Nu-i o convorbire obișnuită de transmitere a indicațiilor de aterizare. Treceți peste procedura obișnuită de îndată ce 714 va fi în dificultate. Interveniți imediat și strigați cît mai tare.

Burdick îl bătu pe umăr :

— Domnule căpitan, sugeră el, ce-ar fi să mai faci o încercare și să-i spui să mai aștepte cu aterizarea cel puțin pînă cînd lumina va fi mai bună și va...

— Hotărîrea a fost luată, îl întrerupse scurt Treleaven. Nervii pilotului sînt destul de încordați. Dacă discutăm cu el acum îl dăm gata.

Burdick ridică din umeri și se întoarse. Treleaven continuă pe un ton mai calm :

— Îți înțeleg sentimentele, Harry, dar înțelege-l și tu pe el, înconjurat cum este acolo de mulțime de instrumente pe care nu le-a mai văzut în viața lui. E la capătul puterilor.

— Și dacă vine prost la aterizare ?, întrebă Grimsell. Ce planuri ai ?

— Probabil așa se va-ntîmpla. Ei bine, să luăm taurul de coarne, îi replică mohorît Treleaven. Dacă nu va mai fi nici o speranță, voi căuta să-l urc sus din nou. Trebuie să renunțăm la orice discuții în contradictoriu cu el, pînă nu ne convingem că intențiile lui nu au nici o șansă. Atunci voi încerca să-l conving să amerizeze pe ocean.

Ascultă un moment comunicarea liniștită a datelor radar, pe care le auzea în cască, apoi apăsă pe butonul microfonului :

— George, redu viteza la 160 și păstreaz-o constantă la această valoare.

Urmă o pauză chinuitoare, după care vocea Janetei se auzi din nou :

— Pierdem încă din înălțime. Terminat.

Asemeni unei păsări uriașe și greoaie, aparatul Empress zbură încet pe deasupra părții vestice a zonei Landsdowne Race Trak, ascunsă acum în ceața zorilor, și apoi peste brațul rîului Fraser. Spre dreapta, începuse a se zări podul care lega continentul de Sea Island.

— Bine, zise Treleaven. Acum așează comenzile amestecului ca pentru decolare... adică ridică-le pînă la poziția extremă.

Își fixă ochii pe cadranul ceasului de la mînă, urmărind deplasarea minutarului.

— Nu te grăbi, George. Cînd termini răsucește comenzile carburatorului spre poziția „rece". Se află chiar înaintea manetelor pentru reglarea distribuției gazelor.

— Ce se aude cu rezervele de combustibil ? întrebă răgușit Burdick.

— Le-am verificat mai devreme, replică Grimsell. Alimentarea se face de la rezervoarele principale de pe aripi.

La bordul aparatului, Spencer se uita cu teamă, de la o comandă la cealaltă. Fața îi era o mască rigidă. Auzi

apoi cum vocea lui Treleaven își continua monologul inexorabil :

— George, apoi urmează să bagi presiune în filtrul de aer, iar compresoarele de supraalimentare să le dai la minimum. Acum încet, nu te grăbi.

Spencer privi încolțit în jurul lui.

— Levierul de la filtrul de aer este singurul de sub manetele pentru amestecul de gaze. Mișcă-l pînă la extremitatea de sus.

— Îl vezi, Janet ? întrebă Spencer îngrijorat.

— Da, da.

Apoi adăugă repede :

— Privește... aeroportul este chiar sub noi ! Uite pista lungă de aterizare.

— Sper să fie *destul de lungă,* îi răspunse Spencer printre dinți, fără să ridice capul.

— Comenzile de la supraalimentare, continuă Treleaven, sînt cele patru leviere de la dreapta manetelor pentru reglarea distribuției amestecului de gaze. Ridică-le și pe ele pînă sus.

— Le vezi ? se adresă Spencer fetei.

— Da.

— Ești o fată de nădejde.

Își dădea seama că linia orizontului cobora și se ridica înaintea lui, dar nu îndrăzni să-și ridice ochii de pe panoul instrumentelor de bord. Vuietul motoarelor începu să varieze în intensitate.

— Acum manevra cu flapsurile la 15 grade, își continuă Treleaven instrucțiunile, 15 grade... în jos pînă la cel de-al doilea reper. Cadranul indicator se află în mijlocul panoului principal. La 15 grade, reduci viteza încet pînă la 140 noduri și aranjezi asieta pentru zbor orizontal. De îndată ce termini și manevra asta dă drumul servomotorului pompei hidraulice... îl găsești în partea stîngă, la margine, lîngă comanda giroscopului.

Operatorul de la punctul radar interveni și se auzi în casca lui Treleaven :

— Întoarcere la 225. Vă dau informații asupra altitudinii. Avionul se află la verticală. Nouă sute, o mie trei sute de picioare.

— Schimbă capul la 225, comunică mai departe Treleaven. Fii atent la altitudine. Este prea oscilantă. Încearcă să te menții constant la 1 000 de picioare.

— Scade repede, anunță operatorul. 1 000..... 1 000..... 900..... 800..... 700....

— Fii atent la altitudine ! îl avertiză Treleaven. Utilizează mai mult combustibil ! Ține-i botul în sus !

— 650.... 600.... 550....

— Urcă din nou ! țipă Treleaven. Ai nevoie de o mie de picioare.

— 550... 450... anunță operatorul cu voce calmă, dar trecîndu-l năduşelile. Nu-i bine, domnule căpitan, 400... 400..... 450. Urcă în sfîrșit, 500......

Timp de o clipă Treleaven nu se mai putu abține. Își zmulse casca din cap și aruncînd-o pe lîngă Burdick răcni :

— Nu poate să piloteze ! Nu-i în stare !

— Continuă să-i vorbești ! strigă Burdick, aplecîndu-se brusc spre căpitan și apucîndu-l de braț. Continuă să-i vorbești, pentru numele lui Dumnezeu ! Spune-i ce trebuie să facă !

Treleaven înșfăcă grăbit microfonul și-l duse la gură :

— Spencer, îi transmise el alarmat, nu poți ateriza direct ! Ascultă-mă ! Trebuie să faci cîteva ture de pistă și să pui la punct manevra de abordare a pistei. Ai combustibil suficient pentru încă două ore de zbor ! Rămîi sus, omule, rămîi sus !

— Împăcați-vă cu gîndul. Aterizez. Mă auziți ? *Aterizez.* Unii oameni aici vor muri în mai puțin de o oră, ca să nu mai vorbim de două. Poate am să șifonez avionul puțin... dar trebuie să încercăm. Continuă înainte cu instrucțiunile de aterizare. Acum las în jos trenul de aterizare.

Îl auziră cum spunea :

— Janet, scoate roțile !

— Bine, George, bine, îi răspunse Treleaven gîfîind.

Își puse din nou casca. Chipul lui își redobîndise calmul, dar un mușchi de pe maxilarul de jos continua să i se zbată în neștire. Închise ochii o secundă, apoi îi deschise, și continuă pe același ton hotărît de mai înainte :

— Dacă ai coborît trenul de aterizare, verifică dacă sînt aprinse cele trei lumini verzi. Păstrează capul de zbor la 225. Mărește ușor admisia gazelor pentru a menține viteza de zbor acum cînd sînt scoase roțile. Ajustează asieta și menține-te cît poți la aceeași altitudine. Bine. Vezi dacă presiunea frînei este în jur de 1 000 de livre... indicatorul este în dreapta servomotorului pompei hidraulice. Dacă presiunea este în regulă nu-mi răspunde. Mă urmărești ? Apoi deschide clapetele de reglare a aerului la o treime. Îți amintești, Janet ? Comutatorul este la genunchiul tău stîng și este marcat în treimi. Răspunde-mi numai în cazul cînd vorbesc prea repede. Apoi camerele de răcire...

În timp ce Treleaven continua și vocea lui umplea turnul de control unde ceilalți nu scoteau o vorbă, Burdick se îndreptă spre fereastră, privind cerul la orizont. Lumina zorilor era mohorîtă, fiind voalată de mase de nori groși.

Îl auzi pe Treleaven ordonînd un viraj de 180 de grade, încet spre stînga, ca să aducă aparatul îndărăt pentru ultima manevră de apropiere înaintea aterizării, spunîndu-i insistent lui Spencer ca s-o execute încet și ușor în timp ce punea la punct ultimele corecții. Vocea monotonă și precisă a căpitanului constituia un sumbru fond sonor pentru gîndurile înspăimîntatului director al sucursalei aeronautice.

— Afurisită situație, îi zise el operatorului care se afla alături.

Operatorul făcu o mutră nenorocită.

— Un lucru-i sigur, continuă Burdick. Orice se va întîmpla, în următoarele două sau trei minute se va dezlănțui un iad întreg.

Își duse mîna la buzunarul pantalonilor căutînd țigările, apoi se răzgîndi și își șterse gura cu dosul mîinii.

— Acum dă înainte comenzile elicelor, transmitea Treleaven, așa că tachometrele să-ți indice douăzeci și doi cincizeci rotații pe minut pentru fiecare motor. Nu confirma.

— „Douăzeci și doi cincizeci“, repetă Spencer doar pentru sine uitîndu-se cu atenție la cadrane în timp ce făcea corecția.

— Janet, spune el, spune tare viteza aparatului !

— 130... începu ea pe un ton monoton, 125... 120... 125... 130...

În turnul de control, Treleaven asculta în căşti vocea lipsită de inflexiuni care venea din camera radarului.

— Înălţimea încă instabilă. Nouă sute de picioare.

— George, zise Treleaven, adu viteza înapoi la 120 şi reglează asieta. Repet. Viteza 120.

Se uită la ceasul de mînă.

— Execută manevrele uşor şi fără grabă.

— Pierd încă din înălţime, comunică operatorul radar. 800 picioare... 750... 700.

— Pierzi înălţime ! izbucni Treleaven. Pierzi înălţime. Urcă... Urcă înapoi ! Trebuie să te menţii la o mie de picioare.

Janet continuă să citească viteza :

— 110... 110... 105... 110... 110... 120... 120... constantă la 120.

— Haide... haide ! murmura printre dinţi Spencer continuînd să tragă de manşă. Ce hardughie ! Nu răspunde la comenzi ! Nu răspunde la comenzi deloc !

— 125.....130..... 130....... constantă la 130...

— Altitudinea urcă la 900 de picioare, anunţă operatorul radar, 950... acum 1 000. Se menţine la 1 000.

Treleaven se întoarse spre şeful turnului de control :

— Virează pentru aterizare. Stinge toate luminile în afară de acelea ale pistei zero-opt.

Apoi vorbi prin microfon :

— Redresează capul de zbor între 974 şi 980. Fii atent la viteză şi altitudine. Continuă să zbori la 1 000 de picioare pînă cînd îţi spun eu.

Rînd pe rînd, şirurile de lumini, pe jumătate îngropate în iarba de pe marginea pistelor, se stinseră rămînînd aprinse numai acelea situate pe ambele părţi ale pistei principale de aterizare.

— Ieşi din viraj, George, atunci cînd termini, şi aliniază-te în axul pistei pe care ai s-o vezi drept înaintea ta. Plouă, aşa că ai nevoie de ştergătoarele de geam. Comutatoru-i jos, la dreapta copilotului şi-i marcat clar.

— Caută-l Janet, îi zise Spencer.

— Ține înălțimea la 1 000 de picioare, George. Am făcut o buclă largă așa că ai timp destul. A căutat Janet comutatorul pentru aprinderea luminilor de aterizare? Este pe tabloul de deasupra capului, puțin la stînga. Păstrează-ți înălțimea constantă.

— Ai găsit comutatorul ? întreabă Spencer.

— O clipă... da, l-am găsit.

Spencer aruncă iute o privire înaintea lui.

— Dumnezeule ! exclamă el.

Pista de aterizare, marcată de luminile ca niște gămălii de ace strălucitoare în mohorala cenușiu-albăstruie a zorilor, părea, văzută de la această distanță, neînchipuit de îngustă, asemenea unei scurte porțiuni de cale ferată. Își luă o clipă o mînă de pe manșă și se șterse la ochii care-i lăcrămau de încordare.

— Corectează-ți capul de zbor, zise Treleaven. Aliniază-te exact în axul pistei. Păstrează-ți înălțimea, George. Acum ascultă cu atenție. Caută să atingi solul cam la o treime din lungimea pistei. Bate un vînt ușor din stînga, așa ca să fii gata să manevrezi ușor direcția spre dreapta.

Spencer făcu botul avionului să se miște ușor într-o parte.

— Dacă aterizezi cu viteză mare să folosești frînele de pericol. Le acționezi trăgînd mînerul roșu, aflat imediat din fața ta. Și dacă nici cu ele nu reușești să te oprești, folosești cele patru întrerupătoare de contact care sînt deasupra capului.

— Vezi întrerupătoarele, Janet ?

— Da.

— Dacă va fi nevoie de ele, vor trebui manevrate cît se poate de repede, îi zise Spencer. Așa că dacă voi striga să nu mai pierzi timpul.

Își simți gîtlejul uscat ca iasca, și parcă-i scrîșneau pietricele în gît.

— În ordine, îi răspunse Janet în șoaptă.

Își încleștă mîinile una de alta pentru a le împiedica să mai tremure.

— Oricum nu va dura mult. Ce se aude cu soneria de alarmă ?

— N-am uitat de ea. Îi dau drumul chiar înainte de a atinge solul.

— Uită-te la viteză. Citește-o tare.

— 120..... 115...... 120....

— Să înceapă coborîrea, anunță operatorul de la radar, cu 400 de picioare pe minut. Să verifice trenul de aterizare și flapsurile. Să păstreze capul de zbor.

— În ordine, George, îi zise Treleaven, lasă complet flapsurile. Micșorează viteza la 115, ajustează-ți asieta și începe să cobori cu 400 picioare pe minut. Repet ! Flapsurile complet lăsate, viteza aerului 115, coborîre cu 400 picioare pe minut. Păstrează capul de zbor din clipa de față.

Se întoarse apoi spre Grimsell.

— Pe cîmpul de aterizare e totul pregătit ?

Șeful traficului dădu afirmativ din cap :

— Mai mult de-atît nu se putea face.

— Atunci asta-i, nu ne mai rămîne nimic de făcut. În șaizeci de secunde vom vedea ce se alege.

Ascultau cu toții vuietul motoarelor avionului care se apropia tot mai mult. Treleaven ieși afară și luă binoclul pe care i-l întinse șeful traficului.

— Janet, flapsurile jos de tot ! ordonă Spencer.

Ea împinse levierul în jos pînă la capăt.

— Înălțimea și viteza, Janet !

— 1 000 picioare..... viteza 130..... 800 picioare, viteza 120.... 700 picioare, viteza 105... Coborîm prea repede !

— Întoarce la altitudinea de mai înainte ! îi strigă Treleaven. Cobori prea repede.

— Știu, știu ! îi strigă Spencer.

Împinse maneta pentru distribuția gazelor înainte.

— Continuă ! îi zise el fetei.

— 650 picioare, viteza 100.... 400 picioare, viteza 100...

Cu ochii usturîndu-l de transpirația care-l trecea din cauza efortului sălbatic de a se concentra, Spencer se lupta să nimerească viteza aparatului care să-i asigure o coborîre lină și era cuprins de o spaimă adîncă ce-i dădea senzații de vomă cînd vedea pista care se apropia neîndurătoare, cu fiecare secundă. Avionul se înclina

cînd pe o parte, cînd pe alta, motoarele mărindu-şi sau micşorîndu-şi alternativ turaţia.

Burdick urlă de pe balconul turnului :

— Uitaţi-vă ! A pierdut controlul aparatului.

Cu binoclul îndreptat asupra avionului care se apropia, Treleaven strigă în microfon :

— Redresează, redresează ! Cobori prea repede ! Atenţie la viteză, pentru numele lui Dumnezeu ! Botul avionului este prea sus... redresează-te repede, altfel pierzi controlul avionului ! Redresează-te, îţi spun, redresează-te !

— Te-a auzit, zise Grimsell. Se redresează.

— Şi eu, răspunde Burdick.

Operatorul de la radar anunţă :

— Se află încă cu 100 picioare sub traiectoria de aterizare, cu 50 de picioare sub traiectorie.

— Mai saltă-l, mai saltă-l, insistă Treleaven. Dacă n-ai apăsat soneria de alarmă, dă-i drumul acum. Spătarele scaunelor ridicate, capetele pasagerilor jos.

Cînd sunetul strident al soneriei izbucni în interiorul aparatului, Baird strigă cît îl ţineau puterile :

— Toată lumea jos ! Ţineţi-vă cît puteţi mai bine !

Ghemuiţi pe scaunele lor, Joe şi Hazel Greer, cei doi pasionaţi suporteri, îşi încolăciră braţele unul împrejurul celuilalt, liniştiţi şi împăcaţi. Mişcîndu-se cu stîngăcie în graba lui, Childer încercă s-o tragă lîngă el pe soţia sa, apoi cu repeziciune se aplecă cît putu de tare asupra ei ca s-o ocrotească. De undeva din mijlocul aeronavei se auziră cuvintele întretăiate de suspine ale unei rugăciuni, iar în spate izbucni exclamaţia unuia din cvartetul băutorilor de whisky :

— Doamne ajută-ne... s-a sfîrşit cu noi !

— Taci din gură, răcni Zurbagiul. Ţine-ţi cuvintele pentru tine !

În turnul de control Grimsell dădea instrucţiuni într-un microfon de forma unui telefon :

— Toate echipajele de pompieri şi de salvare să stea în stare de alarmă pe loc pînă cînd aparatul va trece de ele. S-ar putea să se dea peste cap.

Ecoul metalic al vocii lui veni înapoi repetat de zidurile clădirilor.

— S-a ridicat din nou la 200 de picioare, comunică radarul. 150 de picioare. Încă sub traiectoria de coborîre. Este prea jos, domnule căpitan. 100 de picioare.

Treleaven își smulse casca. Sări în picioare, ținînd microfonul într-o mînă și binoclul în cealaltă.

— Menține această înălțime, dădea el instrucțiuni, pînă cînd te vei mai apropia de pistă. Fii gata să te lași ușor... Coboară iar... Acum se pare că este aproape bine...

— Afurisită ploaie, blestemă Spencer. Nu văd mai nimic.

Își dădea seama că se află încă deasupra gazonului. În față parcă se zărea capătul pistei.

— Fii atent la viteză, îl preveni Treleaven. Botul avionului e încă prea ridicat.

Timp de o clipită se auziră sunetele altor voci.

— Redresează-l chiar înaintea contactului cu solul și fii gata să compensezi vîntul cu direcția pe dreapta... Minunat... Fii gata să rulezi...

Capătul pistei de aterizare cenușii, lată de două sute de picioare, lunecă pe sub ei.

— Atenție, exclamă Treleaven. Ai viteză prea mare ! Ridică botul aparatului ! Ridică-l ! Trage la refuz maneta de gaze... pînă sus ! Ține-o închisă ! Nu prea mult... nu prea mult ! Fii gata pentru vîntul din travers. Lasă-l jos, acum. Lasă-l jos !

Cu trenul de aterizare la cîteva picioare de suprafața pistei, Spencer manevră manșa ușor îndărăt și înainte căutînd să simtă atingerea solului. I se puse un nod în gît de frică, fiindcă abia acum își dădea seama la ce înălțime amețitoare se afla cabina acestui avion față de cea a celorlalte avioane pe care zburase, ceea ce-l împiedica să aprecieze exact situația.

Un răstimp, care i se păru un veac, roțile zburară razant cu pista de aterizare fără să o atingă. Apoi cu o zguduitură luară contact cu pămîntul. Urmă țipătul cauciucurilor și țîșni un norișor de fum. Șocul săltă aparatul din nou în aer. Apoi roțile uriașe se avîntară încă o dată să atingă betonul.

Urmă o a treia zguduitură, apoi alta și încă una. Blestemînd printre dinții încleștați, Spencer trase manșa îndărăt înfigîndu-și-o în burtă, în timp ce toate temerile

lui de coşmar, din ultimele cîteva ore, se transformau într-o realitate înspăimîntătoare care îl paraliza. Fîşia cenuşie de beton de sub el sărea în sus, părea că se îndepărtează, sărea iar în sus. Apoi, în chip miraculos, rămase fixă. Erau pe sol. Apăsă uşor frînele cu vîrful piciorului, apoi tot mai tare, cu toată puterea. Urmă un ţipăt ascuţit, dar nici o micşorare a vitezii. Cu colţul ochiului vedea că parcurseseră mai mult de două treimi din lungimea pistei. Nu putea să oprească aparatul la timp.

— Rulezi prea repede ! urlă Treleaven. Foloseşte frînele de urgenţă. Trage mînerul roşu.

Spencer se agăţă cu disperare de mîner. Trase din nou manşa pînă cînd îi intră în burtă şi apăsa cu picioarele disperat pe frîne. Simţi în braţele încordate tensiunea copleşitoare pe care o încerca avionul în vreme ce se străduia să-şi reducă viteza. Roţile se blocară, alunecară, apoi începură din nou să ruleze.

— Taie contactul ! strigă el.

Cu o singură mişcare rapidă Janet suci întrerupătoarele cu o pocnitură. Zgomotul motoarelor se stinse lăsînd să se audă din cabină numai zumzetul giroscoapelor şi al aparatajului radio, iar de afară ţipătul cauciucurilor.

Spencer se holba înainte, fascinat de spaimă. Fără să se audă nici un sunet de motoare, aparatul continua să alerge repede, pămîntul gonind pe lîngă ei ca ceva nedesluşit. Putea vedea acum o miră uriaşă care marca punctul de viraj la celălalt capăt al pistei. Într-o fracţiune de secundă ochii lui prinseră imaginea unei maşini a pompierilor şi a şoferului care sări jos, încercînd să fugă cît mai iute.

Vocea lui Treleaven îi bubui în urechi.

— Virează-l la stînga ! Virează-l la stînga. Tare direcţia la stînga !

Luînd brusc o hotărîre, Spencer puse piciorul stîng pe pedala direcţiei şi se lăsă cu toată greutatea asupra ei, împingînd-o cu violenţă înainte.

Deviind brusc de pe pista de aterizare, avionul începu să descrie vibrînd un arc de cerc. Aruncat spre dreapta, Spencer se lupta să evite ca aripile să atingă

solul. Se auzi un zgomot cumplit de rupere, izbucni o lumină orbitoare, în timp ce trenul de aterizaj era zmuls şi avionul se izbea cu burta de sol. Impactul îl aruncă pe Spencer cu totul de pe scaun. Simţi o durere ascuţită cînd centura de siguranţă îi intră adînc în carne.

— Capetele jos ! urlă el. Capotăm !

Agăţîndu-se de scaunele lor cu toată puterea să facă faţă salturilor şi zguduiturilor, pasagerii se străduiau să se ghemuiască cît mai mult. Împins de inerţie, avionul continua să se tîrască asemenea unui crab, tăind brazde ciudate în iarbă. Cu un scrîşnet de metal, avionul trecu de-a curmezişul unei alte piste, zmulgînd din pămînt balizele şi înălţînd în aer trîmbe de pămînt.

Spencer se ruga să se termine o dată totul.

Asemeni unui posedat fanatic, cu o şuviţă de sînge în colţul gurii, de la o lovitură primită din întîmplare şi pe care încă o simţea, el aştepta inevitabila capotare, dezastrul final, sfărîmarea în bucăţi, care avea să fie o dezintegrare în mii de ace dureroase de lumină înainte ca bezna să-i înghită definitiv.

Atunci, deodată, înaintarea se opri. Lui Spencer i se păru că simte aceeaşi mişcare nebunească, ca atunci cînd încă se tîrau de-a curmezişul cîmpului, dar ochii îi spuneau că se opriseră. Timp de cîteva secunde nu se auzi nici un sunet. Se sprijini de partea laterală, incomod înclinată, a cabinei şi o privi pe Janet. Cu capul îngropat în mîini, fata plîngea tăcut.

În compartimentul pasagerilor, în spatele lui se auzeau murmurele şi foiala unor oameni cărora nu le venea să creadă că mai sînt în viaţă. Cineva izbucni în rîs, în hohote scurte, isterice şi asta parcă declanşă alte cîteva glasuri care se chinuiau să vorbească în acelaşi timp.

Îl auzi pe Baird întrebînd :

— Este careva rănit ?

Vocile se contopiră într-un talmeş-balmeş general. Spencer închise ochii. Simţi cum tremura.

— Deschideţi uşile de avarie, se auzi timbrul adenoidal al vocii Zurbagiului. Şi toată lumea să rămînă la locuri.

Din ușa cabinei, care fusese trîntită și rămăsese deschisă în momentul șocului opririi, se auzi glasul doctorului care exclama :

— Minunată treabă, Spencer ! Sînteți amîndoi teferi ?

— Am aterizat pe fuselaj ! își zise el dezgustat ca pentru sine. Ne-am sucit exact în partea din care am venit. Ce performanță... să-l dai cu burta de pămînt !

— Nu vorbi prostii... te-ai descurcat minunat, i-o întoarse Baird. După cît știu eu pot să-ți spun că sînt numai unele contuzii și cîțiva pasageri speriați acolo în spate. Hai să ne uităm la căpitan și la copilot ; trebuie să fie aruncați pe aici pe undeva.

Spencer se întoarse spre el. Îl durea gîtul cînd întorcea capul.

— Domnule doctor, zise el cu o voce răgușită, am sosit la vreme ?

— Da, tocmai la timp, aș zice. Acum totul depinde de spital. Ți-ai făcut datoria.

Încercă să se ridice din scaun. În acel moment auzi niște troznete. Simți cum îl străbate un fior. Apoi își dădu seama că zgomotul ieșea din casca ce alunecase pe jos. Se întinse după ea, o ridică și o duse la ureche.

— George Spencer ! striga Treleaven. George Spencer ! Ești acolo ?

Afară se auzea zgomotul crescendo al sirenelor mașinilor de urgență, pompierilor și ambulanțelor.

Spencer auzi voci în compartimentul pasagerilor din spatele lui.

— Da, răspunse el, sînt aici.

Treleaven jubila, prins de entuziasmul general. În spatele lui se auzeau frînturi dintr-o conversație aprinsă și rîsete.

— George ! Să știi că asta a fost cea mai mizerabilă aterizare din toată istoria aeroportului nostru ! Așa că să nu încerci vreodată să te angajezi pilot la noi ! Dar sînt totuși unii care ar vrea să-ți strîngă mîna și mai tîrziu să-ți facă cinste cu un pahar. Acum așteaptă puțin, George. Venim într-acolo.

Janet își ridicase capul și zîmbea timidă.

— Ar trebui să te uiți în oglindă să vezi ce față ai ! îi zise ea. E neagră !

Dar în minte nu-i venea nici un răspuns. Nici vreo glumă, nici un cuvînt de mulțumire. Nu simțea decît o copleșitoare oboseală și o sfîrșeală la stomac. Se întinse să-i apuce mîna, și-i răspunse cu un zîmbet.

Lector : ALFRED NEAGU
Tehnoredactor : MARIANA PUŞCAŞU

Bun de tipar 13 X 1978. Apărut 1978. Comanda nr. 820. Tiraj : 50 000 broşate. Coli de tipar : 10.

Comanda nr. 80 408
Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"
Piaţa Scînteii nr. 1, Bucureşti,
Republica Socialistă România

Lei 5.50